

Снаф
Чак Проза

Снаф
Чак Паланік

Розділ 1
Містер 600

Один чувак все пообіддя простирчав у самих трусняках біля фуршетного стола, злизуючи оранжевий пилоч із картопляних чипсів зі смаком барбекю. Поруч із ним інший чувак зачібав чіпсом цибулевий соус і злизував його звідти. З одного й того ж розліз лого чипса, за кожним разом. Мужики знають тисячі способів помітити свою територію.

Що ж до фуршету, то це два складані столи, завалені розкритими пакетиками з дешевими кукурудзяними чипсами та бляшанками з шипучкою. Чуваків викликають відробити епізод, ренглер оголошує їхні номери, і ці акторчики сунуть скінчити перед камерою, на ходу дожовуючи набитим ротом карамельний поп корн, – їхні пальці печуть від солі з часником, липнуть від кленової глазури.

Ці одноразові типчики, вони тут тільки для того, щоб довести, що вони були на світі. Ми, ветерани, прийшли сюди потерти між собою та зробити Кессі послугу. Допомогти їй ще одним членом на її шляху до світового рекорду. Бути свідками історії.

На шведському столі пластикові судочки з презервативами стоять поруч із такими ж судочками з печивом. З кумедними цукерочками. З арахісом, обсмаженим у меду. На підлозі валяються обгортки від презервативів і цукерок, відкриті за допомогою зубів. Руки, що зачібають M&M'си, так само пірнають у ширінки чи за гумки трусів, щоб потріпати напівнапружений болт. Пальці, розмальовані цукерками. Ерекції, присмачені приправою «ранчо».

Арахісовий віддих. Імбирний віддих. Віддих із ароматом чіпсів «барбекю» віє Кессі в обличчя.

Наркуші розчісують руки до червоного. Незаймані старшокласники мріють утратити цноту перед камерою. Ось цей хлопака, містер 72, явно наміряється увійти в чоловічий світ та в історію – в одному й тому ж кадрі.

Хирляки лишають на собі футболки – футболки, старші за декого з присутніх, випущені під прем'єру «Сексу з містом» – бозна коли.

Футболки фан клубу з тих далеких часів, коли Кессі грала в «Обріях бажання». Футболки, старші за містера 72, накатані ще до його народження.

Галасливі чуваки триндять по мобільних, обговорюють фондові опціони та можливі паї в той самий час, як пощипують та посмикують свою шкірку. Усі ці актори, на їхніх біцепсах ренглер маркером намалювала номери від одного до шестисот. Їхні зачіски – пам'ятники гелю та довготерпінню. Засмага і хмари одеколону.

У кімнаті повно складаних металевих стільців. Еротичні журнали із зачитаними куточками – так, для настрою.

Ренглер – якась кралечка, Шейла: з планшеткою в руках вона кличе номер 16, номер 31 і номер 211 підійматися за нею сходами до знімального майданчика.

Чуваки в тенісних туфлях. У мокасінах. У шкіряних туфлях зі шнурками та темно синіх шкарпетках до литки, на отих старомодних підв'язках. У пляжних капцях, усе ще засипаних піском, який рипить за кожним кроком.

Як у тому старому жарті: щоби змусити кралю знятися в порнусі, треба запропонувати їй мільйон доларів. Щоб змусити до цього мужика, треба йому просто запропонувати... Насправді, це не зовсім жарт. Це не просто для сміху.

Певно, всі ці нікчеми, окрім нас, зубрів індустрії, побачили ту рекламу, яку вміщали на задній обкладинці «Едалт відео ньюз» . Відкритий кастинг. Гарний сторчак та довідка від лікаря, що ти чистенький, – оце й уся співбесіда. Ну так, і ще ніхто тут не знімає чайлд порно, тож будь ласкавий мати вісімнадцять.

Голені накачані цицьки та вищипані воском лобки стоять в одній шерензі зі збірною даунів із софтболу.

Азіати, чорні, латиноси. Чувак в інвалідному візку. Щось особливе для будь якого сегменту ринка.

Малий, чувак номер 72, він тримає букет білих троянд, що вже починають скручуватися, хилитися, пелюстки прив'яли і вже потроху темніють. Малий стоїть, виставивши одну руку, – на тильній стороні синьою кульковою ручкою написані слова. Дивлячись на них, малий каже: «Мені нічого не треба, але я завжди любив тебе...»

Інші чуваки тягаються з коробочками, аж пухнастими від бантиків та

повислих звідусіль стрічечок, з коробочками, достатньо маленькими для того, щоб уміститися в долоні, майже сховатися між пальцями.

Старі кадри вдягнені в атласні купальні халати, в боксерські халати, підперезані кушаками, доки чекають свого виклику. Професійні жеребці. Половина з них навіть зустрічалася з Кессі, заводила мову про шлюб, про те, щоб стати Лантами, стати Дезі та Люсі індустрії для дорослих.

На цих зйомках не було жодного актора, який не любив би Кессі Райт і не хотів би допомогти їй увійти в історію.

Інші чуваки ніколи не трахали нічого, крім власної руки, і то виключно в супроводі фільмів Кессі Райт. Для них це типу подружня вірність. Шлюб. Ці чуваки, вони мняцкають у руках свої маленькі подаруночки, для них сьогодні типу перша шлюбна ніч. Консумація.

Сьогодні її остання роль. Антонім до першого рейсу. Там, нагорі, для кожного після чувака номер 55 Кессі Райт скидатиметься на вирву від снаряда, змащену вазеліном. З плоті й крові, але начеб щось рвонуло у неї всередині...

Подивитися на нас, так і не скажеш, що ми творимо історію. Рекорд, що покінчить із рекордами.

Ренглер обходить нас, гукаючи: «Джентльмени!» Ця кралечка Шейла поправляє на носі свої окуляри й каже: «Коли я кличу вас, ви маєте бути цілком готові вийти на камеру».

Вона має на увазі повну ерекцію. Готовність вскочити в гандон.

Найбільше сьогоднішній день нагадує підтирання ззаду наперед. Ти сидиш на товчку. Не думаючи, розмащуєш гівно по зморшкуватій шкірі твоїх відвислих яєчок. Чим ретельніше ти намагаєшся відтерти все начисто, тим сильніше розтягається шкіра і загиджуєшся все гірше. Тонкий шар лайна розповзається між твоїм волоссям, повзе вниз по стегнах. От як, по секрету кажучи, відчувається такий день, як сьогодні.

Шість сотень чуваків. Одна порнокоролева. Світовий рекорд усіх часів. Обов'язкова річ для колекції всякого поважного збирача еротичних штучок.

Якби тільки один із нас не намірився свідомо зробити з нього снаф .

Розділ 2

Містер 72

Це був тупий план – притягнути троянди. Навіть не знаю. Щойно ти переступаєш поріг, як вони дають тобі брунатний паперовий пакет, як у супермаркеті, з номером на ньому, з якимось номером від одного до шестисот. Вони тобі: «Клади сюди свій одяг, малий». І дають тобі дерев'яну прищіпку з тим самим номером, намальованим чорною ручкою. Вони кажуть: «Прищепи її до трусів. І не загуби, а то не отримаєш свої манатки назад». Дівчина організатор, вона носить секундомір на шнурку – він висить на грудях там, де має бути серце.

На стіні позаду столу, біля якого ти роздягаєшся, в них приклеєне оголошення, написане тією ж чорною ручкою, на брунатному папері, в ньому говориться, що кінокомпанія не несе відповідальності за цінні речі.

Інше оголошення повідомляє: «Користуватися масками заборонено».

У деякі пакети чоловіки складають свої туфлі, засунувши в кожен згорнуту шкарпетку. Їхній пасок туго скручений та вмощений в одну туфлю. Штані складені стрілочка до стрілочки та покладені на туфлі згори. Вони затискають свої сорочки під підборіддям, складаючи один до одного рукави, згортаючи комір та поли так, щоб лишити якнайменше зморшок. Їхні майки також складені. Краватка скручена та схована в кишеню піджака. Хлопці з гарним одягом.

Інші хлопаки стягають свої джинси чи спортивки жужмом, навиворіт. Свої футболки й балахони. Вони стягають свою спіднілу білизну та запихають усе це в пакети, а згори кидають свої смердючі теніски.

Після того як ти роздягся, дівчина з секундоміром бере в тебе пакет і ставить на підлогу, під бетонну стінку.

Усі довкола стоять у трусах та крутять у руках гаманці й ключі від машин, мобільники й усяку таку фігню.

Принести букет троянд, які вже зів'яли, і взагалі – просто ще одна фігня, щоб крутити у руках, – це було цілковитою тупістю.

Роздягаючись, я розстібував сорочку, і ця дівчина, що роздавала пакети, показує на мої груди – питає: «Ти збираєшся бути в цьому перед камерою?»

Вона тримає пакет, на якому виведено номер 72. Прищіпка висить на

одній із паперових ручок. Мій номер. Дівчина з секундоміром тицяє вказівним пальцем мені в груди й каже: «У цьому».

Притискаючи підборіддя до грудей, я кошуся вниз, аж поки не стає боляче, але не бачу нічого, окрім мого хрестика, що висить на золотому ланцюжку в мене на шії.

Я питаю, чи це проблема. Мій хрестик.

Дівчина тягнеться до мене з роззявленою прищіпкою. Вона смикається вперед, щоб причепити її мені на сосок, але я відхиляюся. Вона каже: «Ми робимо це вже казна скільки». Вона каже: «Ми навчилися стерегтися вас, біблійних фанатиків». З лица вона здається старшокласницею, десь моїх років.

Дівчина з секундоміром розповідає, що коли акторка Кенді Епплз встановлювала рекорд із сімсот двадцять одним статевим актом, то вони використовували одну й ту саму групу з п'ятдесяти чоловіків для всієї зйомки. Це було в 1996 му, і Кенді зупинилася тільки тому, що поліція Лос Анджелеса здійснила рейд на студію та зупинила процес.

Вона каже: «Щира правда».

Коли Аннабель Чонг ставила свій ранній рекорд, каже дівчина з секундоміром, провівши двісті п'ятдесят один статевий акт, то хоч на співбесіду і з'явилося вісімдесят чоловіків, та щось біля 66 відсотків із них не змогли досягти нормального стояка, щоб зробити свою справу.

Того самого року, 1996 го, Ясмин Сен Клер побила рекорд Чонг трьомастами актами протягом однієї зйомки. Спонтанеус Екстазі побила цей рекорд п'ятистами п'ятдесятьма одним зляганням. У 2000 му акторка Сабрина Джонсон взялася за 2000 чоловіків, трахаючись доти, доки їй не заболіло так сильно, що асистенти змушені були покласти кригу їй між ніг, поки вона відсмоктувала в тих акторів, кого не встигла обробити. Коли в неї перестали приймати чеки на виплату авторського гонорару, Джонсон прилюдно заявила про те, що той її рекорд був підробкою. Вона провела якнайбільше п'ятсот статевих актів, а замість 2000 чоловіків на оголошення про кастинг відгукнулося всього тридцять дев'ять.

Дівчина з секундоміром вказує на хрестик і каже: «Не намагайся врятувати тут чийсь душу».

Наступний тип біля столу, він стягає чорну футболку, його обличчя, руки і груди вкриті рівною брунатною смагою. Звисаючи з одного

соска, поблискує золотом кільце. Волосся на його грудях укладене рівнесько, кожна волосинка підрізана однаково, до розміру щетини. Дивлячись на мене, він каже: «Агов, друже...» Він каже: «Не рятуй її душу, поки мене не викличуть на мій крупний план, домовились?» І він так старанно підморгує, що півобличчя зминається довкола одного ока. Його віії такі довгі, аж здіймають вітерець.

Зблизька видно, що його лоб і щоки вкриті гладеньким шаром рожевого. Три кольори брунатної пудри, накладені довкола очей, збігаються в маленькі зморшки. Під однією рукою, між ліктем і засмаглими ребрами, цей хлоп тримає бганок чогось білого, можливо ще одяг.

З іншого боку столу дічина з секундоміром крутить головою, роззираючись довкруг. Вона запихає руку до передньої кишені джинсів, питаючи в мене: «Гей, проповідничку, хочеш купити трохи страховки?» Дівчина витягає маленьку пляшечку, в обхваті ніби пробірка, тільки коротша. Вона трусить пляшечкою, щоб заторохтіли сині пігулки, які лежать усередині. «Десять баксів за штуку, – каже вона і знову калатає синіми пігулочками в себе перед обличчям. – Не стань частиною тих 66 відсотків».

Чолов'яга з макіяжем, дівчина простягає йому пакет із номером 137 та питає: «Ви покладете свого ведмедика до пакунку?»

Номер 137 вихоплює білий бганок з під руки та каже: «Містер Тото не якийсь там банальний ведмедик...» Він каже: «Містер Тото – автографічний гінчак». Він цілує іграшку та каже: «І ви не повірите, який він старий».

Набивна тваринка зшита з білого полотна: довге, схоже на сосиску тіло, з чотирма коротенькими полотняними ніжками, що стирчать униз. Згори причеплена голова з чорними очима гудзиками та відвислими полотняними вухами. По білому полотну всюди розповзлися написи, зроблені синьою, чорною та червоною пастами від руки. Літери з загогулінками, друковані літери. Деякі з датами. Цифрами. День, місяць і рік. Коли цей тип поцілував собаку, на ній лишилася червона пляма від помади.

Він тримає пса на згині руки, так, як тримають дитину. Іншою рукою він показує на написи. Підписи. Автографи. Керол Чаннінг, показує нам він. Бетт Мідлер. Дебі Рейнольдз. Керол Бейкер. Тіна Тернер.

«Містер Тото, – каже він, – уже в такому віці, про який я, на його місці, ніколи б не зізнався».

Усе ще тримаючи пляшечку з синіми пігулками, дівчина з секундоміром каже: «Ви б хотіли, щоб міз Райт підписала вашого песика?»

Кессі Райт, повідомляє нам чоловік, його найулюбленіша зірка дорослого кіно з усіх часів. За рівнем майстерності вона далеко попереду всіх своїх колег.

Номер 137, він розповідає нам, як Кессі Райт шість місяців проходила назирці за ендокринологом, вивчала його обов'язки, досліджувала його поведінку та мову тіла, перш ніж зіграти доктора в новаторській порнокартині «Швидка допомога: вся купа в одну дупу». Кессі Райт витратила шість місяців на переписку з учілілими в катастрофі та на вивчення судових документів, перш ніж з'явитися на знімальному майданчику мегаепічної стрічки для дорослих «Титанік: вся купа в одну дупу». В її єдиній фразі в діалогах, тоді, коли Кейсі Райт каже: «Ця посудина – не єдина леді, що піде на дно цього вечора...», її західноірландський провінційний акцент справді ідеальний, і він яскраво змальовує, наскільки жагучим мав бути груповий секс на палубі третього класу в останні миті найжахливішої в історії людства кораблетрощі.

«У “Швидкій допомозі”, – каже він, – в лесбійській сцені за участю двох пристрасних лаборанток, цілком очевидно, що Кессі Райт єдина з акторів, хто вміє правильно поводитися з гінекологічним дзеркалом».

Критики, каже номер 137, цілком заслужено зчинили галас довкола образу Мері Тодд Лінкольн, створеному Кессі Райт в епопеї про Громадянську війну «Театр Форда: вся купа в одну дупу». Пізніше перевипущеній під назвою «Приватна ложа». Пізніше переперевипущеній під назвою «Президентська ложа». Номер 137 каже нам, що завдяки розвідкам Кессі Райт у тій сцені, де її на пару дрючать Джон Вілкс Бут і Чесний Ейб Лінкольн, американська історія справді постає перед очима, наче жива.

Усе ще колисаючи свого полотняного собаку, чоловік питає: «Скільки за твої пігулки?»

«Десять баксів», – каже дівчина з секундоміром.

«Ні», – каже той. Він знову затикає собаку собі під руку та лізе в задню

кишеню штанів. Витягти гаманця, він вивуджує з нього двадцять, сорок, сто доларів, кажучи: «Я маю на увазі, скільки за всю пляшечку?»

Дівчина з секундоміром каже: «Нахиліться, щоб я могла написати номер на вашій руці».

І номер 137 підморгує мені знову, його велике око здається ще більшим серед усієї цієї брунатної пудри, і він каже: «Ти приніс троянди». Він каже: «Хіба не чарівно?»

Розділ 3

Містер 137

Знаєте, бувають такі дні в тренажерній залі, коли підіймаєш на лавці шість млинів або витискаєш однією рукою на пюпітрі стільки, скільки сам важиш, і на одному підході ти в класній формі, в запалі, тягнеш верхню тягу широким хватом, пролітаєш повтори і підходи так само швидко, як навішуєш додаткові диски, – а потім, у наступній вправі, ти дохлий. Виснажений. Кожен відтиск, кожна тяга – просто ще одна спроба. Замість того щоб хвацько махати, ти рахуєш, пітнієш. Відсапуєшся.

І це не падіння цукру в крові. Що б ви думали? Весь цей занепад через те, що якийсь дубоголовий за приймальною стійкою вимкнув музику. Може, ви й не слухали, але щойно музика змовкла, тренування перетворилося на звичайну пахоту.

Достоту таку ж приреченість, таке ж падіння кров'яного тиску переживаєш, коли о третій ранку замовкає музика, бо «Мен Род» або «Ігл» зачиняються, а ти стоїш собі, досі не відтраханий, самотній пресамотній.

Таке саме розчарування ви помітите на зйомках фільму: ніякої музики на тлі. Ніякої музики для настрою. У кінці коридору, у тій кімнаті з Кессі Райт, вам не пропонують навіть порноджазик на електрогітарі з примочкою. Ні, тільки після монтажу, після прив'язки всіх діалогів, тоді вони додадуть музику, щоб прикрасити сюжет.

І знаєте що? Принести сюди містера Тото було жахливою ідеєю.

Але, враховуючи повну пляшку «Віагри»... гадаю, що я зможу протягти.

На іншому кінці почекальні справжній, живий Бренч Бакарді

розмовляє з містером 72, тим малюком із букетом зів'ялих троянд. Ці двоє могли б бути образом «До» і образом «Після» одного й того ж актора. Бакарді стоїть у боксерських трусах з червоного атласу і за розмовою повільними колами погладжує собі рукою груди. В іншій руці він має блакитний одноразовий станок для гоління. Коли рука, якою він гладить себе, завмирає, станок суне до тієї самої точки, зішкребає невидиму щетинку, пластикова бритва човгає короткими, швидкими рухами, якими зазвичай виконують бур'яни в саду. Бренч Бакарді продовжує говорити, навіть не позираючи вниз, де його рука блукає до іншої точки, мацає, тоді натягає засмаглу шкіру потугіше, поки станок голить її під всіма кутами.

Просто тут: Бренч Бакарді, зірка стрічок «Рот Да Вінчі» та «Засадити пересмішнику». Фільма «Листоноша кінчає двічі» та першого танцювального порном'юзікла «Трах трах, ой ой ой».

Навіть у приміщенні, от як тепер, Бакарді, Корд Куерво, Бімер Башмілз... – усі ці самці динозаври дорослого кіно носять сонцезахисні окуляри. Вони розтріпують та пригладжують волосся. Це покоління справжніх театральних акторів – вони вивчали своє ремесло в UCLA чи NYU, але потребували грошей, щоби платити за житло в проміжках між серйозними ролями. Для них зніматися в порно було наче забавка. Радикальний політичний жест. Головна чоловіча роль в «Оргазмі на вулиці В'язів» або в «Історії двох цицьок» була гарним жартом в резюме. Після того як вони стали справжніми дорогими зірками, ці ранні роботи перетворилися б на джерело для анекдотів, які вони розповідали б у нічних ток шоу.

Актори типу Бренча Бакарді чи Поста Кампарі знизували б своїми засмаглими, голеними плечима та казали б: «Чорт забирай, навіть Слай Сталлоне знімався в порно, щоби сплачувати рахунки...»

Перш ніж стати архітектором зі світовою славою, Рем Кулхаас знімався в порно.

На тому кінці кімнати очікування юна леді з секундоміром на чорному шнурку, накинутому на шию, – вона зупиняється біля Бакарді й пише номер 600 у нього на руці, шістка згори, нуль нижче і ще один нуль нижче, так, як нумерують троєборців, товстим чорним фломастером. Тим, який не змивається. Навіть поки координатор пише на кожному з його біцепсів, пише номер 600 на одній та на другій руці, Бакарді

продовжує розмовляти з трояндовим хлопчиком, його пальці намагаються щетинки на м'язах преса, а пластикова бритва ширяє поруч, наготові.

Ті чоловіки, які не жують картопляні чіпси, шкребуться пластиковими станками. Вони вичавлюють прищики. Або вичавлюють тюбики липкої гідоти собі в долоні, розтирають в руках, а тоді вимащують сію обличчя, стегна, і шиї, і ступні шаром брунатного. Бронзер. Їхні долоні поплямовані бурим. Шкіра довкола нігтів на руках брудно коричнева. Ці актори стоять над своїми спортивними сумками, нахиляються, щоб виловити там гель для волосся, бронзер, і їластиковий станок, складане кишенькове дзеркальце. Вони роблять відтискання, їхня охайна білизна посмугована коричневим. Якщо зайти до єдиного туалету, розрахованого на 600 акторів, одна дірка, мийка і дзеркало, то бачиш, що паломництво сидниць вимастило біле сідало унітазу нескінченними шарами брунатного. Мийниця поплямлена бронзовими відбитками рук. Білі двері вкриті шаром коричневих слідів від пальців і долонь, які лишили порнодинозаври, підсліпувато перечіпаючись у своїх темних окулярах.

Важко не уявляти собі Кессі Райт, яка лежить, утопаючи в постелі з білого атласу, тепер вже залапаного, замащеного та заплямованого, темнішого й темнішого з кожним наступним виконавцем. Порноменестрелем.

Я приймаю пігулку.

Координатор зупиняється поруч зі мною та каже: «Аякже, сліпніть на здоров'ячко, тільки не приходьте потім до нас за відшкодуванням».

Я питаю її: «Що що?»

«Силденафіл, – каже юна леді та стукає своїм фломастером по моїй руці, в якій я тримаю пігулки в пляшечці. – Від нього встає, але при передозі чекай на неартеричну передню ішемічну оптичну невропатію». Пігулки, які вона мені продала.

Вона відходить. А я ковтаю ще одну синю пігулку.

Розмовляючи з трояндовим хлопчиком, Бренч Бакарді каже: «Вони знімають акторів не за чергою». Склавши долоню човником, він підважує відвислий грудний м'яз та шкрябає бритвою по шкірі, що ховалася під ним, водночас кажучи: «Офіційно це пояснюють тим, що в них лише три гестапівські однострої – маленький, середній та

великий, — тому вони викликають тих чуваків, яким підходять костюми». Не припиняючи голитись, він час від часу зиркає на монітор, закріплений під стелею, на якому крутять порнуху. Він каже: «Коли прийде твоя черга, не сподівайся, що однострій буде сухим, а вже тим більше чистим...»

З кожного кута під стелею звисають монітори, на яких показують жорстке порно. На одному йде «Чарівник країни поз». На іншому — класичний «Вагіни великого міста». Усі ці фільми — найкращі хіти Кессі Райт. Їм усім не менше двадцяти років. Монітор, на який дивиться Бренч Бакарді, показує його самого поколінням раніше, який грає Кессі Райт по собачому у фільмі «Перша світова повія: глибоко в траншеях». Той, записаний на плівку Бренч Бакарді, — його цицьки не бовтаються й не відвисають. На його руках немає червоного подразнення від бритви, нема прищиків від врослого волосся. Його долоні, які згрібли тонку талію Кессі Райт, майже змикаються на ній, нігті на них не обведені засохлим бронзером.

У цього, живого Бренча Бакарді, обидві руки — та, що гладить, і та, що голить, — завмирають при погляді на монітор. Рукою, в якій затиснута бритва, він стягає з обличчя темні окуляри. Він усе ще нерухомий, тільки очі бігають із монітора з фільмом на лице хлопчика та навпаки. Під його очима звисають м'яті, пожовані зморшки червонястої шкіри. Фіолетові судини повзуть по засмаглих крилах його носа. Ще більше фіолетових вен розповзається по литках.

Молодий Бренч Бакарді, який витягає свій член та спускає перед камерою на всю цю рожеву вульву, має такий самий вигляд, як у хлопчика із зів'ялими трояндами. Хлопчик, на якому координатор намалювала номер 72.

Номер 72, він стоїть, дбайливо притиснувши до грудей свої троянди, стоїть спиною до монітора, не бачить його. Він дивиться на інший монітор, за спиною Бакарді, на фільм «Друга світова повія: скачка на острові», де кадри, на яких Кессі Райт глибоко заковтує напружений член юного Хірохіто, чергуються з кадрами, на яких «Енола Гей» наближається до Хіросіми зі своїм смертоносним вантажем.

Саме після того, як «Друга світова повія» виборола нагороду «Едалт Відео Ньюз» за найкращу сцену сексу Ч+Ж+Ж, в якій Кессі Райт на пару з Розі клепальницею відсмоктує у Вінстона Черчилля, саме того

року Кессі взяла довгу творчу відпустку. На цілий рік.

Потім вона повернулася до свого звичайного графіка – два проекти на місяць. Вона створила епічну картину «Король дір». Вона урвала ще одну нагороду «Едалт Відео Ньюз» за найкращу сцену анального сексу у фільмі «Всунь мені літньої ночі», який продався мільйоном екземплярів у перший же рік після релізу. Після тридцяти Кессі полишила кіноіндустрію, щоб розкрутити марку шампуню під назвою «100 разів», бузковий шампунь у пляшці, яка дуже сильно загинається в один бік. Магазины ненавидять тримати нестандартні пляшки на складі, і ніхто не робив замовлення на сайті, поки вона не домовилася про приховану рекламу в двох фільмах. У стрічці «Багато траху без нічого» акторка Касіно Курвуазьє застромила собі цей шампунь між ніг та продемонструвала, що довга, загнута пляшечка пречудово штовхає шийку матки, гарантуючи незрівнянний глибокий вагінальний оргазм при кожному використанні. Акторка Джина Галляно повторила цей трюк у «Віндзорських трахальницях», і «100 разів» перестав затримуватися на складах.

Але що б ви думали, «Вол Март» не прийшов у захват від того, що його хитрощами змусили торгувати секс іграшками на тих самих полицях, що й зубною пастою або присипкою для ніг. Спочатку пішли повернення. Потім бойкот.

Після цього Кессі спробувала організувати повторний прихід на екрани, але монітори в цій залі не покажуть жодну з тих робіт. Фільми про дівчаток поні, зняті для японського ринку, в яких жінки, вдягнені в сідла й повіді, виконують вправи з виїздки перед чоловіком, який ляскає батогом. Або фетишистські фільми типу «Війни закусок», у так званому жанрі «сплош», у яких вродливих жінок роздягають та закидують святковими тортами, збитими вершками та полуничним мусом, поливають медом та шоколадним сиропом. Ні, нікому з присутніх не захочеться бачити її останній проект, специфічне кіно під назвою «Лессі, кінчати!»

Поміж інсайдерами індустрії блукає чутка, що фільм, який ми сьогодні знімаємо, зрештою вийде на ринок під назвою «Третя світова повія: повія, що покладе край усім повіям».

У той момент «Першої світової повії», де сцена з сексом по собачому змінюється картиною звільнення трьох американськими піхотинцями

жіночого монастиря в Ельзасі, поки починається наступний епізод, Бакарді знову вдягає окуляри. Без одерж та апостольника на одній черниці стає видно незасмаглий обрис трусиків «танга». У всіх черниць гладенькі безволосі лобки. Пальці Бакарді погладжують шкіру довкола одного соска, і бритва починає шкребти.

Координатор із секундоміром та чорною ручкою проходить повз мене, кажучи: «Це таблетки по 100 міліграм, тому можете очікувати запаморочення...». Загинаючи пальці, вона рахує: «...нудоту, набрякання ніг та щиколоток...»

Я приймаю ще пігулку.

На іншому кінці кімнати Бренч Бакарді трохи нахиляється вперед та заводить обидві руки назад, до поперека. Однією рукою він відтягає гумку на своїх боксерських трусах. Іншою засуває пластикову бритву під червоний атлас та заходить голити задницю.

Координатор іде геть, усе перераховуючи. «Ангіна, — каже вона, — нерівне серцебиття, назальна гіперемія, головний біль та діарея...»

Інсайтери індустрії подейкували, що того року, того цілого довгого року, на який Кессі Райт взяла відпустку в розпалі своєї кар'єри, вона народила дитину. Вона залетіла в позі «вершниця навпаки», коли Беніто Муссоліні спустив просто в неї. Кажуть, вона віддала дитину на всиновлення.

І знаєте що? Муссоліні грав Бренч Бакарді.

І я приймаю ще пігулку.

Розділ 4

Шейла

Піт збирається.

Піт збігається у бліді пухирці під двома шарами гумових рукавичок на моїх руках. Престарий запобіжний захід, позичений із гей порно: надіваєш синій презерватив під звичайний рожевий, і, якщо посеред анального сексу член починає синіти, ти знаєш, що зовнішня гумка луснула. Аварія без наслідків. Щира правда. Моїм пальцям парко в рожевих рукавичках поверх синіх, вони пульсують із кожним ударом мого серця, піт збігається в пухирці, які блукають просто під моєю гумовою шкірою, з'єднуються з іншими бульбашками поту, зливаються з ними. Ростуть. Бульки поту виростають у товстенькі

подушечки на моїх долонях. Піт прочавлюється повз кісточки в гумові пальчики, надуваючи кінчики, розпухлі та м'які. Занімілі.

Я не відчуваю нічого. Тільки власний пульс та ще піт, що переповзає туди сюди під шкірою.

Гума, поплямлена цим брунатним гівном для засмаги. Помаранчева від приправи на чіпсах або притрушена білим від цукрової пудри чи кокаїну. Замашена червоним від грошей, запацяних соусом барбекю чи кров'ю.

Відчуваю ще пухирці – може, моя рука згорнулася в кулак довкола кулькової ручки або пальці зімкнулися на купюрі – і ще пухирці кидаються до зап'ястка, гаряче та вогко виплюхуються на передпліччя. Цівочка поту, вже холодна на той час, коли скапує з мого ліктя.

Один дрочила тримає п'ятдесятидоларовий папірець, тримає за обидва кінці, так, що може ляснути ним, різко напнувши. Його руки туго натягують купюру кілька разів, хлоп хлоп. Знову хлоп хлоп. Стоїть так близько, що кінчик його змокрилого члена торкається мого стегна. М'яко, мов поцілунок. Крихітний таран.

Ще кілька похлопувань, і я дивлюся на нього. Відступаю на крок. Дивлюся вниз на лискучу нитку, що протяглася між моєю вдягненою в сині джинси ногою та голівкою його члена.

Дрочила підсуває свою півсотню мені на планшетку та каже: «Послухай, лялечко. У мене є всього година на ланч». Каже: «Мій бос мене вб'є...»

Я знизую плечима. Обтираю мокрі лікті об пітні плями на талії моєї футболки.

Усе, що сьогодні відбувається, насправді зводиться до свободи волі.

Чи дозволяєте ви дорослим людям робити свій законний вибір?

Ці дрочили. Ці любителі поганяти лисого. Варто тільки поглянути на них, і всі їхні думки як на долоні. Узяти, наприклад, малого з оберемком троянд. З'являється тут сьогодні, щоб урятувати Кессі Райт у її тяжкий, безвихідний період життя. Уполовину від неї молодший. Думає, один поцілунок – і вона отямиться від сну та зариває сльозами вдячності.

От із таких невдах треба ока не спускати.

Протокол груповухи, з того самого моменту, як Аннабель Чонг уперше оголосила про зйомки, приписує учасникам чекати черги з болтами

наголо. Міз Чонг, її найгіршим кошмаром був пришелепок із ножом або пушкою. Який небудь примаханий фанатик, що чує прямі накази від Господа, відгукнеться на оголошення про кастинг та вб'є її. Щира правда. Отож усі ці шістсот дрович мають стояти навколо майже з голими дупами.

Усе, що сьогодні відбувається, насправді зводиться до вільної торгівлі. Чи обмежуєте ви можливості людей отримувати прибутки та застосовувати особистий вплив?

Чи обмежуєте ви їхню поведінку, щоб уберегти від можливої фізичної шкоди? Як щодо автогонщиків? Родео наїзників?

Ці душителі однооких змій. Не потрудилися прочитати жодної книжки з феміністичної теорії, крім застарілої маячні Андреа Дворкін. Нічого секс позитивного. Нічого типу Наомі Вулф. «Я кінчаю, значить, я існую...» Ні, все одно, чи жінка є наложницею, яку трахають, чи дівою, яку рятують, – однаково вона тільки пасивний суб'єкт, який слугує чоловічим цілям.

Ці фанати кишенькового більярду. Один із них гукає мене, піднявши вгору вказівний і середній пальці та помахуючи ними, так, як кличуть офіціанта в ресторані. Наші очі зустрічаються. Я підходжу. Цей нікчема простягає іншу руку та розтиスカє пальці, демонструючи мені складені п'ятдесят баксів, які він тримав у кулаку. Гроші, розім'яклі та прозорі від олії з попкорну. Вологі від пляшкової води. Заяложені червоною помадою з одного краю. Нікчема підсуває свою півсотню мені на планшетку й каже: «Перевір свій список, золотко, й ти побачиш, що я наступний...».

Хабар.

Офіційно вважається, що у нас генератор випадкових чисел. Який номер вискакує, той і йде на знімальний майданчик.

Витягаю флуоресцентий фломастер із задньої кишені. Проводжу по банкноті лінію, щоб перевірити, чи не підробка. Дивлюся на купюру проти монітора, щоб побачити, чи є всередині магнітна стрічка. У фільмі задниця міз Райт вихляє на фоні грошей.

Запахуючи півсотню під верхній аркуш з іменами, я записую номер цього невдахи. Рукоблуд номер 573. Під цим верхнім аркушем промацується товстий шар розгладжених двадцятки і п'ятдесятки. Парочка стільників. Пухлий матрац готівки.

Як на мене, найбільшим талантом міз Чонг було вміння організувати натовп. Це була її ідея запускати чоловіків по п'ятеро. Перший із п'ятірки, хто досягав ерекції, міг її трахнути. Кожна група знаходилася на майданчику десять хвилин, хто міг – той кінчав. Навіть якщо в декого з тих хлопців так і не встав, вони навіть не торкнулися її, але кожному п'ятірку зарахували до загальної кількості в двісті п'ятдесят одного чоловіка.

Воістину геніальним рішенням було перетворити це на змагання. Ерекtilьні перегони. Плюс дослідження доводять, що коли самці знаходяться в безпосередній близькості один від одного перед статевим актом, зростає кількість сперми. Ці дослідження базуються на спостереженні за молочними фермами, де биків прив'язують групами біля фертильної корови. У результаті вдається отримати більший об'єм життєздатного сімені. Інтенсивніші скорочення тазового дна, більша висота й довжина виверженого струменя.

Наукове підґрунтя видовищного поп шота .

Більша однорідність та кращий поверхневий натяг. Підвищена тягучість. Фізика гарного фонтану сперми в обличчя.

Біологічний імператив, тільки ще краще. Підтримка порнофільмів сучасними молочарськими технологіями. Фірмові секрети, які можуть звести на пси романтику будь якої груповушки.

Щира правда.

Якщо ви хочете відкопати кожного луз ера, кожного збоченця з труднощами в налаштуванні близькості, чоловіків, цілковито нездатних відкриватися та нажаханих можливою відмовою, якщо вам потрібна репрезентативна вибірка цих убогих... то просто опублікуйте в газетах кілька оголошень про набір виконавців чоловічих ролей для порнофільму з груповим сексом.

За теорією британського антрополога Кетрин Блекледж, людський плід починає мастурбувати в матці за місяць до народження. На тридцять другому тижні оці хвилювання, оці посмикування в лоні – зовсім не стусани дитинчати. Брудний крихітний вилупок починає дрочити в третьому триместрі – і вже ніколи, ніколи не припиняє.

Ця команда дрочил. Ці онаністи, це вони прирекли Sony Betamax. Віддали перевагу VHS, а не Beta технології. Першими протягли дорогий тоді Інтернет до своїх осель. Зробили весь цей Інтернет

взагалі можливим. Це їхніми холостяцькими заощадженнями було заплачено за сервери. Це їхні проплати за онлайнове порно створили всі ці технології віртуальної торгівлі, всі ці захисні системи, які уможливають існування «eBay» чи «Amazon'a».

Ці самотні любителі змастити долоньку, голосуючи власними членами, вибрали HD, а не Blu Ray в якості провідної світової технології високого розрізнення.

«Ранні послідовники», як називає їх індустрія побутової електроніки. З їхньою патологічною самотністю. З нездатністю створювати емоційні зв'язки.

Щира правда.

Ці дрочили, ці рукоблуди, це вони ведуть нас усіх за собою. На що вони кінчають – саме це визначає, що замовлятимуть мільйони ваших дітей наступного Різдва.

На іншому боці кімнати ще один невдаха ловить мій погляд, його рука зведена догори, між двома пальцями затиснена м'ята півсотня, якою той тріпає в повітрі.

Якщо говорити про феміністок третьої хвилі, то можна процитувати Аріель Леві з її ідеєю про прийняття жінками чоловічого тиску. Поїхати на весняні канікули до Форт Лодердейлу, нажертися в хлам та світити голими цицьками – це аж ніяк не акт особистого розкріпачення. Просто ти настільки сформована та запрограмована конструктами патріархального суспільства, що вже й сама не знаєш, що для тебе найкраще.

Діва, тупа настільки, аж сама не розуміє, що її вже час рятувати.

Можна було б процитувати Анабель Чонг (справжнє ім'я: Грейс Куек), яка трахнула тих рекордних 251 го мужика, бо хотіла, щоб жінка хоч колись виступила в ролі «жеребця». Бо вона любила секс і її нудило від феміністичних теорій, в яких порноакторки змальовуються чи то як ідіотки, чи то як жертви. У ранні 70 ті Лінда Лавлейс точно такими ж філософськими мотивами пояснювала свою роботу в «Глибокому горлі».

Останнє, до чого зводиться все те, що відбувається сьогодні, – це особисте зростання.

Чи поважаєте ви чуже право шукати викликів та відкривати в собі нові сили? Чим відрізняється багатогодинна груповуха від ризикованого

для вашого життя сходження на Еверест? І чи визнаєте ви секс як різновид життєздатної емоційної терапії?

Тільки потім стало відомо, що Лінда Лавлейс була заручницею і з нею жорстоко поводитися. Чи що до того, як стати порнозіркою, Грейс Куек згвалтували в Лондоні чотири чоловіки та дванадцятирічний хлопчик.

Ранні послідовники люблять Аннабель Чонг. Ущербні люблять ущербних.

Щира правда.

Рахуючи гроші, набиті під список імен, гумові кінчики моїх пальців стають чорними від купюр. Підскакує інший нікчема, досить близько для того, щоб його член ледь ледь не торкався мене. Питає про футболки – де футболки? Підлаштовується під мою ходу, як я йду бетонною підлогою, крок у крок, мов прилип до мого ліктя.

Я кажу йому: «Тридцять доларів, готівкою». У нього буде шанс купити футболку, коли він виходитиме з будівлі. Сувенірна чашка коштує ще двадцять баксів. Якщо замовляти копію фільма з автографом, то це вже сто п'ятдесят.

Міз Райт вже підписала обкладинки, оті папірці, що їх засувають у коробочки. Просто на випадок, якщо Господь пошле онаністу номер 573 свій божественний наказ придушити її. Або якщо Господь пошле міз Райт серцевий напад. Пошле землетрус чи гігантську приливну хвилю.

Ще одна остання річ, до якої зводиться сьогоднішній день, – це реальність.

Що вам робити, якщо вся ваша ідентичність зруйнована за одну мить? Як вам упоратися, якщо все ваше життя раптом іде не туди?

Бульбашки поту всередині моїх рукавичок усе ще рожеві – значить, обидва шари латексу досі цілі. Мої пальці червонясті, зморшкуваті від такого довгого замочування. Шкіра просолена й потріпана. Мій захист усе ще непорушний. Чистий та безпечний, але цілковито нечутливий, надто старий для всієї іншої, двадцятирічної мене.

На іншому боці кімнати, освітлені дюжиною порнофільмів, мигтять чергові два пальці. Вимахують волохаті кісточки. Манять мене, щоб підійшла. Тримують ще грошей на хабар, захованих у кулаку.

Розділ 5

Містер 600

Ясний хрін, я збрехав малому номер 72 про однострої, про те, що вони викликають нас не за чергою, бо взяли напрокат тільки три гестапівські мундири. Малий дивиться над головою фільми, в яких ми грали. Точніше кажучи, фільм «На золотій білявці». В його очах звивається подвійне відбиття Кессі Райт разом із двома крихітними моніторчиками, його щелепа відвисла ледь не на груди, малому явно по цимбалах, що я там кажу.

Я кажу йому: «Не сподівайся, що вона матиме отакий добрий вигляд...»

У малюка номер 72 карі очі, такі, як у мене завжди були.

Дівчина, яка там, угорі, смоче клітор Будлз Абсолют, ця дівчина завжди розповідала, як одного прекрасного дня вона керуватиме всією індустрією. Та солодка молоденька Кессі Райт, із тим, як вона це казала, вона б могла лизати кого хотіла в цьому світі.

Але роззираючись сьогодні в цій кімнаті на пістряву колекцію членів, яку їм вдалося назбирати за оголошеннями, я бачу, що її кар'єра пішла прямо навпаки.

Малюк номер 72 поїдає очима Кессі та Будлз.

«Це був жарт, оце щойно», – кажу я йому та штурхаю ліктем під ребра. Сьогодні хто хочеш у цьому світі може полизати її...

Якийсь чувак через кімнату від нас, із чимось типу іграшкового ведмедика під пахвою, не зводить з мене очей. Чувак номер 137 із золотим кільцем у соску. По моєму, це вже тягне на переслідування.

Справді, кажу я малому, краще б тебе викликали пошвидше. Кінокомпанія не дарма називає це «Повія, що покладе край усім повіям». Після сьогоднішнього дня ніхто не встановлюватиме новий рекорд. Те, що ми тут робимо, залишиться до кінця людської історії. Цей малий, я, чувак номер 137, який витріщається на нас, – усі ми відсьогодні матимемо своє місце в книгах рекордів.

Малюк номер 72, його очі кидаються й бігають монітором. Його руки міцно притискають троянди до грудей під самісіньким підборіддям, так, ніби ці квіти ще не перетворились на сміття.

Я кажу йому: «Не варто чекати, що Кессі Райт це переживе...»

Ні, три нацистські однострої тут ні до чого. Ренглер кличе номер 45, потім номер 289, тоді номер 6 – якийсь божевільний порядок, але все це для того, щоб приховати той факт, що камери там, на майданчику, будуть знімати навіть після того, як Кессі Райт упаде в кому. Ці чувачки тут, вони справлять свою потребу, вважаючи, що вона просто спить. Нема на світі людського тіла, яке пережило б забивання шестисот стояків.

Скажімо, хтось зажене їй в кицьку бульбашку повітря, коли засадить надто глибоко. Або коли лизатиме її, задуваєш один пухирець усередину неї – і повітря пішло в кров. Закупорка. Ця бульбашка зигзагами доповзе до серця чи мозку, і екранчик Кессі Райт хутко згасне.

Говорячи це, я дивлюся на інший монітор, де Кессі відсмоктує якомусь чуваку в «Першій світовій повії». Губи в чувака пухлі й червоні, наче дірка в жопі у педика. Бездоганно окреслений трицепс. Ані пушиночки на мошонці. Я знімаю темні окуляри, і чувак там, угорі, виявляється мною.

Малюк номер 72 продовжує дивитися «Золоту білявку». Чувак номер 137 продовжує дивитися на нас.

Вони знімають чуваків не за чергою для того, щоби потім режисер монтажу міг нарізати поп шотів та склеїти їх, від першого й до шестисотого. Тоді Кессі буде стогнати та підмахувати чуваку номер 599 не гірше, ніж чуваку номер 1. Між ними вона лежатиме там, наче спить, а насправді в комі. А то й гірше. Ніхто, ніхто з нас, членоголових, не зможе відрізнити, коли преса потім офіційно оголосить: «Зірка дорослого кіно померла, встановивши світовий секс рекорд».

Ясна річ, вона тренувалася. Вправи Кегеля з вагінальними кульками. Аеробіка. Пілатес. Навіть йога. Серйозні тренування, ніби вона збиралася перепливти Ла Манш, але, чорт забирай, там, у кімнаті нагорі, знімаючись у ролі матраца під шістьмастами гівнюків... вона сама як Ла Манш.

«Ще один жарт», – кажу я малому та штурхаю ліктем під ребра.

Але насправді суть у тому, що ніхто не викликатиме «швидку», поки плівку не проявлять і проект не буде готовий.

Ні, якщо будуть допити, то кожен член у цій кімнаті присягне, що вона

була жива, коли він її пер. Ми говоримо про повне заперечення. Після цього американська громадськість почне верещати на всі заставки. Щоби привернути увагу медійників, релігійні благочестивці приєднаються до більшості в її розпачі. Втрутиться уряд, і вже жодна кралечка не замахнеться на рекорд із 601 мужиком.

Кессі помре, але ми, шістсот хрінів, увійдемо до історичних книжок. Половина з нас використає це як трамплін: першачки – для початку своєї кар'єри, старички – для повернення в зеніт слави. Усі ми будемо носити футболки з написом: «Я той хрін, що вбив Кессі Райт».

Кессі помре, але вся її фільмографія – усе від «Анального звіринця» до повної підбірки кадрів, де Кессі кінчають в лице, під назвою «Влуч у неї, якщо зможеш», та до класичного «Кунілінгус сьогодні» – перетвориться на чисте золото. «12 раздрочених чоловіків». Колекційні видання в коробках.

Мерилін Монро порнографії, вічна самозречена богиня дорослого кіно.

Малий номер 72 ніяк не відклеїться від монітора.

Підходить ренглер, ця кралечка Шейла, і базграє на моїй руці номер 600. Каже: «Не відріжте собі сосок» – і киває на бритву в моїх пальцях, потрійне лезо якої вишуровує щетину під моїми цицьками.

Я питаю: «Що то за стерв'ятник?» Чувак із ведмедиком. Номер 137, який не зводить з мене очей.

Ця кралечка, Шейла, перекидає кілька аркушів на своїй планшетці, веде пальчиком по списку імен та номерів. «Вау, – заявляє вона. – Ніколи не здогадаєтесь». Шейла тицяє пальцем у напрямку мого преса та каже: «Отут пропустили».

Це вона про «доріжку до тещі» – вона не симетрична.

Так само ялозячи бритвою, запитую: «Я його знаю?»

Шейла мені: «Ви взагалі дивитесь телебачення у прайм тайм?»

Рукою з бритвою я стукаю себе по номеру 600 на своїй руці та кажу, що я старший за рангом і що їй варто припинити дражнитися та сказати мені нарешті, як звуть того чувака. Сподіваюся, нема потреби нагадувати, що буде з їхнім проектом, якщо я зроблю їм ручкою. Якщо Кессі трахне 600 чуваків, то вона світовий рекордсмен, а ця компанія має хіт продажів у сезоні. Але якщо Кессі трахне 599 чуваків, то вона просто хтива шльондра. А компанії нема чого запропонувати ринку.

І ця дражнилка, вона мені підморгує. Ця манюня ренглер, вона каже мені: «Ти кмітливий хлопець. Ти неодмінно здогадаєшся...» І ця дражнилка відвалює.

Чувак номер 137, він усе ще дивиться на мене. Тримаючи свого ведмедика. Якесь велике цабе шоу бізнесу з іменем та обличчям, яке спустилося в наші трущоби з висот телебачення.

Поруч зі мною малий номер 72 каже: «Агов». Він дивиться на мене, а не на монітор, і каже: «Чи не ви були...» Він схиляє голову набік, примружує на мене свої світло карі очі й каже: «Хіба не ви раніше були Бренчем Бакарді?»

Кивнувши головою на чувака номер 137, я запитую: «Як його звуть?»

І малий номер 72 дивиться та каже: «Вау. Це ж той детектив із серіалу, який іде в четвер увечері».

Бритва ковзає по моему череву, шукаючи, що б зголити, шукаючи опору крихітних волосків, поки що не помітних оку. Я запитую малого: що за серіал?

Як того чувака звуть?

Чого він вирячився на мене?

Але малий знову приріс до монітора. Малюк номер 72 киває на екран і каже: «Як по вашому, я на неї схожий? На Кессі Райт. Як по вашому, ми подібні?»

Його карі очі досі вбирають сцену з Кессі та Будлз – навіть не дивлячись на мене, малий каже: «Нічого такого». Каже: «Просто питаю».

На іншому боці кімнати чувак номер 137 кінчиком пальця торкає точку на своїх грудях. Своє золоте кільце в соску. Він тицяє в мій бік указівним пальцем, тоді дивиться вниз і знову постукує по грудях.

Виявляється, він дивиться вниз на довгу, темну цівку крові, що тече з мого соска.

Розділ 6

Містер 72

Один хлоп їсть картопляні чипси біля цього їхнього шведського столу, а другий підходить до нього. У другого хлопаки на спині номер 206, тільки не намальований маркером, а витатуйований шипастими, жирними цифрами, двійка на одній лопатці, нуль на хребті й шістка на

іншій лопатці. Перший хлоп напихав рота картопляними чипсами, жує та ковтає, поки рука бере ще зі столу, – рівномірне хрумтіння, гучне хрумтіння, ніби хтось іде по жорстві, на руці, що підносить чипси до рота, – вздовж біцепса нашкарябано номер 206.

Татуйований хлоп трохи присідає, зігнувши коліна, тоді стрімко встає та тильним боком руки б'є першого хлопця по обличчю. Татуйований вкладає вагу всього тіла в удар, його рука, ляпас, і довгий слід слини та крихт із чипсів залишається на стелі. Від ляща розходитьс я луна, глуха, бо між кісточками руки та кістками черепа в момент удару майже нічого немає. Ті кісточки пом'якшені тільки рукавичкою з порослої волоссям шкіри. Череп захищений тільки набитим за щоку пережованим картопляним непотребом та сіллю.

Поки чипсовий хлопець кашляє на підлозі, татуйований трохи повертає корпус, щоб тому було видно спину. Рука, якою він ударив, все ще занесена високо вгору, і вказівним пальцем цієї руки він показує вниз, на цифри, якими вкрита його спина. Він каже: «Два нуль шість... мій номер». Він згинається, щоб зустрітися з чоловіком на підлозі поглядом, і каже: «Візьми інший номер». Усе ще тицяючи викрученою рукою собі на спину, він каже: «Оце мій».

Попри червоний струмінь, що шугає з його носа, чипсовий хлопака продовжує жувати. Ковтає. Він утирає губи однією рукою, розмащуючи червоне по щоці. Утирається знову, намалювавши на обох щоках рівненькі криваві вуса.

Дівчина з планшеткою та секундоміром на шнурку через шию, вона підходить до двох чоловіків і каже: «Джентльмени». Бере жменю серветок зі столу, подає її хлопцю з кровотечею з носа та каже: «Дозвольте мені все залагодити».

Кровоточивий хлопака висякує кров та тягнеться по наступну пригорщу картопляних чипсів. Його губи розпухлі від солі, роззявлені та сочаться кров'ю.

Поки дівчина гортає папери на своїй планшетці, хлопець номер 137 підходить до мене. Той, із телебачення. З собакою для автографів. Він каже: «Декого явно не годували груддю...»

Дівчина з секундоміром закреслює номер на руці чіпсового хлопця. Вона пише новий.

Татуйований хлоп опускає руку, спостерігаючи за ними. Потирає її

кісточки об долоню іншої.

«Оцей, з татуюванням, – кажу я йому, – це хлопець з вуличної банди суреньйо з Сієтла». Я кажу номеру 137: «Він когось убив, відсидів 12 років у в'язниці. На волі з минулого року».

Номер 137, притискаючи до грудей свого собачку, питає: «Ти його знаєш?»

Я кажу йому: «Подивися на його руку».

На шкіряній перетинці між великим та вказівним пальцями однієї руки татуйований має дві короткі паралельні лінії з трьома крапками вздовж однієї з них: ацтекський символ на позначення тринадцяти. Ацтекська нумерологія та мова науатль популярні серед банд суреньйо в Південній Каліфорнії. На його попереку, прямо над gumкою боксерських шортів, зроблене вигадливе, з закрутками татуювання число 187 – номер статті за вбивство в Каліфорнійському карному кодексі. Поруч із пупком у нього тату у вигляді могильного каменя з двома датами, між якими дванадцять років, що позначає відбутий у в'язниці термін.

Номер 137 каже: «Ти член банди?»

Мій прийомний тато навчив мене цього.

Інші хлопці в цій кімнаті, я показую на їхні татуювання. Азіат із чорними смугами довкола біцепса – він член японської мафії, якудза, і кожна смуга позначає кримінальне завдання, яке він виконав. Інший азіат, літери NSA, витатуювані на його спині, позначають його як члена синдикату «Клан ніндзь убивць». Тут стоять, прогулюються, чекають своєї черги хлопці з маленьким розп'яттям на шкірі між великим та вказівним пальцями. Три маленькі лінії, які стирчать угору, видають в татуюванні хрест Пачуко, знак іспанських мафій. В інших хлопців на тому самому місці три крапки, що утворюють трикутник. Якщо це мексиканці, то ці три крапки значать «ti vida loca». Моє божевільне життя. Якщо це азіати, крапки значать «to o sap gisa». Я ні про що не турбуюся.

Номер 137 каже: «Твій тато був членом банди».

Мій прийомний тато був бухгалтером у великій корпорації, однієї з переліку «Fortune 500». Він, я та моя прийомна мама жили в передмісті в величезному готичному будинку з гігантським підвалом, де татко бавився з модельками поїздів. Інші тати були адвокатами або

хіміками, але всі вони ганяли модельки поїздів. Щовихідних, коли випадала нагода, вони завантажувалися в сімейний фургончик та їхали до міста на польові дослідження. Знімати на фото членів банд. Їхні графіті. Секс робітників, що прогулюються своїми маршрутами. Сміття, і бруд, і бездомних героїнових наркоманів. Усе це вони вивчали, про це сперечалися, намагаючись перевершити одне одного в реалістичних, неприкрашених сценах урбаністичного розкладу, які тільки можна було створити в масштабі НО у підвалі на околиці.

Мій прийомний тато брав єдину щетинку з норкового хутра, щоб написати номер 312 на оголеній спині крихітної фігурки гангстера. Зробити з нього члена «Вайс Лордз» із Чикаго. Так гангстери заявляють про підконтрольну територію – вони татують телефонний код відповідного регіону, звичайно на верхній частині спини. Інколи на грудях чи животі. Той тип, що вдарив чипсового хлопця, заявляє права на телефонний код Сієтла – тобто на територію нортеньйос. Я кажу, нічого дивного, що він так кинувся її захищати.

Члени банди «Бладз» завжди закреслюють літеру «с» в будь яких своїх татуюваннях. Щоб заперечити будь яку залежність від конкурентів, банди «Кріпс». Якщо ж у когось є татуювання з закресленою літерою «b», то це точно «Кріпси».

«Тебе цього тато навчив?» – питає номер 137.

Мій прийомний тато. Працюючи над своєю залізничною моделлю. Він ніколи не зраджував мою прийомну маму, але міг проводити цілі дні, фотографуючи вуличних повій та розмальовуючи фігурки так, щоб було на них схоже. Він ніколи не вживав заборонених наркотиків, але його крихітні торчки й наркуші, кожен із них був шедевром. Пензликом завтовшки з голочку мій прийомний тато малював графіті на стінах малюсіньких фабрик та мініатюрних покинутих висоток і нічліжок.

Я кажу номеру 137, я дуже шкодую, що його серіал зняли з ефіра минулого сезону.

Номер 137 знизує плечима. Він каже: «Значить, тебе всиновили?»

І я кажу йому: «Невдовзі після народження».

Чекаючи на свою чергу з Кессі Райт, одутлий блондин із довгою бородою стоїть, склавши руки на грудях. Його жовта борода така жорстка та груба, що стирчить прямо від підборіддя, а не падає під

дією гравітації. Може, вона така брудна. Його бліді передпліччя поплямовані розпливчасто чорними літерами А та В, свастиками й трилисниками. В'язничні татуювання наколоті порваною гітарною струною, вмоченою в сажу від спалених пластикових виделок та ложок, змішану з шампунем. «Арійське Братство». Татуйоване павутиння вкриває обидва його великі рябі лікті.

Поруч із арійцем містер Бакарді піддіває пальцем золотого ланцюга, що висить в нього на шії. У нижній точці ланцюжка, між грудними м'язами, бовтається золоте серце. Кулон, який був на Кессі Райт у силі силенній сцен. Бакарді бере золоту підвіску двома пальцями та чиргає нею туди сюди по ланцюжку.

«Моя справжня мама, — кажу я, — велика кінозірка, але я не можу сказати хто». Я розповідаю, як я писав їй тонни листів — на адресу її кінокомпанії, дистрибуторів, навіть її агента, але вона так і не відписала.

Номер 137 дивиться вниз, на квіти в моїх руках.

«Мені не треба від неї гроші або щоб вона мене любила, — кажу я. — Усе, що мені треба, — це побачитися з нею. Наскільки я розумію, тепер мені приблизно стільки ж років, скільки мало бути їй, коли я народився на світ».

Може, її агент чи ще хтось перехоплює мої листи та викидає їх — навіть не знаю. Але в мене є таємний план, як зустрітися з нею одного дня. З моєю справжньою мамою.

Номер 137 каже: «Ти знаєш свого справжнього батька?»

І я знизую плечима.

На іншому боці кімнати чорний хлопака, на його голеній потилиці тату в вигляді прапора, що тріпотить на вітру; на прапорі номер 415, символ «Африканської нації Кумі», яка відкололася від клану Чорної Герильї. Принаймні так стверджував мій прийомний тато, який переповів ці подробиці, тримаючи збільшувальне скло в одній руці та пензлик в іншій, підправляючи маленькі фігурки для макету залізниці, які прибули з Німеччини у вигляді лікарів, двірників, полісменів та домогосподарок. Плямуючи фігурки крапочками іншої фарби, він перетворював їх на членів мексиканської мафії «La eMe», або на «Арійських воїнів» чи на гангстерів 18-ї стрит. Якщо я стояв поруч та клав руки на його верстат і якщо я стояв спокійно, то мій прийомний

тато малював WP та 666, знак «Білої Сили», біля основи мого великого пальця. Потім він казав мені: «Швиденько йди та вимий руки».

Він казав: «Щоби мама не бачила».

Моя прийомна мама.

Просто зараз, в кінці коридору, леді за тими дверима є нейтральною територією. Святе місце, до якого ти здійснюєш паломництво, проповзаючи на колінах тисячу миль, щоб віддати шану. Як от Єрусалим або якась церква. Спеціально для білих расистів та «Бладз», для «Крипс» та ніндзя, леді, що стоїть вище за територіальні війни. Вище за расу, національність чи сім'ю. Кожен чоловік тут може ненавидіти іншого, поза цим місцем ми всі можемо вбивати одне одного, але всі ми любимо її.

Наша Свята Земля. Кессі Райт, наш янгол миру.

Поруч зі мною хлопець номер 137 витрушує синю пігулку з тої пляшки з пігулками, яку він придбав. Сунувши свого собачку для автографів під пахву, він витрушує пігулку на долоню та закидає її до рота.

Хтось вступив у калюжку крові, що надзюррила на бетонну підлогу з носа того типа. Відбитки босих ніг різного розміру в'язкими кривавими доріжками розбігаються в усіх напрямках.

Я питаю, що він робить. У цю мить, я маю на увазі. Щоб відновити свою телекар'єру.

І номер 137 каже: «Це». І трясє маленькою пляшечкою з пігулками.

Розділ 7

Містер 137

Якийсь громадний мексиканець відвалює ляпаса тому жирному нечупарі біля шведського столу, а тоді актор номер 72, з букетом зів'ялих квітів у руках, підходить до мене й починає пояснювати мені, що це був за напад. Бійка мала якийсь стосунок до залізничного моделювання та міста Сієтл. До мексиканської мафії та Ватикану. Без упину патякаючи, номер 72 каже: «Мені шкода».

Я відповідаю йому: «Нічого страшного».

«Я про те, що ваш телесеріал відмінили», – каже він.

Я кажу йому: «Не зважай».

«Я про всі ці жовті журнальчики, – каже він, – які поливають вас

брудом».

Я кажу: «Не зважай».

І цей актор номер 72 питає: «А що ви робите, я маю на увазі, тут?»

Бренч Бакарді, номер 600, притискає жмуток туалетного паперу до свого скривавленого соска, й кожного разу, коли я дивлюся в його бік, він дивиться у відповідь. Щомиті він може підійти, а в мене ще досі не готова вступна репліка. Зірка стрічок «Пірати Карибського моря: прокляття чорної дуни» та «Смокі й анальний бандит», і він кадриє мене.

Ну що б ви думали?

Не може ж людина просто сказати: «Доброго дня, містер Бакарді, я просто божеволію від вашого ділдо...»

Усі, кого я знаю, чоловіки чи жінки, тримають ваш член у приголовній тумбі. Вібратор на батарейках чи звичайний, ручний ділдо. Ваш ділдо – це золота серединка: не довгий член олівець, як от копія ерекції Рона Джеремі. І вже точно не одна з тих надмірно товстих штучок, від яких почуваєшся наче забитий унітаз, який чистять вантузом. Ні, з його довжиною та обхватом Бренд Бакарді – неперевершений універсал серед секс іграшок, скопійованих із геніталій знаменитостей.

Але ні, комплімент це чи не комплімент, а такий діалог ніколи не буде продекламовано...

Тупцяючи навколо нас, надміру роздягнені чоловіки утворюють море татувань та шрамів. Сипу й корости. Розтяжок та сонячних опіків. Каталог усіх можливих негараздів зі шкірою. Вищий за прищі та комарині укуси, Бренд Бакарді стоїть поруч із Кордом Куерво, вони схилили голови один до одного та розмовляють. Бакарді показує на мене, і Куерво дивиться. Куерво киває головою, шепоче щось Бакарді на вухо, й обоє регочуть.

Скажу вам, ну і хай регоче. «Супер Делюкс Корда Куерво» надто конусоподібний: від обрізаної голівки розміром із гумку на олівці цей стрижень довжиною в палець біля основи вже розширюється до діаметру пивної банки. Ергономічне жахіття.

Завжди можна розпитати Бакарді про нюанси масового виробництва, про примітивні конвеєри в Китаї, де робітники тяжко трудяться, загортаючи та пакуючи нескінченні силіконові копії його ерекції, все ще гарячі від форм із неіржавки. Чи пакують та відправляють труську

орду рожевих пластикових вагін, відлитої по формі голеної кицьки Кессі Райт. Рабський труд китайців, які вручну пінцетами кріплять на них лобкове волосся або наносять розпилювачем різні відтінки червоного, рожевого та блакитного. Реалістичні, аж до шраму, що лишився в Кессі після епізіотомії. До кожної вени та бородавки на члені Бакарді. Так, як раніше робили посмертні маски, знімаючи гіпсові відбитки з облич знаменитостей у короткі години між їхньою смертю та їхнім розкладом.

Задовго після того, як Кессі Райт стане старою та недоумкуватою або мертвою та зогнилою, її вагіна все ще буде являтися нам, заштовхана під ліжка, захована в комодах або ванних тумбочках поруч із зачитаними еротичними журналами. Або виставлена в антикварних магазинах силіконова ерекція Бакарді, за тією самою ціною, що й укриті ручною різьбою костяні ділдо самотніх та давно померлих дружин китобоїв з Нантакету.

Різновид безсмертя.

Завжди можна спитати: і як воно вам, що хрін Бренча Бакарді та вагіна Кессі Райт zdeградували до кіча? Театралізовані *objets*, як пісуар Дучампа або бляшанка супу Воргола.

Завдяки анальній пробці Бренча Бакарді завжди можна спитати: як воно — знати, що люди в усьому світі йдуть на роботу, до школи, до церкви, застромивши ваш член собі в дупу?

Як воно — бачити свій член та яйця або свою вульву клонованими безліч разів та виставленими на полицях за спиною в якогось продавця з повним ротом жувальної гумки? Або гірше: бачити найінтимніші свої частини зваленими горою в кошику для уцінених товарів, де незнайомці беруть їх, стискають, щипають та відкидають, наче вибирають авокадо в супермаркеті.

Але знову таки, цей діалог не для виконання.

Можна спробувати кумедну байку, історію з життя одного близького друга. Карла. Великого фаната «Супер Делюкса Бренча Бакарді». Як одного ранку Карл подивився в унітаз та побачив тоненькі рожеві звивинки в своїх фекаліях. Черв'яків. Мерзенних гостриків. Та коли він відніс у картонній коробочці зразок калу до лабораторії, аналіз виявився негативним. Рожеві ниточки не були паразитами. Вони були гумою. Рожевою гумою з крайньої плоти його «Супер Делюкса», яка

почала руйнуватися та розпадатися. Коли його проктолог вжив ці слова, то це було саме те, як почувався Карл: він був зруйнованим. Він розпадався. Він занепав.

Можна ризикнути й повідати історію про те, як Карл підчепив одного красунчика, бозна скільки років тому. І вони вдвох прийшли додому, щоб там з'ясувати, що обидва вони – безпросвітно пасивні задниці. Щоб усі залишилися задоволені, вони скористалися спеціальним двуголовим дизайном Бренча Бакарді. Це щасливе зіштовхування сфінктерами тривало пречудово, поки... що б ви думали... Карл відчув, що його *ragamouf du jour* вже насолоджується більше, ніж відведеною йому половиною. Те, що почалося як звичайне анонімне побачення, перетворилося в нещадне сексуальне перетягування каната анусами, от тільки не було ніякого вузла посеред каната, ніякого прапорця, який зупинив би партнера та не дав проковтнути цілком від щирого серця розділене майно. Ніякого захисту від жадоби. Ніякої силіконової Берлінської стіни, яка змусила б усіх бути чесними.

Так, можна ризикнути подібною історією, але останнє, що взірцевий член типу Бренча Бакарді захоче почути, так це те, що його товар з дефектами.

І не дай боже, Бакарді подумає, що я – це Карл. Що я вигадав друга, аби сховатися за його спиною.

Під пахвами в мене так нестерпно мокро, що потом полотняна шкіра містера Тото просякнула, вибіливши послання від Бетті Мідлер: «Давай назавжди залишимося найкращими друзями! З любов'ю, Бетті». На місці слів залишилася тільки схожа на чорнильну ляпку пляма. Чи це від синіх пігулок чи від нервів, але я змив потом написи від Керол Чаннінг та Барбрі Стрейзанд. «Наш вікенд у Парижі був божественний. Назавжди твоя, Барбра».

Цей актор номер 72, пересуваючи свій букет з одної руки на іншу, він дивиться на містера Тото й питає: «А яка вона, Голді Хоун?»

Насправді не варто ридати, бо Бетті Мідлер була фальшивкою. Як і Керол Чаннінг. Як і Джейн Фонда. Гаразд, насправді всі вони підроблені. Я їх усі сам написав – різними почерками та кольорами.

Не можна ж підійти до зірки типу Кессі Райт з порожнім автографічним гінчаком. Я хочу, щоб вона підписалася серед цілої галактики зірок. Так, ніби всі ми були добрими друзями.

Насправді я не бачив нікого з цих жінок.

Після того як міз Райт підпишеться, я збираюся скопіювати її почерк та дописати: «Дякую за найкращий трах у житті!»

Не можна ж просто попросити велику зірку типу Кессі Райт про такий особистий підпис. Особливо якщо це брехня.

І ти не можеш сказати актору типу Бренча Бакарді, що завдяки його «Супер Делюксу» в тебе мозоль на простаті. Навіть якщо це правда.

Його сосок, певно, трохи підсохнув, бо Бакарді припинив промакати його туалетним папером. Замість цього він тепер термосить прикрасу на шиї. Підвіску. Якусь фігню, що звисає з його шиї на ланцюжку. Він тримає свій кулон самими кінчиками пальців, в обох руках. Підколупнувши нігтем, він відкриває підвіску та дивиться всередину. Це медальон чи коробочка. Немає сумнівів, усередині сховано мініатюрний портрет або прядку волосся.

Ще один різновид безсмертя.

Коли він наступного разу подивиться, якщо містер 600 підійде, може, я розкажу йому про Ватикан, що коли добре попросити, то хранителі висуватимуть шухляду за шухлядою, показуючи тобі реліквії, які там лежать. Якщо вірити Карлу, в деяких шухлядах покояться вирізьблені з мармуру члени. Пеніси. Гіпсові, оніксові, обсидіанові. Ряд за рядом, шухляда за шухлядою – стародавні пуцьки, кожна пронумерована, прив'язана до якогось кастрованого шедеву. Ця колекція з сотень пронумерованих членів – усі вони були збиті з грецьких та римських скульптур, з єгипетських та візантійських та замінені на примоцовані фігові листочки з гіпсу.

Бронзові мінойські цюцюрки, відбиті, маленькі, мов кулі. Етруські теракотові причандали, розтовчені на порох. Ці безцінні шланги, вони надто нечестиві, щоб на них дивитися, але все ще надто важливі, щоб їх позбутися.

Так само як вміст усіх цих приголовних тумб та бардачків у автівках, усі ці ділдо Бренча Бакарді та вагіни Кессі Райт.

Я можу розказати Бакарді, що електричний вібратор уперше вийшов на ринок в 1890 х. Першими побутовими приборами, які запрацювали на електриці, були швацька машинка, вентилятор та вібратор. Американці насолоджувалися електричними вібраторами за десять років до появи пілососів та електричних прасок. За двадцять років до

того, як електричні сковорідки пішли в продаж.

До біса хатню роботу, наші найвищі пріоритети завжди знаходилися між наших ніг.

Координатор проходить повз мене, тримаючи пакетик від чипсів, напхот напханий скривавленими серветками того актора з розбитою губою. Білий папір загиджений червоною кров'ю та помаранчевою приправою барбекю. Біля Бренча Бакарді дівчина призупиняється на хвилю, і він кидає в пакунок свій туалетний папір, заплямований кров'ю з соска.

Дивлячись на цю юну леді, хлопчик з квітами, актор номер 72, каже: «Заб'юся на що завгодно, що ця сука викидає кожного листа, адресованого Кессі Райт, не зважаючи на те, наскільки важливий його вміст чи як сильно людині просто треба сказати Кессі, скільки вона значить для нього».

Якщо він підійде, ось про що я розкажу Бакарді: про цих ватиканських хранителів з їхніми порохнявими шухлядами, повними безцінних, безликих, пронумерованих членів.

Усередині його кулона лежить щось, чого більше нікому не видно, але Бренч Бакарді дивиться на це доволі довго. Якщо міряти фільмами, які крутять у нас над головою, він дивиться на свою таємницю протягом потрібної інтрімсії... одного мінету... та одного кліторального оргазму.

І що б ви думали, потім Бакарді піднімає очі на мене. І різко закладає свій медальйон.

Розділ 8

Шейла

На нашій першій зустрічі з міз Райт, коли я виклала їй ідею свого проекту, я спитала її, що вона може розказати мені про римську імператрицю Мессаліну.

Наша перша ділова зустріч, перший тет а тет – ми зустрілися в кав'ярні, п'ючи капучино та стикаючись колінами під малесеньким столиком із мармуровою стільницею. Міз Райт сиділа боком, щоб дивитись у вікно. Нога закинута на ногу – в тій позі, від якої начебто буває варикоз. Очі не проводжали нікого, хто проходить повз. Не дивилися на собачок на повідках, не дивилися на дітей у візочках. Не

дивлячись на мене, міз Райт спитала, чи я чула коли небудь про акторку на ім'я Норма Талмадж?

Або Вілма Банкі? Джон Гілберт? Дейн Кінг чи Еміль Джаннінгз?

Не кліпаючи своїми штучними віями, ще подовженими тушшю, міз Райт сказала, що Норма Талмадж була зіркою німого кінематографа. Касовий фільм номер один 1923 року. 3000 листів від фанів щотижня. У 1927 році саме Норма була тією людиною, яка випадково наступила на латку вологого цементу перед «Китайським театром Граумана» та почала традицію кінозірок залишати там відбитки рук та ніг.

За кілька років після того цементу Голлівуд почав знімати звукове кіно. Попри рік, витрачений на постановку голоса з репетитором, Норма Талмадж відкрила свою пащеку, й звідти полинув пронизливий бруклінський вереск. Чільний актор Голлівуда, Джон Гілберт, пищав свої репліки тонюньо, наче канарейка. Мері Пікфорд, яка грала дівчат та молодих жінок, рявкала басом водія вантажівки. Діалог Вілми Банкі загубився в її угорському акценті. Еміля Джаннінгза – в німецькому. Діалог Кінга Дейна потонув у його нерозбірливій датській вимові.

Від навислих хмар ззовні було темно. Навіс над вікном не покращував ситуації. Міз Райт, що сиділа, сконцентрувавшись на власному відбитті, на своїх очах і губах, що відбивалися на внутрішній поверхні вікна, сказала: «Джон Гілберт так і не зробив більше жодного фільма. Упився до смерті в 37 років. Кінг Дейн застрелився».

Усі ці зірки, найвеличніші актори кіно, усі вони зникли в одну мить.

Щира правда.

Те, що звукове кіно зробило з їхніми кар'єрами, сказала міз Райт, саме це високе розрізнення робить із новою генерацією акторів. Передаючи забагато інформації. Надмірну дозу правди. Сценічний грим більше не схожий на шкіру. Помада здається червоним лоєм. Тональний крем – шаром тиньку. Подразнення від гоління та врослі волоски могли б з таким же успіхом бути проказою.

Це як суперчоловічні кінозірки, які виявляються педиками... або актори німого кіно, чиї голоси звучать жахливо в запису... публіка бажає обмеженої дози чесності.

Щира правда.

За останній рік міз Райт запропонували тільки один сценарій. Малобюджетний мюзикл із ухилом у транспортний фетишизм,

заснований на класичній роботі Джуді Гарланд і Вінсента Мінеллі про милу, невинну молоду жінку, яка їде на Всесвітній ярмарок та закохується в привабливого молодого садиста. Називався «Відшмагай мене в Сент Луїсі».

Вона вивчила пісні й таке інше. Брала уроки танців. Вони так і не подзвонили вдруге.

Спрямовані у вікно, її очі закриваються, поки вона співає тихим голосом, майже шепотом, майже як колискову. Її обличчя трішечки підіймається, наче назустріч світлу прожектора, і міз Райт співає: «Мене всі трах, трах, трахнули в трамваї...»

Її очі розкриваються, голос тане. Міз Райт судомно ковтає. Різко нахиляється, щоб сягнути до сумочки, яка стоїть на підлозі. Витягає пару темних окулярів. Розкриває дужки та начіпляє окуляри на носа.

Так само дивиться в нікуди за вікно каварні, не на вулицю, повну проїжджих автомобілів, і не на хідник, по якому йдуть люди. Нескінченний потік статистів. Безіменні персонажі, які відкривають парасольки або тримають над головою газети, щоб не намочити волосся. Не дивлячись ні на що з цього, міз Райт каже: «То що там у вас за блискуча ідея?»

Моя перша пропозиція. Як я надзвонювала її агенту. Дзвонила в кожную кінокомпанію, для якої вона робила хоч що небудь за останні п'ять років. Писала листи. Як доводила, що я не маньяк переслідувач. Не якийсь дрочило.

Я спитала, чи вона знає, що Адольф Гітлер винайшов надувну жінку?

І темні окуляри міз Райт повернулися, щоб поглянути на мене.

Протягом Першої світової війни, розказала я їй, Гітлер був посильним, розносив повідомлення між траншеями, і він був шокований тим, що його брати за зброєю відвідують французькі борделі. Щоб зберегти арійську кров чистою та упередити розповсюдження венеричних хвороб, він доручив виготовити надувну ляльку, яку нацистські війська могли б брати з собою в боях. Гітлер особисто зробив ляльку блондинкою з великими грудьми. Під час бомбардування Дрездена союзні війська підірвали фабрику, перш ніж ляльки пішли у виробництво.

Щира правда.

Міз Райт, її вищипані брови зводяться, вистромившись з над окулярів.

Темні скельця відбивають мене. Відбивають обідок паперової скляночки з кавою, замащений червоним. Її губи кажуть: «Ви знаєте, що я мама?»

Її сонцезахисні окуляри відбивають мене в моєму твидовому костюмі, мої пальці розщіплюють застібку на портфелі, я нахиляюся вперед, моє волосся забране назад, закручене у французький вузол.

Для моєї пропозиції я планувала створити проект, базований на отій першій секс ляльці. Розробити нацистську лінію. Розробити історичну лінію. Злити воєдино вигадку та істинну пізнавальну цінність.

Губи міз Райт кажуть: «Так, я народила моє малятко десь у такому віці, в якому зараз ви».

Зробіть цей проект із секс лялькою Гітлера, зробіть як слід, і я кажу: він принесе цілу купу грошей цій дитині. Ким би ця дитина не виросла, міз Райт зможе забезпечити їй навчання в коледжі, перший внесок за будинок, стартовий капітал для бізнесу. Де б не опинилася ця дитина, вона буде просто змушена полюбити маму.

Міз Райт повертає голову, щоб подивитися на своє відбиття у вікні. Відбиття відбиттів її відбиттів, між вікном і її темними окулярами, усі ці Кессі Райт зменшуються все сильніше й сильніше, аж поки не зникають у нескінченності.

У церковній школі, куди міз Райт ходила дівчинкою, усіх дівчат змушували носити шарф, зав'язаний так, щоб він весь час закривав вуха. Усе через біблійну ідею про те, що Діва Марія понесла, коли Дух Святий нашіптував їй на вушко. Ідея, за якою вуха є вагінами. Почувши одну лише погану думку, ти втрачаєш невинність. Однією деталлю більше, ніж треба, і ти зруйнований. Передоз інформацією.

Щира правда.

Погана думка може пустити корені та рости всередині тебе.

Міз Райт, її окуляри показували мене. Відбивали мене, як я відкриваю теку. Дістаю контракт. Знімаю ковпачок із ручки та простягаю її через стіл. Моє обличчя, рівне та спокійне від упевненості в собі. Мої незмигні очі. Мій твидовий костюм.

Її губи промовили: «Я чую аромат шампуню «100 разів»?» Вона посміхнулася й сказала: «Отож, то хто була ця ваша...»

Римська імператриця Мессаліна.

«Мессаліна», – повторила міз Райт і взяла ручку.

Розділ 9

Містер 600

Малий номер 72 вже заспокоївся достатньо, щоб помітити, що його трояндовий букет починає розпадатися, лишаючи за ним по всій кімнаті слід із зів'ялих пелюсток. Чувак номер 72, цей малий, ці його білі трояндові пелюстки сліднують за ним, тоді як він ходить по п'ятах за Шейлою, все питаючи: «Можна мені зайти пошвидше?» Дивлячись на квіти в своїх руках, він все каже: «Це правда?» Він каже: «Ви думаєте, вона збирається померти?»

Чувак 137, той, із телебачення, каже: «Справді, юна леді, коли ми зможемо оглянути тіло?»

Малий номер 72 своєї: «Це не смішно».

І кралечка Шейла каже: «З чого б це міз Райт хотілося померти?»

Нас шість сотень товчеться в очікуванні в цій кімнаті, і ми вдихаємо те саме повітря вже по третьому чи четвертому колу. Кисню майже не лишилося – тільки солодкий сморід лаку для волосся. Одеколону «Стетсон». «Олд Спайс». «Поло». Кислуватий дим маріхуани з малесеньких носогрійок. Чуваки стоять біля буфету, поглинаючи цукеркові пахощі пончиків у цукровій пудрі, начос із сиром та чилі, арахісове масло. Чуваки ковтають та пердять водночас. Відригують зі своїх нутрощів бульби газу від чорної кави. Видувають пухирі з комків жувальної гумки «Джусі Фрут». Повні роти перемеленої щелепами рожевої гумки чи попкорну з маслом. Хімічний сморід товстого чорного маркера Шейли. Жалюгідні залишки аромату від трояндового букета малюка.

Запах роздягальні в шкільній спортзалі, що лине від чийхось босих ніг – ми вдихаємо цей запах, немов у тих сирів із Франції, які пахнуть достоту твоїми кедами в старших класах, які ти носив на фізкультуру та не прав жодного разу на рік.

Куерво намастився бронзером так жирно, що його руки прилипають до боків. Його ступні липнуть до бетонної підлоги. Коли Куерво робить крок, його шкіра віддирається від бетону з таким звуком, ніби хтось ривком знімає пластир.

У тій одній вбиральні, яку нам, усім шестистам, доводиться ділити, підлога вже така мокра від сечі, що чуваки зупиняються в дверях та

намагаються звідти втрапити в унітаз або мийку. З дверей сортиру лине нестерпний сморід, пахне так гидко, як тоді, коли на вулиці робиш крок і послизаєшся, замість стати твердо, і з того, яке воно слизьке, вже знаєш, що це гівно, навіть раніше ніж почувеш запахок собачого лайна, яке тобі тепер доведеться відшкрібати від своєї підошви.

Куерво піднімає одну руку, видаючи той же звук пластира, коли намащені штучною засмагою шари шкіри віддираються один від одного. Куерво підіймає лікоть і пірнає головою під руку, щоб понюхати пахву, та каже: «Треба було прихопити більше “Стетсона”».

Від малюка номер 72 долинає свіжий запах дезодоруючого мила. М'ятний дух полоскання для рота.

Щоб подразнитися, я питаю в чувака номер 137, чи це буде його перший раз перед камерами.

Чувак номер 137 трясє головою, викидаючи запах сигарет, замаскований запахом його запханого під пахву ведмедика, наскрізь просяклого потом.

Я кажу йому, щоб він не надто налягав на пігулки. Просто зараз, дивлячись на нього через кімнату, хлопці роблять ставки на те, як швидко він гігне з серцевим нападом. Бачив би він, яке в нього червоне обличчя, як виразно проступили на чолі вени – наче блискавки. Тому нехай або не налягає, або приєднується до ставок, поставить трохи на якийсь час. Принаймні так він заробить кілька баксів на своєму передозі.

Малюк номер 72 все розводиться: «Та чого така зірка, як Кессі Райт, взагалі має хотіти вбити себе?»

Може, з тієї ж причини, з якої Меган Лей знялася більше ніж у 54 фільмах за три роки, а тоді купила своїй мамі маєток за півмільйона баксів. І тільки потім зірка «Алі Баби та сорока цицькатих розбійниць» і «Робофокса» пустила собі кулю в голову.

Нема на світі дитини, яка б не хотіла віддячити батькам – або покарати їх.

Ось чому легендарний жеребець Кел Джаммер, стоячи під дощем на під'їзді до будинку своєї колишньої дружини, вистрілив собі в рота.

Ось через що секс королева Шауна Грант прийняла смерть від жерла своєї рушниць 22 калібра. І через що Шеннон Вілзі, ясноволоса

верховна богиня порнографії, відома як «Саванна», зайшла до свого гаража та заліпила кулю собі в довбешку. Особисто я ставлю на те, що Кессі Райт планує зробити приємнішим майбутнє якоїсь дитини, яку вона народила бозна коли. Якщо Кессі перекинеться сьогодні, після встановлення рекорда, відрахунки від «Третьої світової повії» та її фірмових футболок, її білизни та іграшок, вже не кажучи про всю її попередню фільмографію, цей потік прибутків зробить її дитя... непристойно багатим. Таким багатим, що воно зможе вибачити стару Кессі. За те, що вона залетіла. Що віддала малюка. За це і за те, як протраховано, пройобано, тоскно, зіпсуто вона жила і померла.

Відбувши епітим'ю в шістсот чоловіків, Кессі здобуде пробачення.

Особисто я, кажу я чуваку номер 137, додам пихатого слогана до своїх ділдо. Рельєфними літерами довкола основи буде написано: «Член, який убив Кессі Райт...» На найширшій частині, щоб коли зігнеш його, опуклі літери стимулювали клітор.

«О, у тебе є ділдо?» – питає чувак номер 137. Його дихання пахне якимось бодяжним бухлом. Відгонить восковим запахом губної помади. Чувак нафарбований бліденьким блиском для губ.

Точнісінько так, кажу я йому. Ділдо в шести різних кольорах, одна анальна пробка і величезний двуголовий варіант.

Чувак номер 137 каже: «Ти маєш дуже пишатися».

Бувало, кажу я йому, я продавав по десять тисяч екземплярів на місяць. Інші хлопці, от хоч би й Куерво, додають по кілька дюймів до своєї продукції. Може, Куерво й починає зі справжніх зіпків, але те, що зрештою потрапляє на полиці, значно довше й товстіше, ніж він би міг навіть мріяти. Куерво називає це «художнім домислом», але насправді це недобросовісна реклама. На біса писати, що виріб «у натуральну величину», коли це не так.

Малий номер 72 стоїть поруч, білі пелюстки опадають із його квітів. Одна його рука, пальці потирають маленький срібний хрестик, що висить на ланцюжку на шиї.

З кожним подихом я відчуваю золотий кулон, який дала мені Кессі, – як він врізається, стиснутий моїми грудними м'язами. В середині цього маленького золотого серця перекочується пігулка. Золото липке від крові з мого соска.

«Це справді Корд Куерво?» – питає чувак номер 137. Примружено

дивлячись крізь завісу конопляного диму та туалетної води, чувак номер 137 уточнює: «Зірка фільмів “Виграй мене туманно” та “Як важливо трахатись серйозно”?»

Я киваю головою. Так само як фільму «Сідало леді Віндемер», кажу я йому. Всі вишукані, інтелектуальні проекти. Я машу Корду, й він маше мені у відповідь.

Номер 49. Номер 567, Номер 278. Чуваки, яких викликає Шейла, всі вони беруть свої лантухи з речами та йдуть за нею до дверей. Ніхто, крім Шейли, не вертає назад. Можу забитися, що як тільки ти закінчив, вони випихають тебе через якийсь інший вихід. Щоб не ризикувати тим, що якийсь чувак повернеться назад і розкаже всім, чого чекати. Офіційний стандарт для груповухи, який зветься «вимоги до сексу», передбачає будь яку дірку (її піхву, дупу чи рот) та будь який інструмент (твій член, палець чи язик) – але тільки на одну хвилину. Ні, ти ідеш за Шейлою крізь ті двері, а за хвилину вже виходиш. Скінчив ти чи ні, а за хвилину тебе вже випхали невдягненого крізь який небудь пожежний вихід, і ти стоїш та натягаєш штанці в завулку.

Чувак номер 137, все ще мружачись у бік Корда, каже: «Тепер це жалюгідне видовище». Він киває на Бімера Башмільза та Барка Бейлі, кажучи: «Тільки уявіть людину, яка зупиняється на рівні пубертатного мислення та присвячує своє життя тому, щоб качати м'язи й еякулювати по команді. Щоб залишатися таким нещадно відсталим, поневоленим цінностями ранньої юності до тих пір, поки не прокинеться одного дня обвислою, одутлою руїною середніх років».

Присягаюся, чувак дивиться прямо на мене, коли каже оце про «руїну», але може, то він просто так на мене дивиться. Я кажу, що знаю значно гіршу річ, яка може статися. Чувак може зніматися кілька сезонів у хітовому телесеріалі, тоді втратити свою роль через якийсь брудненький секс скандал, а тоді з'ясувати, що він так сильно асоціюється у всіх із тим серіалом – може, з образом якогось тупуватого приватного детектива, – що ніколи вже не отримає гідної ролі до кінця своєї кар'єри. Я кажу, оце було б справжньою трагедією.

І я кажу чуваку номер 137, що раптом він захоче прикрити свою лисину, в мене в сумці є лак, який, можливо, допоможе. Указую великим пальцем на нозі – я завжди вдягаю шльопки на зйомку. Так от, великим пальцем ноги я вказую на доріжку волосся, яка лишається за

ним. Трояндові пелюстки, чи бронзер, чи волосся – усі ми лишаємо за собою сліди.

Дивлячись на своє волосся на бетоні, тоді на мене, тоді на Шейлу, що дивиться в планшетку на іншому боці кімнати, чувак номер 137 кричить: «Хутко хутко!» Він кричить: «Не хочеш трохи поквапитися, дороженька?»

Я питаю його: може, йому треба кудись у краще місце? Може, на якесь прослуховування? Тільки не я, кажу я йому. Я можу зачекати. Я кажу, завдяки тому, що ми тут робимо, для жінки в тій кімнаті, якась дитина, якої вона ніколи не бачила, зможе не працювати більше жодного дня. Сьогодні все так поставлено, що я маю бути містером Останнім.

Дивлячись на малого номер 72, чувак каже: «Можна тільки гадати, скільки дітей було зачато чоловіками, які роблять такі фільми». Дивлячись на мене, чувак номер 137 каже: «Якщо ми всі й справді лишаємо свої сліди».

Такого ніколи не ставалося, кажу я.

І чувак номер 137 каже: «Милий кулон». Він тягнеться рукою до підвіски Кессі, до маленького золотого сердечка між моїми сосками, вимащеного кров'ю, його нігті сяють, відполіровані до блиску та вкриті прозорим лаком.

Розділ 10

Містер 72

Я кажу цим хлопцям: «Діти порно». Потрясаючи трояндами перед чуваком номер 137 та Бренчем Бакарді, я кажу: «Вони існують». Пелюстки розлітаються навсібіч, а я кажу: «Існують діти, зачаті під час дорослих фільмів. Тобто, я маю на увазі, під час виготовлення дорослих фільмів».

Містер Бакарді хитає головою та каже: «Міська легенда».

Номер 137 каже: «Гріхи любові».

«Це трохи занадто, – каже містер Бакарді, – називати будь що, зачате на зйомках групового анального відео, гріхом любові».

І я кажу їм, що це не смішно.

Номер 137 каже: «Ні, чекайте». Він каже: «Подейкували, що на зйомках “Мінетів округу Медисон” було зачато дитину».

Містер Бакарді заперечує: «Ні». Хитаючи головою, каже: «Вона

перервала вагітність».

І номер 137 каже: «Ось що в індустрії називають “купюрами”».

Я кажу їм, що це справді не смішно. Мої руки трясуться так сильно, що пелюстки вже нападали горою біля ніг.

І Бренч Бакарді питає мене: «Ну і хто ж тоді? Ти можеш назвати хоч одного актора, хто має дитину від порно?»

Я показую вгору на монітор, де Кессі Райт із рисовим борошном на обличчі та підведеними чорною тушшю очима гейші грає милу сором'язливу героїню американсько японського походження в «Засніжених херах». Кессі Райт, кажу я їм. У неї була дитина.

Її рідня живе в Монтані, кажу я, де її мама все ще працює в шкільному окрузі, а тато працює в хімчистці. Двадцять років тому, кажуть вони, Кессі приїхала додому і сказала їм, що завагітніла. Кессі не скидалася на вагітну. Вона вибілила волосся та схудла трохи не наполовину. Вона сиділа за кермом густо чорного «Камаро», такого нового, що на ньому й досі були дилерські номери. Їхня дівчинка сказала їм, що вона щойно знялася в своєму першому шедеврї, «Першій світовій повії», та намагалася щось пояснити про «внутрішній поп шот». Що інколи це погано закінчується. Кессі сказала, що в неї була затримка на три тижні, а тоді смужечки на тесті показали позитивний результат. Вона просила залишитися з ними, поки не народить дитину, та вони сказали ні. «Світова повія» перетворила Кессі на тимчасову зірку, а її рідне містечко було надто мале, щоб ніхто не впізнав їхню блудну доньку.

Потайки мама посилала їй гроші щотижня. І тато теж. На адресу, сюди, до міста. Але вони ніколи не бачили дитини.

Номер 137 та Бренч Бакарді просто дивляться на мене. Номер 137 тримає та пестить свого набивного собачку. Містер Бакарді термосить золотий кулон на своїй шії, катаючи його між указівним та великим пальцями.

«Батьки, – каже містер Бакарді, – завжди затрахують тебе, щоразу».

Це не жарт, кажу я. Діти порно, вони більше ніж просто побічний продукт секс індустрії. Залишкові м'ясні телята дорослого кіно. Побічний ефект, типу нового штама герпесу або гепатиту.

Номер 137 підіймає руку та дригає пальцями в повітрі, поки я не замовкаю.

«Зачекай, – каже він. – У мене питання: що таке внутрішній поп шот?»

Я ненадовго вирячуюсь на нього.

Містер Бакарді каже: «Я можу пояснити».

Я киваю йому, передаючи слово.

Бренч Бакарді підводить очі та прочищує горло. Голосом, таким рівним та невиразним, ніби читає з книжки, він каже: «Актор кінчає всередині акторки, без кондома. Після того як він витягає, акторка напружує м'язи тазового дна з достатньою силою, щоби вичавити еякулят крізь отвір вагіни».

Номер 137 полотніє на лиці. Блідий, з розчахнутими очима, він каже: «Навряд чи це найкращий спосіб контролю за народжуваністю...»

Я вважаю достоту так само.

Але ж, каже містер Бакарді, ти не можеш користуватися кондомом і сподіватися, що твій продукт продаватиметься в Європі. Його голова все ще відкинута назад, він дивиться «Засніжені хери», де Кессі Райт конвоюють на вістрі багнета й відправляють до американсько японського табору для інтернованих. Так само мацаючи кулон, містер Бакарді каже: «Вона була така гарненька».

На мою думку, ці діти не жарт. І не міська легенда.

Трояндові пелюстки знову прискають на підлогу.

Бренч Бакарді питає: «То ти можеш назвати хоч одного?»

На моніторах вишите шовкове кімоно Кессі зіслизає на порохняву підлогу її бараку в пустелях Невади. На задньому плані побулькує гаряча джакузі, переповнена реготливими жіночками, обличчя яких припудрені набіло рисовим борошном. Вони ллють одна одній на голі груди sake. Комендант табору заходить до бараку, несучи змотаного в кільце батоба.

Від моїх троянд не лишилося майже нічого, крім стеблин та шипів.

Дівчина з планшеткою та секундоміром іде через усю кімнату, до їдла. Вільною рукою я роблю містеру Бакарді та номеру 137 знак прихилитися ближче. Стишуючи голос так, щоб його глушило цвяхкання батоба, я шепочу.

Постукуючи себе вказівним пальцем по грудях, я вимовляю слово: «Я».

Я не жарт і не легенда.

Я така дитина порно.

Розділ 11
Містер 137

Що б ви думали? Це сраний шампунь. Оті гівняні «100 разів», які випустила Кессі Райт. Ну і що, що пляшка має ідеальну форму для... але нанесіть, змийте й повторіть протягом кількох днів, і ви вже лисий. І весь цей збиток тільки заради того, що Кессі Райт, можливо, унюхає його запах на моєму волоссі та сприйме це за комплімент.

Не думаю, що вона змогла б унюхати хоч щось. Усе це місце тхне, як скотарня.

Хитаючи головою, Бренч Бакарді дивиться крізь неспокійне стадо оголених мужиків. Показуючи на актора номер 72, Бакарді каже: «Оцей чувак?» Бакарді каже: «Цей малий просто нищить мій стояк». Склавши човником долоню тієї ж руки, якою він щойно показував, Бренч просить: «Чувак, позич мені трохи підстраховки». Склавши човником свою брунатну руку, долоня якої поплямована тим же бронзером, що й пальці, Бакарді суне цю руку мені. Його карі очі дивляться на мене. Дивляться на його простягнену долоню. Дивляться на мене. Бакарді каже: «Одну пігулочку, чувак?»

Я пропоную йому випити власну.

Хитаючи головою, Бакарді каже: «Не взяв жодної».

Хитаючи головою, я відповідаю йому, що мені потрібен мій запас. Пігулка всередині цього гарненького маленького дівчачого предівчачого кулончика серця, кажу я. Йому треба проковтнути її.

Торкаючись золотої підвіски, що влаштувалася між його голеними цицьками, Бренч аж рота роззявляє. Його кадик підстрибує, судомно ковтаючи. Стукаючи по кулону, Бренч каже: «Це не така пігулка». Каже: «Чувак».

На іншому боці кімнати, так далеко, як тільки можна зайти, не виходячи з будівлі, стоїть актор номер 72 і однією рукою потирає маленький срібний хрестик, що висить у нього на шії на ланцюжку. Потирає його між указівним та великим пальцями. Його зелені очі нипають усюди, оминаючи тільки Бакарді та мене. Інша рука актора все ще притискає до грудей букет троянд.

«Більше того, – каже Бакарді, стукаючи по кулону так сильно, що груди відгукуються низьким, глухим гулом, – оце ось для друга». Він

каже: «Я її тільки зберігаю».

Він же Бренч Бакарді, кажу я. Йому не треба якоїсь підстраховки, щоб грати.

«Ти Ден Баньян, чувак», – каже Бакарді.

Був Деном Баньяном, кажу я йому.

Актор номер 72, він довбанув по нас своєю супер секретною материнською бомбою, а тоді відтяг її за собою подалі з нещасним виглядом, ляпаючи босими ногами по бетонній підлозі. Тупаючи так сильно, як тільки можна тупати по холодному бетону, розсипаючи трояндові пелюстки за кожним кроком.

«Тому чуваку Баньяну не потрібні пігулки», – каже Бакарді, його наквацована бронзером рука зігнута, щоб утримати в повітрі виставлену долоню, біцепс і трицепс грають під шкірою. Стискаються й розслабляються, чорний номер 600 розпухає та скулюється, його рука живе власним життям. Дихає. «Чувак типу Дена Баньяна, приватний детектив, хіба ти не трахав, типу, по десять статисток у кожному епізоді? Кожну гарненьку клієнтку, свідка чи, типу, адвоката, – каже Бакарді, – просто якась м'ясорубка для кралечок...»

Киваючи на актора номер 72, я кажу: «Маєш визнати, він на неї схожий».

Над молодим чоловіком, на моніторі, що висить в нього над головою, показують новаторське викладення громадянських прав щодо расизму – сексуальну комедію, де міз Райт грає свіженьку другокурсницю коледжа, яка приїздить додому на Різдво й повідомляє своїм безумно залюбленим у неї батькам, що в неї роман із місцевим відділенням «Чорних пантер». Фільм називався «Вгадайте, хто прийде на обід». Пізніше був перевипущений під назвою «Падіння чорного прутня».

«Чувак, – каже Бакарді, – я тобі заплачу, пізніше». Виставивши долоню, він додає: «Обіцяю».

Я кладу ще одну пігулку в рота, і в пляшечці стає на одну менше.

«П'ятдесят баксів, – пропонує Бакарді. – Готівкою».

І я ковтаю. Киваючи на актора номер 72, я кажу Бакарді: «Цей неспокійний молодий чоловік також дуже схожий на тебе».

Бакарді дивиться. На актора з трояндами. Потім на міз Райт, губи якої розтяглися довкола товстеленної чорної ерекції. І він каже: «Не було такого».

Дивлячись на кулон у нього на грудях, на золото, що рожево просвітлює крізь засохлий шар крові з його соска, я кажу: «Просто прийми власну пігулку».

«Тому я в цьому бізнесі так довго, чувак, — каже Бакарді. — Усе своє життя я стріляв холостими». Клацаючи до мене пальцями, Бакарді каже: «Одна пігулка, і я підпишу цього твого ведмедика».

Містер Тото. Ручка досі зачеплена за одне його вухо. Я знизую плечима: будь ласка. І простягаю його Бакарді. Коричневі пальці беруть полотняного собачку, і я чекаю.

Очі Бакарді сфокусовані на літерах, які він шкрябає ручкою на полотняній собачій нозі. Бакарді питає: «Ти зустрічав Івану Трамп?» Він підводить на мене очі: «І Тіну Луїз? Ту, що в «Острові Гіллівана?»» Він цікавиться: «І яка вона?»

Його зуби — такі собі надміру білі ковпачки. Білі, як плитка в метро чи як поліцейські машини. Білі, як громадська вбиральня. Чоловік, на якого рівнялися чоловіки цілого покоління. Наймогутніший жеребець порно.

Я питаю: «Ти справді безплідний?»

Бакарді тримає містера Тото, крутячи собаку й читаючи напис за написом. «Лізбет Тейлор, — читає він. — Дебора Гаррі... Наталі Вуд...» Він простягає пса назад зі словами: «Я вражений». Полотно містера Тото замацане брунатними відбитками пальців.

Підпис Бакарді — величезна Б й друга величезна Б, обидві літери нерозбірливо нашкрябані чорною ручкою.

Я беру містера Тото й кажу: «А тепер п'ятдесят баксів».

Бакарді рохкає, його плечі опадають, округлюються, а рот роззявляється так сильно, що важке, квадратове підборіддя майже прикриває кулон, трохи не упираючись в його поголені цицьки. «Чувак... — каже Бакарді. — Ти чого?»

Тепер уже я простягаю складену човником долоню. Я кажу: «А того, що Ден Баньян був уже цілу купу виплат за будинок, за машину, за кредит тому. Того, що просто зараз тобі потрібна пігулка, а мені потрібне бабло».

З іншого кінця кімнати до нас іде номер 72. Не одразу. Він робить кілька кроків до закусок, де з'їдає картопляний чипе. Робить ще крок, зупинившись біля координатора, каже щось їй у вухо, й вона гортає

аркуші на своїй планшетці. Але весь цей час він робить велике коло, щоб повернутися до мене й Бакарді.

Координатор кричить: «Джентльмени, хвилиночку уваги!» Дивлячись у планшетку, вона вигукує: «Прошу підійти таких трьох виконавців...» Чоловіки біля столу припиняють жувати. Ветерани завмирають, пластикові бритви зависають над шкірою їхніх литок та сідниць. Чоловіки з мобільними біля вуха чи з бездротовими гарнітурами припиняють говорити, замовкають та підводять голови, щоб послухати.

«Номер 21... – вигукує координатор. – Номер 283... і номер 544». Вона розгладжує папери на планшетці та підіймає руку просто вгору, щоб помахати в повітрі. «Проходьте сюди, джентльмени», – каже вона.

Я трясу пляшечкою, вже напівпорожньою, щоб залишок пігулок заторохтів, і кажу: «Це було вже близько». Я кажу: «Отож п'ятдесят доларів – або пий ту пігулку, яку ти зберігаєш».

Бренч Бакарді вдихає, його груди, крила й косий прес – все надувається до гігантських розмірів, і він видихає видихає одним довгим, напахченим м'ятою подихом. «І що, – каже він, – ти справді тусувався з Доллі Партон?»

Слухаючи, як пульс шугає мені у вуха, я прикриваю одне око. Відкриваю його. Прикриваю друге. Я не спіпну, ще ні.

І лунає голос: «Можу я з вами поговорити?» Чоловічий голос.

І що б ви думали? Поруч номер 72 – стоїть зовсім близько, всього за кілька кроків позаду мене та Бакарді.

Постукуючи одним пальцем по кулону, ніготь обведений темнішим брунатним, Бакарді каже: «Ця пігулка – це одна з тих “чудо таблеток”». Постукуючи по кулону, він каже: «Неважливо, що негаразд, чувак, оця хрінь усе вилікує». Він усміхається ледве ледве, цих його фальшивих зубів не видно з за коричневих губ, і Бренд Бакарді каже: «Ця крихітка вилікує що хочеш».

Я трохи нахиляюся до молодого чоловіка, номера 72, воруху п'ятірнею волосся на маківці так, щоб він бачив, та запитую: «Моє волосся справді рідшає?»

Розділ 12

Шейла

Міз Райт бігає підтюпцем по доріжці, підіймаючи коліна аж до пояса, стегна туго затягнуті в чорні велотреки. Груді підстрибують, колихаються з боку в бік, підтримувані білим спортивним бюстгальтером. Лікті зігнуті літерою L, кисті рук розслаблені в зап'ястках та бовтаються вільно. Ноги в тенісних туфлях ляпають по бетонній доріжці.

Шкіра на її животі туга та засмагла. Ніяких розтяжок. Ніщо не видає в ній жінку, яка народжувала.

На її промежині чорний спандекс обтягує невелику опуклість. Більшу за «верблюже копито». Значно більшу за «лосину ніжку». Незрівнянно більшу за клітор. Промежина міз Райт набухає, надимається, підстрибує. Ще один крок, її нога тупає по бетону, й пухир у її велотреках починає повільно посуватися вниз однією штаниною.

Ми бігаємо вздовж вкритого травою поля. Міз Райт поглядає на закріплені в теці з трьома кільцями папери, які я тримаю. На кожній сторінці у файлі з прозорого пластика лежать шість полароїдних фото. На кожному фото під погрудним зображенням чоловіка чорним маркером написано номер. Шістсот з гаком дорочил підписалися на наш проект. Ці онаністи та спермодави. Ці членотряси, які пройшли перевірку на гепатит. Однією рукою я стискаю верх моєї теки, притискаючи її іншим кінцем до живота. Другою рукою я перегортаю сторінки, водночас стискаючи в пальцях ручку.

За кожним кроком тека довбе мене в пуп. Важезні 100 з гаком сторінок. Пухир у велотреках міз Райт, він на мить зупиняється, затриманий еластичною стрічкою внизу штанини. Спандекс та гумка роздуваються та нарешті відригують рожеву кульку, що волого поблискує та стрибає – раз, два, три, – лишаючи темні мокрі плямки на сірому бетоні.

Міз Райт каже: «Блядь». Шепоче це слово, ляпаючи себе по нозі там, де вислизнула кулька.

Кулька котиться, залишаючи плямки – чотири, п'ять, шість, – по доріжці назад у наш бік. Сім, вісім, дев'ять – і з трави вистрибує собака та хапає кульку зубами. Такий чорний собака, лискучий, мов тюлень на тоненьких ніжках, маленький, наче кіт з гострими вухами, його чорні щелепи стискаються довкола кульки, й собака тікає вздовж газону.

Зупинившись, дивлячись, як пес зникає, стає меншим та

віддаленішим, міз Райт каже: «Пам'ятаєш цей фільм, “Чарівник країни Оз”?» Вона каже: «Собака, який грав Тото, був кернтер'ером на ім'я Террі». Дивлячись, як її рожева кулька зникає вдалині, міз Райт каже: «У сцені, де оті відьмині стражники виганяють Тото з замку, один зі стражників посеред підйомного мосту перечепився та приземлився на бідолаху Террі. Зламав Тото задню ногу».

Собака вибув зі зйомок на кілька тижнів. Щира правда.

Знову тупцяючи, коліна підстрибують, долоні вільно бовтаються, міз Райт продовжує говорити. У тому самому «Чарівнику країни Оз» актор Бадді Ебсен ледь не помер від алергії на алюмінієвий пил, який був частиною його костюма Залізного дроворуба. Акторка Маргарет Гамільтон мала залишити Манчкінленд у вогняній кулі, от тільки іскра запалила її зелений грим, зроблений з окису міді, й у неї спалахнуло обличчя і права рука.

Бадді Ебсен поступився своєю роллю Джеку Хейлі. Маргарет Гамільтон пролежала шість тижнів у ліжку, закутана в марлю та пікрат бутесина.

Міз Райт кидає погляд на шість полароїдних знімків, які я тримаю в руках. Наступні шість вафлеробів та яйцекрутів. Біжучи підтюпцем уперед, вона каже: «Актори роблять багато неприємних речей заради свого ремесла».

Рожева кулька, каже вона, зроблена з силікону. Дві з половиною унції ваги. Двадцять міліметрів у діаметрі. Тренажер Кегеля. Засуваєш кульку всередину та стискаєш м'язи тазового дна. Раніше азійські жінки засували дві металеві кульки зі ртуттю у свої порожнини. Ртуть перекочувалася цілий день, пересуваючи кульки, стимулюючи жінок, розпалюючи їх, тоді як вага самих кульок зміцнювала м'язи в їхніх піхвах. Їхні чоловіки поверталися додому, і ці перезбуджені домогосподарки трахали їх просто біля входних дверей.

Щира правда.

Погано тільки, що ртуть мала тенденцію витікати. Позбавляючи їх розуму. Отруюючи насмерть.

Тепер більшість азійських дівчат ходять з нефритовими кульками всередині. Чим ти сильніша, тим більшу вагу можеш носити.

Вона біжить, і промежина знов надувається. Спандекс сильно натягується, стає з чорного темно сірим. Ще один крок, і щось

вистрелює з еластичної штанини. Гупає на доріжку, відскакує, підстрибує та сповзає в рівчак. Кругле, як тенісна куля, біле, але з прожилками, ніби мармур чи онікс.

Це тренувальний камінь Кегеля, каже міз Райт, нахиляючись, щоб підняти його обома руками. Два з половиною фунти. Витираючи камінь об штанину велотреків, змитаючи з нього сухе листя та грудочки землі, міз Райт каже: «Кілька місяців потягати цю штуку, й моя кицька може їхати на Олімпійські ігри...»

Усе це тренування для «Третьої світової повії».

Вона каже, справжня кінозірка готова страждати. У тому фільмі 1952 року, «Співці під дощем», актор Джин Келлі танцював під заголовну пісню, дубль за дублем, не один день, маючи температуру 103 градуси. Щоб дощ мав годящий вигляд, воду змішували з молоком, і от вам Джин Келлі, хворий як собака, але плещеться та мокне в кислому молоці з такою усмішкою, ніби це найщасливіший день його життя.

У 1973 році в якомусь фільмі під назвою «Три мушкетери» Олівер Рід грав у бійці на шпагах у млині, і хтось проткнув йому горлянку. Трохи не стік кров'ю до смерті.

Дік Йорк розтросив хребта на зйомках фільму «Вони прибули до Кордури» в 1959 му. Попри біль, продовжував грати до 1969 го, в ролі чоловіка відьми в серіалі «Зачаровані». 14 епізодів провів у лікарні й через це втратив роль.

Міз Райт стенає плечима, все ще тупцяючи. Перекидає тренувальний камінь з руки в руку. Вага кулі змушує біцепси надуватися щоразу, коли вона її ловить. Вона киває мені, щоб я перегорнула сторінку.

Міняючи цей улов членомців на наступну шістку дрючколюбів.

Перегортаючи сторінку, я кажу, що Аннабель Чонг порівнювала груповуху з марафоном. Часом відчуваєшся повною енергії. Часом – виснаженою. Потім відкривається друге дихання, і твоя енергія знов росте.

Актор Лорн Грін, каже міз Райт, який знімав телешоу «Бонанза», – так от через багато років він знімав інше шоу, «Дике царство Лорна Гріна», й крокодил відкусив йому сосок.

Кажучи це, вона дивиться на фотки. Її коліна підстрибують, цицьки скачуть, очі зупинилися на одному фото. Маленький ліжколюб. Номер 72. Такі ж очі, як у неї, такий же рот. Милий. Не той, хто відкусить вам

сосок.

Щодо мене, то я намагалася організувати груповуху так, як це колись робила Мессаліна, розкидавши потворних членотерів, старих та жирних рукоблудів, брудних та покалічених шкіркосмиків усюди, де тільки можна. Між кожними вісьмома чи десятима звичайними хуещупами – один монстр.

Міз Райт киває на знайоме обличчя, задрочисько номер 137, і каже: «А він гарячий...» Зубожілий телевізійний кривляка, який шукає, чим би легеньким пожитися.

У промежині міз Райт під чорним спандексом нагрубає щось нове. Припухлість, погойдуючись, повзе по нозі вниз. Вискакує з під тканини. Падає на сіру доріжку яскраво зеленим спалахом та зникає в зливостокові, стукаючи, грюкаючи, стрибаючи в темному пінболі металевих труб.

«Блядь, – каже міз Райт, дивлячись, як вона зникла, – оця була з натурального нефриту».

Ми обидві стоїмо, нахиливши голови та вдивляючись поміж залізні решітки зливостоку, і я кажу, що Аристотель писав свої філософські труди, тримаючи залізну кульку в руці. Коли він починав засинати, його пальці розслаблялися, й куля випадала на підлогу. Звук будив його, й він міг працювати далі.

«Аристотель?» – питає міз Райт. Вона підводить очі зі зливостоку на мене.

Так, кажу я. Щира правда.

Очі міз Райт звужуються, мружаться, і вона каже: «Чоловік, що одружився з Джекі О?»

І я кажу, так. Перегортаю прозору сторінку в своїй теці з трьома кільцями. Показую їй ще шістьох дроздовців.

Міз Райт розповідає мені, що відомий коханець Казанова зазвичай вставляв дві срібні кульки тим дамам, з якими зустрічався. Він стверджував, що це запобігає вагітності, саме срібло, бо воно трішечки отруйне. З тієї ж причини людям подобається їсти срібними приборами, бо срібло вбиває бактерії.

Вагінальні вагарі, так вона їх називає. Одні в формі кільця з дзвіночками. Інші у формі маленької скалки для тіста. Якись у формі курячого яйця. Ти носиш їх, коли їдеш на велосипеді, бігаєш чи робиш

якісь хатні справи.

Підтюпки рухаючись уперед, перекидаючи камінь з долоні в долоню, в які він падає з важким ляпом, міз Райт каже: «Єдине, що кепсько в тому підтюпці, коли я починаю гриміти». Вона каже: «Інколи я почуваюся флаконом аерозольної фарби».

Камінь ляпається на іншу долоню – такий звук, ніби вона аплодує однією рукою.

Я перегортаю наступну сторінку в моїй теці. Чергові шість залуподерів.

На членодоя номер 600 міз Райт каже: «Старий добрий Бренч Бакарді...» Дивлячись удалину, на зелений, порослий травною обрій, за яким зник собака, міз Райт питає: «Той кернтер'єр? Маленька псина, яка грала Тото? Ти знаєш, що ця дворняга досі поруч?»

Коли собака помер, власники набили Террі та поставили на підставку. У 1996 році опудало продали з аукціона за 8000 доларів.

Щира правда.

«Тото навіть не був кобельком. Це була сучечка, – каже міз Райт. – Ця дівчинка й після смерті продовжує заробляти для людей гроші».

Щось кругле та важке вже повзе вниз під спандексом по її нозі.

Розділ 13

Містер 600

Ця кралечка Шейла кричить, щоб усі закрили роти. Вона зазирає до свого списку та проголошує: «Номер 21... Мені потрібен номер 21».

Усі ми затамували дихання, пальці схрещені, вуха нашорошені, щоб почути номер.

Зазираючи до планшетки, Шейла веде далі: «Номер 283 та номер 544». Однією рукою вона маше чувакам, щоб вони йшли за нею на майданчик, кажучи: «Прошу сюди, джентльмени».

На моніторах ми бачимо Кессі Райт, вбрану в білу комбінацію, в ролі розчарованої південної красуні, яка відчайдушно намагається прижитися в багатій плантаторській родині свого чоловіка. Той чувак, її чоловік, колишній напівпрофесійний пітчер, який забагато бухає і не засаджував їй свого ддркка вже так давно, що вона побоюється, чи він, бува, не голубий. Кессі дуже дратує її тесть, якого називають Великий Татко, та її племінниця й племінники, яких вона кличе маленькими

безшиїми монстрами. Тручи руками туди сюди по своїх вкритих білим сатином стегнах, Кессі каже: «Я відчуваю...» Вона каже: «Я відчуваю кицькою розпечений дах».

Пізніше його було перевипущено під назвою «Кицька на розбещеному дахові».

Пізніше переперевипущено під назвою «Сучка на розбещеному пахові».

Корд грає можливо голубого чоловіка й, сидячи в інвалідному візку, кричить: «Ану зістрибуй, Меггі! Зістрибуй!»

Тільки ніхто не дивиться. Усі ми, примруживши очі, вп'ялися в Шейлу та трьох чуваків, чекаємо, поки вони підіймуться сходами, поки Шейла проведе своєю магнітною карткою і двері до павільйону клацнуть, відчиняючись. Усі ми тримаємо руки з розчепіреними пальцями, щоб захиститися від вибуху сліпучого світла, від прожекторів та всеохопного світла, від галогенок та сяйва відбивачів, такого яскравого, що аж боляче дивитися. Але чуваки однаково дивляться. Один бік кожного обличчя спалахує білим, поки темні силуети Шейли й трьох чуваків тануть і розчиняються в сліпучій білизні.

Чуваки все ще чекають, мружачись, – напівзасліплені, кидаючи швидкий погляд крізь вії, ми не можемо побачити нічого, крім хіба що білої шкіри супроти білих простирадел, білявого волосся та білих нігтів, і все це розпливається за білим, білим, сліпучо яскравим світлом. Запах відбілювача, нашатиря, якогось мийного. Холодний протяг від кондиціонера.

У цьому спалахові срібний хрестик, який носить малий, золотий кулон, який дала мені Кессі, обидва вони іскряться та палають, на мить розпечені впійманим променем.

Очі в чуваків починають звикати до світла, й двері зачиняються, зачиняються, зачинилися. Наш підвал, у якому ми чекаємо, з цією клейкою від пролитої содової підлогою та з крихтами від чипсів, що липнуть чувакам до босих стіп, здається нам ще темнішим після цього короткого погляду. Вдивляння в сяйливе ніщо залишає нас сліпими.

Я торкаюся прикраси, яку дала мені Кессі, того кулона, кажучи щось чуваку з телебачення.

І тут малий номер 72 виникає поруч та просить поговорити.

«Не з вами», – каже малюк чуваку номер 137. Малий крутить у

пальцях щось, що висить на ланцюжку в нього на шиї, маленький срібний хрестик, церковний хрестик, і малий каже: «Я маю щось запитати в містера Бакарді».

Готовий закластися, в жилах того телевізійного чувака, номера 137, тече брудна кров. Він знизує плечима та відходить, але не надто далеко, всього на кілька кроків.

Я сам повертаюся до малого, сам наставляю пальця йому в лице й першим питаю: «Чувак, ти тут для того, щоб допомогти свої старій чи щоб покарати її?»

Малий – весь такий, типу, губи трясуться, говорить: «Я тут, щоб рятувати її».

Чому крихітки, що працюють у нашому бізнесі, не користуються контрацепцією, так це тому, що пігулки можуть зіпсувати шкіру. Від них волосся стає масним та рідким. Ковпачок або тампон зі сперміцидом – це зовсім не та штука, яка потрібна кралі в бебехах, особливо якщо її дрючать на пару такі професійні жеребці, як Корд, або Бім, або ваш покірний слуга. Жодна дівуля, яка робить подвійну інтрімсію, не захоче мати всередині якийсь дротик, кажу я малому. Не так уже й неможливо, що він син Кессі Райт.

«Вона віддала мене на всиновлення, – каже він. – Вона намагалася забезпечити мені краще життя. Я тільки хочу віддячити їй взаємністю».

Я кажу: «Тим, що вломишся сюди?»

«Якщо це того потребує», – каже малий, уперто виставивши підборіддя.

Тим, що вломишся сюди та сконфузиш Кессі Райт у ту мить, коли вона сконцентрована на встановленні світового рекорду, який відживить її кар'єру? Сконфузиш її перед усією знімальною групою та перед її колегами по роботі? Я кажу йому: «Малий, не варто віддячувати їй такою взаємністю».

Довкола нас чотири п'ять сотень чуваків переминаються з ноги на ногу. Чуваки витріщаються на монітори, що звисають зі стелі, де Кессі Райт у позі наїзниці гарцює на сторчаку в Корда Куерво, який сидить в інвалідному візку, при цьому вона спирається рукою на його загіпсовану, нібито зламану ногу. Те, що ніхто досі не пішов, свідчить про те, як багато мужики здатні винести заради перепиху. Якби якась

доступна, гаряченька дірка чекала на вершині Евересту або на місяці, туди б уже давно побудували швидкісний ескалатор. Налагодили б регулярне космічне сполучення з вильотом кожні десять хвилин.

«Малий, – кажу я, – вір мені чи ні... – Я киваю головою на сходи, на замкнені двері, за якими світло та знімальний майданчик, і кажу: – Леді там, угорі, не хоче, щоб її рятували».

І малий каже: «Я знав, що ти не зрозумієш».

Квіти, які він тримає, їхні пелюстки та листочки згорнулися й потемніли.

Хлопець оповідає, як малим наскочив в Інтернеті на фотографію однієї леді, такої красивої, що він не міг щодня після школи не ходити з одного сайту на інший, щоб дивитися на неї. На фото вона була роздягнена й борюкалася з якимись голими мускулястими супергероями. Їхні інтимні місця були оголені, але всі вони намагалися сховати їх одне в одному. Видно, то була якась гра на зразок квача. Малюк прочитав літери під картинкою, з яких складалося її ім'я, і вони писали: Кессі Райт. Він набрав ці слова в пошуковику, і вивалилася ще купа голих картинок.

Відео і фотографії, тисячі тисяч результатів, які малий мав прослідкувати.

«Чувак, – кажу я, – прийнятим стандартом є "вимоги до сексу"». Я кажу йому, що він може висловити свої почуття. Сказати: «Дякую, мамуню». Сказати Кессі, що він її любить. Але ж може бути таке, що він, можливо, засуне в неї палець. Може, він потягнеться обійняти її, і його маленький пальчик випадково встрягне їй в задницю? Я кажу: «Чувак, це найкращий компроміс».

Малий тільки трясє головою, продовжуючи паякати про те, як він виріс на її фотографіях, полюючи на її фільми, дізнаючись про неї все на світі. Коли в нього почало крапати з кінця, його пристрасть тільки загострилася.

«Чувак, – кажу я, – припини бути таким егоїстом. Та ж це її великий день».

Одного дня, розповідає чувак, він дрович і забув замкнути двері до своєї спальні. Його прийомна мама, видно, прийшла додому зарано, наскочила на нього й почала горлати. Вона його піймала.

«Що, – питаю я, – за справою?»

«Та ні, – каже малюк номер 72, – за дрючкою».

Прийомна матуся малого починає желіпати, питаючи його, чи він знає, що це за жінка. Чи знає він, про кого фантазує? Чи він має хоч якесь поняття, хоч найменшу думку про те, хто ця хвойда? Малий сидить, затиснувши прутня в руці, на моніторі – фото Кессі з розкинутими ногами, а його мама все заходиться й заходиться.

«Чувак», – кажу я.

«Вона надривається, – не вгаває малий. – Вона верещить: “Це твоя справжня мати”».

Його прийомна мати кричить, що він сидить тут і спускає свою вафлю, може, на кадри свого власного зачаття.

«Чувак, – кажу я, – якщо Кессі сьогодні не трахнуть 600 мужиків, їй пиздець».

І малий номер 72 каже: «Я не можу». Він усе лапає свого срібного хрестика, кажучи: «Може, якби я спершу поговорив із нею, може, тоді б я зміг». Він каже: «Але з тієї миті, як моя прийомна мама сказала це все, з того часу, як вона сказала мені правду, в мене не виходило...»

Малий дивиться вниз на свої мляві, зів’ялі квіти.

І я клацаю пальцями, витягнувши руку вгору, клацаю своїми пальцями та звертаюся до телевізійного чувака. Я кажу: «Гей, ти, з ведмедиком, у нас тут надзвичайна ситуація». Я кажу: «Малому потрібна пігулка, або ніхто не стане сьогодні знаменитим».

Спалахує світло, вгорі й трохи збоку. Двері нагорі сходів розчахуються, й у прорізі з’являється темний силует. «Джентльмени, – вимовляє силует, – мені потрібні такі номери...»

І моя рука в повітрі, я все ще клацаю пальцями, гукаючи на допомогу.

Розділ 14

Містер 72

Насправді те, що я розповів містеру Бакарді, було далеко не все. Навіть не півісторії. Коли я вперше завантажив відео з Кессі Райт, я хотів побачити, як вона, наприклад, плете яку небудь звичайнісіньку річ, не знаю там, з прядива. Або, може, хотів дивитися, як вона щось готує на пательні або ще щось на плиті. Хоча б, скажімо, читає книжку в кріслі біля лампи, не облита при цьому галонами гарячої сперми.

На тих форумах і в чатах, де фани публікують подробиці про кожну

родимку чи вію Кессі Райт, про кожен колір помади, яким вона фарбується, хлопці розбирають кожен мінет так, ніби це їхнє домашнє завдання на додатковий бал у коледжі. Кессі Райт народилася в Міссоулі, штат Монтана. Її батьки – Елвін та Ленні Райт. Тепер мешкають у Грейт Фолз. І справді, у Кессі була дитина, від якої вона відмовилася дев'ятнадцять років тому.

Я нипав Інтернетом у пошуках Кессі, яка пилососить килим. Веде машину. Одягнену і без усяких штук, застромлених усередину неї.

Я переказував деякі гроші поштою, але нічого не приходило навзамін. Зрештою в першій посилці, яку я отримав, була кишенькова вагіна Кессі Райт, обмежений преміум тираж, нумероване видання. Номер 4200. Музейна якість. М'ятний смак. Вона була досить мала для того, щоб я носив її до школи в кишені джинсів та лівою рукою досліджував її бганочки та м'яке волосся. На уроці сучасної американської культури я сидів у задньому ряду, а пальці моєї лівої руки читали її наосліп, глибоко в кишені, поки я не вивчив кожну зморшку та западинку напам'ять. Спитайте мене, яка столиця штату Вайомінг або Фенікс, і я знизую плечима. Але спитайте в мене будь що про вульву Кессі Райт, і я зможу намалювати вам мапу.

Ця кишенькова вагіна – можна притиснути клітор, і він вистрибне. Тоді можна знову сховати його під каптур. Я міг робити це, поки пальці не перетворювалися на червоне місиво, ледь не кровоточили. Я спав із її вагіною під подушкою.

Вчитель, що читав нам предмет «Динамика науки», містер Харлан, – одного дня, віддаючи мені роботу, він помітив мозолі на моїх пучках, потріскані, темно рожеві, та спитав, чи не вчуся я грати на гітарі. Ну, не знаю. Скажімо так: ці дні та тижні безперервного задоволення вагіні Кессі Райт теж не йшли на користь.

Дивлячись на 600 мужиків, які тут сьогодні тусуються, залишається тільки сподіватися, що оригінал витриваліший за свою латексову копію. Коли вагіна стала розвалюватися, я став збирати свої гроші за доставку газет, доки не зміг замовити уживану копію грудей Кессі Райт. Я зміг дозволити собі тільки ліву, але кожен скаже вам, що це краща з двох. Звісно, вона завелика і для кишені, і для зберігання під подушкою. Вона завелика для будь чого, крім обростання пилом під ліжком.

Тож я накопичував кошти. Я здавав пляшки з під содової. Я вигулював собак. Мив машини. Згрібав листя.

Цю частину я не оповів містеру Бакарді. Хіба я зміг би?

Узимку я відгрібав сніг. Вигрібав чорну, смердючу гидоту з ринв на дахах. Купав сенбернарів. Я вішав різдвяні гірлянди та підрізав живоплоти.

По ночах я мняцкав свою фальшиву грудь. Терся губами об запилюжений сосок. Лизав його. Пощипував його двома пальцями, доки не засинав.

Я зливав та міняв масло у величезних чотири дверках з автоматами, у машинах старих леді. Якщо тобі потрібні гроші на копію Кессі Райт, реалістичну секс ляльку в повен зріст, ти стаєш безправним рабом кожної старої леді в містечку. Навіть не знаю.

Я стукався в двері від імені ЮНІСЕФ, і ці голодні, поточені глистами діти в Бангладеш не побачили ані цента з тридцяти баксів, які пожертвували мені люди.

У той день, коли поштою прислали велику коричневу коробку, моя прийомна мама подзвонила мені до школи та запитала, чи можна її відкрити.

Скажімо так: я запанікував. Я зліпив найгіршу брехню, яку могла зліпити дитина. Я сказав їй: ні. Я сказав, що це подарунок – особливий, таємний різдвяний подарунок, який я замовив навмисне, щоб її здивувати.

По телефону я чув, як моя прийомна мама потрусила коробку. Вона сказала: «Така важка». Вона сказала: «Сподіваюся, ти не витратив на це купу грошей».

Сором мені, сором.

Ці газони, які я косив, собаки, яких вигулював, машини, які мив, – усе це, сказав я своїй прийомній мамі, було для того, щоб купити їй найкращий на світі подарунок, подарунок її мрії, бо вона така неймовірна, прекрасна, любляча, незрівнянна матуся.

І в телефоні її розім'який голос проказав: «О, Дарине, ну навіщо ти...»

Коли я прийшов додому, пакунок стояв на моєму ліжку. Важчий, ніж здавалося спершу, щось середнє між великим бібліотечним словником та сенбернаром. Моя прийомна мама пішла до свого цеху з

прикрашання тортів, а мій прийомний тато був ще на роботі. Один у цілому домі, я роздер коробку, і всередині лежало щось згорнуте – обкладене пенопластовими кульками, ніби рожева мумія. Шкірясте та зморшкувате, наче торф'яна мумія з журналу «Нешнл джіогрефік».

На онлайновому аукціоні вона продавалася як цілковито нова, цнотлива, – але білява перука тхнула пивом, волосся було кущистим, бо подекуди повисмикувалося. Внутрішній бік обох стегон був липким. Груді – масними. На одній ступні я знайшов таку пипку, як на пляжних м'ячах. Ну, щоб її надувати.

Я розгорнув її на своєму ліжку та почав дмухати.

Я дмухав, і її груди надималися, опадали, знову надималися. Дмухав, і деякі зморшки розгладжувалися, але потім поверталися знов. Я дмухав їй у ступню, поки в очах не забігали вогники.

Просто в цю мить, тут і тепер, я чекаю, поки вигукнуть мій номер, повз проходить дівчина з секундоміром, і я викидаю руку. Щоб змусити її зупинитися, я торкаюся її ліктя, самісінькими пальцями чіпляю її під лікоть і питаю, чи це правда. Те, що говорить хлопцям містер Бакарді. Кессі Райт справді може сьогодні померти?

«Вагінальна емболія», – каже дівчина. Вона дивиться на мене, потім її очі знову опускаються до аркуша з іменами. Пробігаючи ручкою по списку, вона ставить галочку біля одного хлопця. Дівчина згинає руку та дивиться на годинник на зап'ястку. Ставить галочку біля іншого імені. Вона каже, що досить невеликого вдуття повітря, десь як при надуванні кульки, але через сильний прилив крові до тазової області жінки можна загнати бульбашку повітря в її кровоносну систему.

«Якщо жінка вагітна, – каже дівчина, – зробити це навіть простіше».

В одному випадку, що стався 2002 року, жінка у штаті Вірджинія використовувала морквину для стимуляції та померла від емболії, але насправді будь що з незвичайною формою може заштовхнути пухирець повітря в кровообіг. Інші задокументовані випадки стосуються батарейок, свічок, гарбузів.

«Уже не кажучи, – додає дівчина, – про мило на мотузку».

Вагінально чи ректально – це може статися крізь будь яку дірку.

«Щороку, – повідомляє вона, – більше ніж дев'ятсот жінок гине таким чином».

Кожна помирає за кілька секунд.

«Якщо тобі потрібні цифри та факти, – каже вона, – можу порадити “Вичерпний путівник по кунілінгусу” Вайлет Блю. Або статтю “Венозна повітряна емболія: клінічні та експериментальні міркування” в серпневому номері “Реаніматології” за 1992 рік».

Дівчина знову дивиться на годинник і каже: «А тепер перепрошую...»
Навіть не знаю... гарбузи?

Багато років тому, вдуваючи повітря в мою фальшиву Кессі Райт, я трохи не зомлів, поки почув шипіння. Легенький, тихий шепіт повітря, що тікає назовні.

Набравши у ванну води, протягши її рожеву шкіру по коридору, я занурив її, щоб побачити, звідки йдуть бульбашки, та тримав під водою, розчепірюючи руки, а її біляве волосся плавало навкруг її голови й очі витріщалися вгору. Мертва. Потоплена.

Бульбашки зринали обабіч її шиї. Бульбашки окреслювали її соски та статеві губи. Широкі півкола з маленьких дірочок, які пропускають повітря. Сліди зубів. Укуси на її рожевій шкірі.

Мій прийомний тато для своєї залізничної моделі використовував будь який пластик і клей, які тільки існують. Розклавши рожеву шкіру на горах і селах його пластмасового ландшафту, я мастив її гумою та епоксидкою, лагодив прозорим лаком для нігтів та ацетатом, поки не залікував кожнісінький прокус.

З надрів одержної шафи моєї прийомної мами, з самісінького дна білизняної шухляди, я позичив мереживну нічну сорочку, яка була похована там на віки вічні в кількох шарах тонкого пакувального паперу. Я позичив низку перлів, які моя прийомна мама ніколи не вдягала, окрім як до церкви на Різдво. Вдягаючи свою ляльку, я промовив усі вступні репліки з усіх фільмів Кессі Райт, які я тільки бачив. Розчісуючи біляву перуку, я казав: «Агов, леді, ви замовляли піцу?»

Намащуючи її губи помадою моєї прийомної мами, я казав: «Гей, леді, вас, здається, не завадить гарненько промасажувати ззаду...»

Бризкаючи її парфумами, я казав: «Розслабтеся, леді, я тут тільки для того, щоб перевірити, чи в вас нічого не тече...»

На моєму комп'ютері крутилася піратська копія «Першої світової повії», і все, що робив Ллойд Джордж, те робив і я. Стягнув рожеві трусики танга. Розщипнув ліфчик із поролоновими вкладками. Невілл

та я обоє щосили дрючили Кессі Райт, коли її груди зменшилися з розміру D до розміру C. На цей момент мій член уже гатив по матрацу. Вона здувалася, пропускала повітря. Чим швидше я колотив, тим пласкішою вона ставала. З розміру C до розміру A. Збігаючись, зморщуючись піді мною, зникаючи. Чим дужче я штурхав, тим сильніше опадало, просідало лице Кессі Райт. Її шкіра провисала, в'яла та мішкувата. З кожним моїм поштовхом вона старшала на десять років, помираючи та розкладаючись, поки я квапився, колотячи по матрацу все швидше, розтираючи себе до живого в нетерплячці спустити. Довблячи цього рожевого привида. Цей забитий насмерть контур посеред мого ліжка.

Кожна жінка помирає за кілька секунд.

Я не почув, як позаду відчинилися двері. Не відчув протягу на голій, спітнілій дупі. Я не озирнувся, поки не почув голос моєї прийомної мами. Її різдвяні перли. Її пошлюбна нічна сорочка. На моєму комп'ютері Ллойд Джордж заливає спермою половину красивого обличчя Кессі Райт.

Моя прийомна мама, вона лементує: «Ти хоч знаєш, хто це така?»

І я повертаюся, мій стояк стирчить просто вперед, дрючок усе ще обмотаний рожевим латексом, я вимахую стягом у формі Кессі Райт.

І моя прийомна мама голосить: «Це ж твоя справжня мати».

От, це був мій останній стояк.

Ні, я так і не розповів містеру Бакарді цієї частини історії.

Розділ 15

Містер 137

За першої ж нагоди я потихеньку підходжу до координаторки та несміливо запитую, звідки їй так багато відомо про вагінальні емболії. Майже тисяча жінок помирає щороку? Гине від морквин та батарейок, які заштовхують у них повітря? Це видається мені занадто добірною колекцією фактів, щоб посилатися на неї отак, експромтом.

«Перепрошую, – кажу я їй. – На жаль, я не міг уникнути підслуховування».

Тримаючи за кінчик кулькову ручку, ренглер тицяє нею, ніби паличкою, в кожного чоловіка, який усе ще тут. Її губи безгучно шепочуть кожен номер – 27... 28... 29... – вона пише щось на своїй

планшетці, водночас кажучи: «За це міз Райт і платить мені шалені гроші».

Координатор каже, що вона у Кессі Райт і за особистого асистента, і за наукового консультанта, і за хлопчика попихача. Дивлячись на наручний годинник, записуючи якісь цифри у вигляді рівняння згори аркуша, ренглер каже мені: «Вона попросила мене оцінити ризики».

Я питаю, чи це правда. У міз Райт справді є доросла дитина?

«Це правда», – каже ренглер і дивиться на мене. Білі лусочки причепилися до плечей її чорної водолазки. Лупа. Її пряме чорне волосся, вона затигла його ззаду в хвіст – ані волосиночки не вибивається. Внизу волосся завивається – куйовдиться через посічені кінці.

Я киваю головою, просто трішечки нахиляю її до малого, номера 72, і питаю: «Це він?»

І ренглер дивиться. Її очі блимають. Дивляться. Вона знизує плечима: «Він, напевно, такий, ніби міг би бути...»

Щотижня Кессі Райт отримує купу листів від тисячі різних молодих людей, кожен із яких упевнений, що він саме та дитина, яку вона віддала на всиновлення. Частиною роботи ренглера є відкривати ці листи, сортувати їх, інколи відповідати. Стабільні дев'яносто відсотків пошти складають послання від цих начебто синів. Усі вони благають про можливість зустрітися. Тільки година вічна віч, щоб кожен малюк міг сказати, як він її любить. Як вона завжди залишатиметься його єдиною справжньою матір'ю. Єдиною любов'ю, яку ніхто не замінить.

«Але ж міз Райт не ідіотка», – каже ренглер.

Кессі Райт знає, що тієї миті, коли ти стаєш доступною для якогось чоловіка, він починає сприймати тебе як щось само собою зрозуміле. Може, першого разу, коли вона зустрінеється зі своїм сином, він любитиме її. Але вдруге він попросить у неї грошей. Утретє він попросить у неї роботу, машину, дозу. Він звинуватить її в усьому, що він зробив не так у своєму житті. Він обіллє її брудом, натикає писком у кожну помилку, яку вона колись зробила. Обізває її шльондрою, якщо вона не забезпечить йому те, чого йому кортить.

«Ні, – каже ренглер, – міз Райт знає, що любов тут ні до чого».

Молоді люди, які в листах прохають про зустріч. Через місяць вони вже молять про неї. Потім погрожують. Вони твердять, що всього

навсього досліджують свою генетику, щоб знати про схильність до спадкових хвороб. До діабету. До Альцгеймера. Інші кажуть, що просто хочуть подякувати їй особисто за те, що вона дала їм краще життя, або хочуть похвалитися своїми досягненнями, щоб вона побачила, що вчинила правильно.

«Міз Райт ніколи не відповіла на жоден з цих листів», – каже ренглер. Ось чому найбільша частина аудиторії Кессі Райт, та єдина частина, яка все ще збільшується, складається з чоловіків віком від 16 до 25 років. Ці чоловіки купують її давні фільми, пластикові копії її грудей та кишенькові вагіни, але зовсім не для еротичного вжитку. Вони колекціонують її надувні секс ляльки та білизну з автографами як певний різновид релігійних реліквій. Сувеніри від справжньої матері, ідеальної матері, якої в них ніколи не було. Франкенштейнові частини або ж релігійні тотеми матері, яку вони шукатимуть усе своє життя – яка хвалитиме їх удосталь, підтримуватиме вдосталь, любитиме вдосталь.

Ренглер каже: «Міз Райт розуміє, що навіть якщо вона знайде свою дитину, то однаково не зможе відповідати всім цим вимогам».

Вона дивиться на містера Тото, на підписи на його полотняній шкірі, та запитує: «Як ви познайомилися з Селін Діон?»

Над головами монітори показують уривки з «Перепихання по італійськи», де міжнаціональна команда крадіїв ювелірних коштовностей планує викрасти з музею в Римі мільйон діамантами. Під час пограбування Кессі Райт відволікає охоронців, спровокувавши їх на секс утрюх із подвійною інтромісією. В ту мить, коли спрацьовує сирена в музеї, вмикається оглушливе ревіння та сліпуче блимання, Кессі стискає м'язи тазового дна і щелепу, фактично перетворюючись на китайську пастку для пальців із плоті й крові та замкнувши охоронців усередині себе.

Ренглер тримає свою кулькову ручку, тицяє в повітря, рахуючи чоловіків у кімнаті. «Ось чому міз Райт знімається в цьому проекті», – каже вона.

Провина.

Провина та розплата.

Особливо якщо Кессі Райт помре, їй зрозуміло, що цей фільм стане останнім у своєму роді. Його продажі триватимуть вічно. Навіть якщо

його оголосять поза законом, торгівля копіями продовжиться в Інтернеті. Стількома копіями, що єдиний нащадок міз Райт буде багатим. Її єдина дитина.

Ренглер говорить: «І це не кажучи про гроші з її страхування життя».

Це ще один об'єкт дослідження, за яким вона консультувала міз Райт: страхувальники у своїх полісах переважно не зазначають у ряду винятків смерть, спричинену травмами під час групової оргії. Поки що ні. Поки три провідні страхові компанії не полиняли майже на шість мільйонів доларів, які вони матимуть виплатити єдиній дитині Кессі Райт у зв'язку з її смертю від емболії. Ні, міз Райт не хоче зустрічатися зі своєю дитиною. Для неї ці стосунки так само важливі, так само ідеалізовані та неможливі, якими мали б здаватися її дитині. Вона б чекала, що цей молодий чоловік виявиться незрівнянним, розумним та обдарованим – усе, щоб компенсувати зроблені нею помилки. Весь цей порочний, нещасливий безлад її життя.

Вона б чекала, що цей молодий чоловік любитиме її так сильно, як – вона сама це знає – любити неможливо.

На іншому кінці кімнати очікування актор номер 72 тримає свої троянди. Голова його закинута, зелені очі дивляться, як Кессі Райт запихає кілька прохолодних мільйонів діамантами глибоко до своєї голеної піхви.

«Ні, – каже ренглер, – міз Райт хотіла залишити своїй дитині спадок, але хотіла, щоб суд вирішив усе за допомогою аналізу ДНК...»

Ренглер підіймає свою планшетку, закриваючи нею пів мого обличчя, одне моє око, та питає: «Ви бачите цим оком?»

Я кажу: «так».

Вона пересуває планшетку, звільняючи це око та закриваючи інше, і питає: «А як щодо цього?»

І я киваю: «так». Я бачу ними обома.

«Добре», – каже ренглер. Перша ознака передозування «Віагрою» – сліпота на одному оці. Будучи напівсліпим, втрачаєш глибинний зір. Вона роззирається навкруг кімнати очікування, оглядаючи юрму чоловіків, що посмикують напівнабряклі ерекції в своїх трусах, і каже: «Може, саме через це більшість із вас зазначили десять дюймів у своїх анкетах...»

Я питаю: «А як же батько? Хіба він не отримає частину спадку міз

Райт?»

Ренглер хитає головою. «Родина міз Райт, — каже вона, — вони відмовилися від неї багато років тому».

Ні, я мав на увазі батька дитини.

«Його? — вирячається на мене ренглер з роззявленим ротом, поводячи головою з боку в бік. — Цього схибнутого трахалю, який вкинув її в увесь цей мерзотний бізнес? Цей ходячий шматок гівна, який підсипав демерол у її «Драмбуї», тоді встановив камери й трахнув її в усіх можливих позах?» Закотивши очі, ренглер каже: «Ви це знали? Він відправив поштою анонімну копію того першого фільма її батькам».

Ось чому, коли вона приїхала додому вагітною, вони витурили її.

Ренглер видає короткий смішок. Вона каже: «З чого б це їй залишати йому якісь гроші?»

Та ні, кажу я. Насправді я мав на увазі: «Хто?»

Хто ж був той чоловік, батько загадкової дитини, яка ось ось розбагатіє?

«Схибнутий трахаль?» — питає ренглер.

Я киваю.

І що б ви думали, вона підіймає руку, щоб через всю кімнату ткнути своєю кульковою ручкою просто в Бренча Бакарді.

Розділ 16

Шейла

Валерія Мессаліна, нащадок кесаря Августа, народилася через двадцять років після смерті Христа та виросла при дворі імператора Калігули, який – просто заради жарту – змусив її вийти заміж за її троюрідного брата Клавдія, бовдура, старшого за неї на тридцять років. На час їхнього весілля Мессаліні було 18, а її нареченому 48. Через три роки Калігулу вбили, а Клавдій зійшов на трон.

З того часу, як Мессаліна стала імператрицею, згідно з істориком Тацитом, вона трахала гладіаторів, танцівників, солдатів, а хто відмовлявся – тих вона страчувала за державну зраду. Раб чи сенатор, одружений чи холостий, якщо Мессаліна вирішила, що ти жеребчик, – будь ласкавий, лягай у ліжку.

Це до питання про «виконавчу тривожність».

Побоюючись набити оскомину жеребцями, звабливцями та красунчиками, Мессаліна прославилася своїми пошуками найпотворнішого чоловіка в імперії. Трах із ним – ніби свого роду сексуальний щербет.

У той час найвідомішою проституткою Риму була дехто Сцилла, й Мессаліна кинула їй виклик позмагатися, хто з них зможе переспати з більшою кількістю чоловіків за одну ніч. Тацит свідчить, що Сцилла зупинилася після 25 го партнера, а Мессаліна продовжила та перемогла з великим відривом.

Історик Ювенал пише, що Мессаліна часто відвідувала міські нетрі та покрадьки пробиралася до борделів, де вона працювала під іменем Ліциска, посипаючи свої монарші соски золотим пилом та торгуючи доступом до своєї аристократичної вагіни, яка дала життя Британніку, ймовірно майбутньому імператору. Там вона подовгу працювала після того, як її колеги вкладалися до сну.

У віці двадцяти восьми років Мессаліна зв'язалася з Гаєм Сілієм та планувала з ним замах на чоловіка, однак її задум став відомий Клавдію, і він наказав її стратити. Мессаліна відмовилася накласти на себе руки, хоча власна мати благала її здійснити самогубство, адже це був для неї єдиний гідний шлях піти з життя. Римські солдати силою пробилися до її палацу, знайшли її в саду, де вона чекала, та вбили на місці.

Усе це я розказала міз Райт, коли ми сиділи в моєму помешканні, їли поп корн та дивилися, як Аннабель Чонг протрахеє собі шлях до слави

крізь натовп у 251 го спермоляпа. Групами по п'ятеро. Десять хвилин на кожную групу. Ковдромази. Вафлепуди. Як декорації – білі рифлені колони та плюскотливі фонтани, історичне відтворення парі між Мессаліною та Сциллою. Фальшивий мармур та римські статуї. «Найбільша груповуха світу». Студентка Тендерних студій в Університеті Південної Каліфорнії, з середнім балом успішності 3,7, Чонг створила цей фільм як данину Валерії Мессаліні.

Щира правда.

Найбільш продаваний порнофільм усіх часів: урок із феміністичної історії, даремно витрачений на незліченних запеклих дрючкерів.

Дивлячись, я спитала: чим усе це відрізняється від Олімпійських ігор?

Я спитала: чому б жінці не користуватися своїм тілом так, як їй заманеться?

Я спитала: чому ми досі ведемо ту саму війну, через цілих дві тисячі років?

Ми обидві їмо поп корн. Без масла. Без солі. П'ємо дієтичну содову. Наше оголошення про кастинг уже друкується в кількох газетах, з'явилося в стрічці новин на кількох сайтах. Рукоблуди та дрючкотери вже дзвонять, щоб потрапити до акторського складу. Наші обличчя намащені масками з авокадо, які звужують пори та посилюють вироблення колагену. Волосся прочісане з вазеліном та закутане в тюрбани з рушників. Миска з поп корном стоїть між нами на моєму дивані. Ми обидві вбрані в підперезані пасками махрові банні халати, і міз Райт каже: «Така любителька покомандувати, як Мессаліна... вона б мала не дати убити себе».

Через якісь там кілька років після її страти імператор Клавдій заткнув собі пір'їну в горлянку. Року Христового 54 го Клавдій обжирався на бенкеті, намагався виблювати, щоб мати змогу їсти далі, і подавився насмерть тією пір'їною.

Слухаючи це, дивлячись, як трахають Аннабель Чонг, міз Райт сама першою заговорила про страхування життя. Змусила мене пообіцяти, що я досліджу страхові поліси. Змусила мене дати хреста, що в разі, коли щось піде не так, я знайду її втрачену дитину та передам їй страхові виплати плюс усі роялті від продажу відео.

Вона все ще говорила, як їй хочеться зробити свою дитину багатого, коли я полізла рукою між подушки свого дивана. Мацаючи поміж

зернятками поп корну, «старими дівами» та дрібними грішми, я нарешті торкаюся глянцевого паперу.

Просто тут я подала документи на шість страхових полісів. Єдине, чого в них не вистачало, – це її підпису. Загальна потенційна сума виплати – десять мільйонів.

Начепивши окуляри, міз Райт, скосивши очі, чптає папери, її маска з авокадо кришиться, розтріскується та відвалюється зеленими крущинами. Вона тримає папери на витягнутій руці. Пильно розглядаючи дрібний шрифт, вона каже: «Завжди на крок попереду, так?»

За це вона і платить мені скажені гроші, кажу я їй. Мої пальці виколупують кулькову ручку зі щілини між подушками.

І міз Райт каже: «Та королева, чи імператриця, чи як її?» Підписуючи кожен страховий поліс. Киваючи на телевізор, вона каже: «Ця Мессаліна, їй треба було просто вбити себе...»

Розділ 17

Містер 600

Блядуватий чувак саме триндить по мобільному, коли в нього зносить дах. Блядун із чорним волоссям, яке зачесано, зтягнуто назад та прилизано гелем, аби приховати його лисину, від чого оголюється нескінченний простір його високого, білого чола, він триндить про фондові опціони, продажні ціни та резервну маржу, коли Шейла підіймає очі від планшетки, яку тримає.

Шейла підкликує натовп та кричить: «Джентльмени». Вона кричить: «Дослухайтесь до своїх номерів, будь ласка. Мені потрібні...»

Кожне вухо повертається, щоб слухати, нашорошується, щоб чути, чуваки припиняють жувати напхані за щоки чипси тако. Чуваки визирають із дверей сортиру, все ще тримаючи член у руці. Очі широко розкриті, ніби хочуть побачити слова. Чуваки шикають один на одного, підіймають руки та машуть ними в повітрі, щоб закрити рота іншим чувакам.

Шейла вистрілює слова вагомо, наче струмінь сперми прямо тобі в око, кажучи: «...номер 247... номер 354... і номер 72». Вона маше рукою в напрямку сходів та каже: «Названих джентльменів прошу слідувати за мною...»

Чувак номер 72, ймовірний малюк Кессі.

От тут у блядуна з мобільним і зносить дах. Чувак притискає телефона до грудей. Він козиряє модельною стрижкою на цицьках – як коли вдягаєш на свою машинку насадку номер один та зістригаєш усе волосся на грудях до однієї довжини в чверть дюйма. Така, як у чуваків із «Міжнародного чоловічого каталогу», тільки без прокачаних м'язів. Чувак каже своєму телефону: «Зачекай хвилику». Він закидає голову та горлає: «Що за хуйня, леді?» Горлаючи вслід за Шейлою, він каже: «Ви думаєте, ми будемо тут стирчати цілий день, щоб засадити якійсь старій корові?»

Піднявшись сходами до половини, Шейла зупиняється. Вона озирається, прикривши очі однією рукою, щоб роздивитися щось у волохатому морі голів.

Угорі по телеку голова якогось Скотленд ярду, чи Інтерполу, чи якийсь поліцай макаронник лиже у Кессі Райт на задньому сидінні поліційської тачки. Його язик натрапляє на діамант. Потім він витягає довгу низку діамантів із її піхви. Діаманти – її найкращі друзі, і з Кессі просто несамовито тече.

Малий номер 72, чувак із трояндами, виникає біля мене і питає: «Що ж мені робити?»

Трахни її, кажу я.

Малий заперечує: «Ні», хитаючи головою. Він каже: «Тільки не мою маму».

Блядуватий чувак, його руки та ноги світять засмагою із Сан Дієго. Не того густо карамельного кольору, як у Мазатлані, і не рівного висушено брунатного, як у Вегасі. На його обличчі та шкірі нема ані мазочка штучної засмаги з баночки або ж того темного та маслянистого відтінку, який чуваки привозять із Канкуну чи Гаваїв. Чувак стоїть тут зі своєю дешевою пляжною засмагою із Сан Дієго і насмілюється при цьому верещати: «Мій номер 14, і мені ще багато куди треба. Я мав піти звідси ще багато годин тому».

Номер 14 виведений на його бежево брунатній руці, засмаглій у Сан Дієго, і блядун каже: «Уся ця хуйня гірше, ніж сидіти в журі присяжних...»

Усі чуваки все ще вдають із себе статуї, завмерши, дивлячись, чим це все закінчиться. Тепер, коли цей чувак висловив те, що кожен мав на

думці, ми на порозі революції. Чуваки готові до в'язничного заколоту, до штурму цих сходів. Шейла стоїть перед лицем небезпеки нападу оскаженілих стояків.

Малий номер 72 каже мені: «Я скажу їй, як сильно її люблю...»

Валяй, кажу я. Спаскудь матусин камбек. Залишайся маленьким жебраком та зруйнуй усі матусині приготування й тяжку працю, всі тренування, які вона пройшла для цього світового рекорду. Я кажу малому, давай, зроби це.

Малий номер 72 каже: «То ви думаєте, я маю її трахнути?»

Я кажу, все на його розсуд.

Малий каже: «Я не можу трахнути її». Малий каже: «У мене ж не встає».

Нагорі сходів, стоячи поруч із номерами 247 та 354, обидва чуваки в цей час ганяють своїх лисих, засунувши руку за гумку боксерських шортів. Стоячи там, Шейла каже: «Джентльмени, чи не могли б ви бути більш терплячими». Вона каже: «Задля здоров'я міз Райт ми маємо провадити все це в спокійній, організованій манері».

Блядуватий чувак кричить: «Та пішло воно все на хуй!» Він іде своїми рівно брунатними ступнями по бетону туди, де навалені паперові пакети. Цими своїми руками зі смагою із Сан Дієго він починає витягати з пакунка під номером 14 сорочку, штані, шкарпетки. Туфлі, схожі на «Армані», але не «Армані». Його власна шкіра, здається, і то кращої якості.

Над нами по телеку потворний поліцай італійчик довбе Кессі в дупцю так швидко, що діаманти, рубіни, смарагди вистрибують з її піхви, наче з торговельного автомату.

Малий номер 72 прихиляється поближче, його губи біля мого вуха, а підборіддя майже тисне мені на плече, і він каже: «Дайте мені пігулку, і я зроблю це».

Я запитую, трахнеш її? Чи забіжиш нагору тими сходами та скавулитимеш: «Я люблю тебе, мамочко, я люблю тебе, я люблю тебе, мамочко, я люблю тебе...»?

Блядуватий чувак витягає сорочку, струшує її, щоб розправити зморшки. Це не справжня «Брук Бразерз». Навіть не «Нордсторм». Він засуває руки в рукави, починає застібати гудзики, обсмикує манжети так, ніби це натуральний шовк. Або навіть стовідсотковий катон.

Блядун відгортає комірєць та зав'язує на шиї небрендову краватку, кажучи: «їбать я хотів ваш світовий рекорд, леді». Кажучи: «Усе, мене вже тут нема, зовсім нема».

Над нами по телеку потворний італійчик – готовий закластися, що залишкам його засмаги вже роки два: непоганий тиждень у Мазатлані з хмарами в останні два дні, за кілька місяців – вікенд у Скотсдейлі, солярій для підтримки ефекту, тиждень підсмажування в Палм Спрінгз, довгий період повільного світлішання, зрештою тиждень у Палм Дезерт – і от рівний, висушений результат. Не сатиново гладенький, як після Ібіці. Не отой міднуватий, як на підарах із Міконоса. Цей потворний макаронник демонструє всім сальний блиск, мутний, наче кухонна олія. Його засмага така ж сексуальна, як тонкий шар багнюки.

Малюк номер 72 шепоче мені у вухо: «Дайте мені пігулку».

Шейла стоїть, бере на понт, чекає.

Усі чуваки чекають.

Поруч зі мною голос іншого чувака каже: «Отож, містере Бакарді, у вашому кулоні демерол?» Це той тип з ведмедиком, номер 137, і він каже: «Ви плануєте повторити на біс свій виступ із міз Райт?»

Малюк номер 72 каже: «Про що це він?»

Чувак номер 137 каже: «Чому б не накачати наркотиком вашого сина? Ви ж були накачали його матір...»

Блядуватий чувак застібає липовий ролексовий «Президент». З коричневого супермаркетного пакунка він витягає погану копію такого паска «Х'юго Босс», який висить у мене в гардеробі.

Шейла дивиться в наш бік: «Номере 72, ви б не могли нарешті до нас приєднатися?»

Малюк номер 72 шепоче: «Що мені робити?»

Я кажу, трахни її.

І чувак з ведмедиком каже: «Слухайся татка».

Малюк номер 72 каже: «Що це все значить?»

І я знизую плечима.

Блядуватий чувак возиться із запонками, намагаючись розтягти цей процес якомога надовше, його запонки мають у найкращому разі 9 каратів, навіть при цьому тьмяному світлі.

Малий повертається до чувака з ведмедиком, піт блищить на його

обличчі, очі вирячені так, що повністю видно білки, і він каже: «Даси мені пігулку?»

Чувак номер 137 довгим поглядом змірює малого з ніг до голови.

Чувак із ведмедиком посміхається та каже: «Чим ти за це заплатиш?»

Малий каже: «У мене всього п'ятнадцять баксів у гаманці».

Усе ще дивлячись на Шейлу, яка дивиться на блядуватого чувака в їхній патовій ситуації, я кажу, що гроші – це зовсім не те, що потрібно чуваку з ведмедиком. Принаймні не жалюгідні 15 баксів.

Малий каже: «То що тоді?» Каже: «Тільки швидше».

Я питаю малюка, чи він знає, що значить термін «флафер»? Я кажу, ось чого треба чуваку номер 137.

Чувак усе ще посміхається, тримаючи свого ведмедика, каже: «Саме цього я і хочу».

Над нами по телеку камера наїжджає крупним планом, знімаючи інтрімсію, і видно, що мошонка італ'янчика вся ряба від шрамів після хріново зробленої депіляції електролізом. Це просто місячні кратери. На всіх екранах водночас його яйця туго підібралися під безформною вирвою зморшкуватої червоної дупи.

Чувак біржевик зав'язує шнурки на туфлях.

І, все ще стоячи на півдороги вгору, Шейла кричить: «Чи не були б усі такі ласкаві заткатися? Дайте мені подумати...» Вона дивиться на свою планшетку. Дивиться на малого номер 72. Дивиться на блядуна, вдягненого та готового піти геть. Шейла каже: «Один єдиний раз...» Вона тицяє великим пальцем вбік біржевика, кажучи: «Номер 14, ходімо зі мною». Показуючи пальцем на малюка, вона каже: «Номер 72, поки розслабтеся».

Чуваки знову починають патякати, жувати чипси тако, сцяти та не зливати після себе воду. Їхні складені хрестом пальці розплітаються. По телеку потворний макаронник так пітніє, що бронзер стікає по щоках, вимальовуючи смуги як у зебри, оприявнюючи суху, тонку, пергаментну шкіру під ним. Ні до кого конкретно, тицяючи пальцем у телевизор, я кажу: «Чуваки, зробіть мені послугу». Кажу: «Убийте мене, якщо я колись матиму такий гівняний вигляд».

Поруч зі мною, трохи позаду, чувак номер 137 каже: «Цей виклик був уже близько...»

Малий номер 72 каже: «Так що таке флафер?»

А Корд Куерво каже: «Чувак, ти що кажеш?» Він злегка штурхає мене в плече кулаком. Його бронзер прилипає до мого, тож йому доводиться віддирати свої кісточки від мого плеча, і Корд каже: «Оцей по телеку? Це ж і є ти, чувак. Років десь так п'ять тому».

Розділ 18

Містер 72

Містер Бакарді дивиться на монітори, які тут повісили під стелею, щоб показувати порно, і продовжує повторювати: «Ні... не може бути...»

Містер Бакарді просто стоїть на одному місці, витріщившись на монітори, може, двома пальцями пощипує себе за обвислу шкіру під підборіддям, натягає її та відпускає. Він дивиться на фільм, який показують на моніторах, натягує шкіру на щоках до вух, так, що зникають зморшки біля рота, і каже: «Йобані оператори, вони зробили з мене якесь лайно». Його шкіра в деяких місцях така ж зморшувата, як у моєї рожевої секс ляльки, містер Бакарді продовжує: «Не може бути, щоб я мав такий паскудний вигляд. Йобані освітлювачі...»

Номер 137, який раніше був Деном Баньяном, – він піднімає свого автографного гінчака, зазирає йому прямо в очі гудзики та каже: «Хтось не хоче визнавати очевидного...»

Заголовки тих газет, які продавали на касах у супермаркетах, правдиві. Уся ця бридня про те, чому серіал Дена Баньяна зняли з ефіру. Уся маячня, яку вони друкували, була правдою.

«Я голодував. Я був голодним актором», – каже номер 137, закинувши голову назад, але зовсім не дивлячись на монітори. Замість цього він шкіриться в стелю. Сміється над чимось, хоч там нічого нема. І він каже: «Якщо хтось і може зрозуміти, як тепер відчувається Кессі Райт, то це я...»

Над нашими головами на моніторах моя мама грає у фільмі «Перепихання по італійськи» у ролі загадкової жінки з інтернаціональної банди, яка планує вкрати коштовності корони з якогось місця.

Містер Бакарді втягає живіт і виструнчується, кажучи: «В такій дешевій фігні, як ця, розрізнення нікуди не годиться». Він каже: «Вони могли з тим самим успіхом відзняти це зі сраного супутника».

Лють – так це називає номер 137.

«Я був десь твоїх років», – каже Ден Баньян і дивиться на мене. Він глибоко вдихає та повільно випускає повітря. Його плечі підскакують аж до вух, і він каже: «Фінансова компанія все надзвонювала мені, обіцяючи відібрати машину. Кілька запізнених виплат за кредиткою, й вони збільшили відсотки до тридцяти». Його плечі опадають, так що руки звисають ледь не до колін, і він каже: «Тридцять відсотків! З балансом у 25 штук скидалося на те, що я буду виплачувати їх до кінця життя».

Тому він знявся в порнофільмі, каже він.

«Інколи достатньо однієї миті, – каже номер 137, – щоб зіпсувати все своє подальше життя».

Він питає, чи знаю я фільм під назвою «Три дні кондома»? Він каже: «Що ж, цього вистачило на виплату за машину. Тіло кредиту це не зменшило, але машину я зміг зберегти».

Він не думав, що хоч хтось бачив цей фільм. У той час усі його ролі нічого не значили. Це було за десять років до того, як він отримав свій унікальний шанс у «Дені Баньяні, приватному детективі».

Але та кондомна кіношка з тих пір зависла над його головою.

«Знятися у виключно чоловічій гейській груповусі – це все одно що подати заяву про відставку», – каже він. Ден Баньян змахує однією рукою, очі оглядають півкімнати. «Ти і кожен інший чоловік тут, неважливо, що ви робите в цій кімнаті, чи ви кажете Кессі, що любите її, чи ви її трахаєте, чи робите й те й друге, – не сподівайтесь, що вас колись затвердять на посаді судді Верховного Суду».

Порно, каже він, це та робота, за яку можна братися тільки після того, як померла остання надія.

Ден Баньян каже, що половину хлопців сюди прислали їхні агенти, щоб вони ще разок засвітилися на екрані. Він каже, що вся індустрія розваг очікує, що Кессі Райт сьогодні помре, тому кожен найзадрипаніший акторчик планує використати цей скандал як трамплін.

«Між нами кажучи, – говорить він, тицяючи пальцем у мене, а тоді собі в груди, – якщо твій агент посилає тебе, щоб ти якусь коротку мить трахав мертву жінку, знай, твоя кар'єра в повній дупі».

Трохи віддаля містер Бакарді колупає пальцями шкіру живота, кажучи:

«Як думаєш, може, мені робити більше підходів преса на вертикальному станку?» Він розчепірює долоні, крутить ними, оглядаючи руки з усіх боків, і каже: «Є ще оця мікродермабразія, після неї шкіра знову як молода». Згрібши в жменю шкіру над однією з тазових кісток, він каже: «Може, не варто скидати ліпосакцію з рахунків. Литкові імплантанти. Може, грудні імплантанти».

Ден Баньян підіймає свого собаку, дивиться йому в очі й каже: «Торгується з долею».

На екранах показують якусь стару сцену, в якій містер Бакарді дрючить мою маму ззаду. Кожного разу, коли він витягає та заштовхує свого дрючка, його відвислі старечі яйця бовтаються та хлопають мою маму по виголеній промежині. По цій нічийній землі, що розмежовує її піхву та її дупу.

Ден Баньян каже, що єдина хитрість, яка допомагає зіграти в чоловічій анальній груповусі, це по справжньому розслабитися. Постійно глибоко дихати. Ти маєш забути про всі ці довгі тижні тренування свого очка. Уявляти цуценят і кошенят. Він каже, ти стоїш рачки на краю ліжка, а п'ятеро чуваків заходять і довблять тебе в зад, по кілька фрикцій кожен. Ці п'ятеро спускають свою сперму тобі на спину. Тоді заходять наступні п'ятеро. Він справді не рахував. Зрештою, він збився з рахунку. Солідна доза «Спешл К» добре допомогла.

Моя мама вгорі цих сходів – за цими замкненими дверима, під усіма цими сліпучими лампами.

Ден Баньян знову дивиться в стелю, сміється та каже: «Це куди менш романтично, ніж може звучати».

Ще досьогодні, каже він, можна засунути що небудь йому в задницю, і він виявить, це «Троджан» чи «Шейх». Розрізнить гуму, латекс і овечу шкіру. Не дивлячись, просто на дотик, каже він, зможе визначити навіть колір кондома.

«Я міг би робити експертну оцінку виробів, – каже Ден Баньян. – Я міг би гастролювати під сценічним іменем “Телепатична Дупа”...»

Флафер, каже він, це людина, в обов'язки якої входить смоктати у мужиків або дрючити їм, щоб вони були готові вийти на майданчик за командою.

Навіть не знаю.

«Найбільшою іронією в цьому всьому, – каже Ден Баньян, – було те,

що чоловіки в тому фільмі були переважно натуралами. Робили це просто за гроші».

Коли він це виявив, йому стала значно менш приємною їхня увага.

На екрані моя мама кладе величезні, фальшиві діаманти в рота. Лиже їх. Її губи та піхва, такі як у цьому фільмі, зовсім не схожі на те, що було в мене вдома. На ту фігню, яку я замовляв в Інтернеті.

Містер Бакарді дивиться в підлогу, хитає головою та каже: «Кого я морочу?» Дивлячись на свої ноги, але з закритими очима, він каже: «Я прослав найцінніший скарб – своє життя». Прикривши очі однією долонею, він каже: «Я викинув усе своє безцінне життя, пожбурих його, ніби це була просто цівка сперми в кадрі порно».

І Ден Баньян повертає до нього голову, коротко, щоб тільки кинути на містера Бакарді погляд, і каже: «Господи! Візьміть себе в руки. Ми й самі не гірше вміємо елізабеткюблерроссити ».

Коли він був десь мого віку, каже Ден Баньян, він бачив Кессі Райт у «Першій світовій повії», може, навіть бачив моє зачаття, але коли вона давала французькому солдату після німецького солдата, якому давала після американського піхотинця, він сказав сам собі: «Чорт забирай, хотів би я бути таким популярним...» Але на кожному кастингу він був просто ще одним юнаком серед моря інших юнаків. Телесеріали. Художні фільми. Йому ніколи не передзвонювали. Йому ще не виповнилося 21, а агенти з кастингу вже розпатякували, що він занадто старий. Усе, що йому залишалося, це купити зворотній квиток на автобус до Оклагоми.

Ден Баньян постукує пальцем по пляшечці з пігулками, доки одна не викочується йому на долоню. Просто дивлячись на неї, він каже: «Мій агент вважає, що якщо я засвічуся в цьому проекті, це «виявить», що насправді я прихований натурал. Або, як він сподівається, принаймні бісексуал». Ден Баньян просто дивиться на блакитну пігулочку, яка влаштувалася на його долоні. Шкіра на його обличчі, судини набрякли на червоному чолі. Його лице набуває пурпурового кольору відбитого м'яса, ці судини посмикуються та звиваються просто під шкірою.

У його агента вже є видрукуваний прес реліз, готовий до публікації. Заголовок угорі проголошує: «Ден Баньян знову на вершині!» Нижче в тексті релізу розповідається про нещодавню трагічну загибель найпопулярнішої американської порнозірки. Усе інше складається

здебільшого з чуток (які сам він офіційно спростовує) про те, що його величезний сталевий член та по звіриному нещадний анальний трах насправді стали причиною смерті моєї мами.

Ден Баньян простягає руку, підсуваючи мені пігулку. Він каже, щоб я брав її, якщо хочу. Просто так. Чесне слово. Мені не доведеться смоктати в нього чи ще щось.

Містер Бакарді перебирає пальцями прикрасу навколо шиї, відкриваючи кулон та зазираючи досередини.

Цей кулон – це та підвіска, яку я вже бачив. Вона звисала з маминої шиї в «Мінетах округу Медисон». На ньому кулон Кессі Райт.

«Достатньо однієї помилки, – каже Ден Баньян, – і на все, що ти робитимеш потім, ніхто не зважатиме». Порожньою долонею він бере мене за руку. Його пальці гарячі на дотик, вони лихоманково гарячі й пульсують. Він повертає мою руку долонею догори, зауважуючи: «Неважливо, як тяжко ти працюватимеш чи яким розумним станеш, тебе завжди визначатимуть за тим одним єдиним хибним кроком». Він кладе блакитну пігулку мені на долоню й каже: «Зроби цю свою єдину помилку – і ти будеш мертвим до кінця свого життя».

Містер Бакарді дивиться на пігулку всередині кулону моєї мами.

«Комусь краще померти, – каже Ден Баньян, – або я поїду назад до Оклагоми».

І він міцно згортає мої пальці довкола маленької блакитної пігулки.

Розділ 19

Містер 137

Останнього разу, коли я бачив Оклагому, був останній раз, коли я взагалі хотів бачити Оклагому. Уявіть собі, що вас по колу оточує небо, що торкається землі. Земля й скелі біжать від вас в усі боки до самого обрію. Земля, і скелі, й це сонце завжди високо в небі, опівденний гудок оглушливо реве в добровільному пожежному відділку. Земля, і скелі, і мій дорогий, простий, добросердий батечко чекає, щоб побачити як я від'їжджаю на автобусі компанії «Грейхаунд», який слідує прямо до спокус великого грішного міста.

Говорячи з ренглером, я кажу, що, якби Оклагома була такою, як у м'юзиклах, я б усе ще жив там. Ковбої танцюють чечітку на залізничних платформах. Глорія Грехем. Мандрівні крамарі цигани.

Вибагливі сцени видінь з хореографічними постановками Марти Грехем.

Я нахиляюся вперед та підбираю самими кінчиками пальців особливо огидну луску лупи з плеча чорного светра ренглера. На дотик у светрі п'ятдесят відсотків акрилу та п'ятдесят котону, рукав – реглан, комір – фальшивий хомут. В'язаний резинкою. Весь у зачіпках. Кошмарний светр. І я щиглем відкидаю воскувату лусочку.

На містері Тото поруч із фальшивим автографом Глорії Грехем написано: «Яка дівчина зможе сказати тобі “ні”?!»

Дивлячись, як біла цяточка летить дугою та зникає в мерехтливому світлі моніторів, ренглер каже: «Я користуюся її шампунем...» – і киває головою на екран, де Кессі Райт застрягла в похмурому науково фантастичному майбутньому. Згідно з преамбулою, війна й токсичні відходи знищили усіх інших палких секс богинь, окрім неї. Як остання вціліла зваблива цукерочка, вона змушена носити до болю незручні стрінги, ліфчик, який підіймає груди, та високі підбори й брати до рота або лягати під кожного мужика в злому, фашистському, напіврелігійному, теократичному, нав'язаному Старим Заповітом уряді. Фільм називається «Історія служниці та її сідниці».

Класичне гостросоціальне порно.

«Саме так я отримала свою роботу, – каже ренглер. – Під час нашої першої зустрічі міз Райт унюхала свій шампунь на моєму волоссі».

Я теж ним користуюся, кажу я та запускаю пальці в своє волосся.

«Я майже здогадалася, – нахмурившись, каже вона. – Або це, або ви проходите курс хіміотерапії, або маєте якусь страшну невиліковну хворобу».

Ні, кажу я їй. Тільки шампунь.

«Ви помиляєтесь», – наполягає вона.

Гаразд, кажу я, може, я й підставляв свій зад цілій орді незнайомців у якійсь прохідній порнушці з груповою, але в мене немає ніякої жахливої хвороби. Десь там, на її планшетці, між паперами закопана моя довідка про венеричні захворювання, й вона легко може її подивитися.

«Ні», – каже вона. Читаючи автографи та написи на білій полотняній шкірі містера Тото, ренглер каже: «Це була не Марта Грехем. Це була Агнес Де Мілль».

На містері Тото я написав її прізвище з однією «л»: Агнес Де Міль. Невиправний зрадницький промах.

Нічого страшного, кажу я. За своє життя я помилявся майже щодо всього на світі.

Уже повірте мені, що я не розказав їм усю історію про мене, мого любого татечката всю цю милу, милу Оклагому, яка простяглася, рівно скільки бачить око. Ні, можете мене спитати, але я бережу себе для Чарлі Роуза. Барбари Волтерз. Ларрі Кінга. Або Опри Вінфрі. Ніхто, окрім ведучого сертифікованого ток шоу, не буде копірситися в моїй брудній білизні.

Чекаючи на той автобус «Грейхаунда», мій батько весь час наполягав, щоб я написав. Як тільки влаштуюся в Каліфорнії, я маю надіслати їм картку, в якій повідомити, куди він і мати можуть надсилати мені листи. Ясна річ, він казав мені дзвонити, дзвонити за рахунок адресата, якщо буде треба. Причому одразу, щойно приїду до Лос Анджелеса, щоб моя мати не хвилювалася.

Батьки. Матері. З усією цією турботою та увагою. Вони будуть їбати тобі мізки – завжди.

Ренглер стоїть нерухомо, її плечі відведені назад, тож я можу збирати білі лусочки з її светра. В її очах танцюють крихітні відбиті з моніторів Кессі Райт. Як остання гаряча теличка науково фантастичного майбутнього, заради власної безпеки Кессі виходить на люди тільки в струменистому плащі та крислатому капелюсі. Майже чернечі одержі, тільки червоні.

Лунає чийсь голос, каже: «Переконайся, що він у гандоні, Шейло». Чоловічий голос. Поруч із нами зупинився Бренч Бакарді, його живіт втягнутий до самої спини, але шкіра все одно звисає понад еластичним паском його боксерських шортів із червоного сатину.

Шейла не промовляє ані слова. Навіть не дивиться в його бік.

Бакарді хилить на мене великим пальцем, кажучи: «Не з тим зв'язалася, дорогенька».

Бакарді складає руки на голених грудях. Він посміхається, пробігає язиком по верхніх зубах, підморгує: «Але якщо ти хочеш, щоб усередині в тебе з'явилися діточки, то я той, хто треба».

І чорна, напівкотонова, сплетена резинкою кошмарна поверхня ренглерового светра, вона здригається. Її плечі здригаються, а очі

заплющуються, коли вона каже: «Гвалтівник».

В Оклагомі мій випускний бал був суботньої ночі, й тоді був ранок понеділка. Однієї миті я йду через футбольне поле у своїй чорній шапочці та мантиї отримувати свій диплом із рук шкільного інспектора Франка Рейнольдза. Наступної миті я стою поруч зі своєю валізою, подарунком, замовленим поштою саме до мого випускного. І я, і мій батько скоса поглядаємо на дорогу. Визираючи автобус, батько каже: «Обов'язково напиши, якщо зустрінеш якусь дівчину, особливу».

Кілька лусочок лупи летить услід за Бренчем Бакарді, який іде геть, і ренглер каже: «Він змушував її зробити аборт. Обіцяв заплатити за нього. Залякував, що дитина спаскудить її цицьки, припинить її кінокар'єру».

Ренглер каже, що має забрати брунатні паперові пакунки для тих трьох чоловіків, які оце з Кессі Райт на майданчику. Їй треба принести їм одяг та взуття.

На іншому боці кімнати юний актор дивиться на пігулку, що лежить на його долоні.

Просто щоб подразнитися, я питаю, чому ми не бачили нікого після того, як їх забрали на зйомки? Це що, якийсь масовий снаф у стилі «чорної вдови»? Хтось убиває перед камерами кожного з 600 акторів тієї миті, коли вони еякують?

Жартую, ясна річ.

Але ренглер просто дивиться на мене, поки мої пальці збирають одну, дві, три лусочки лупи та щиглем відправляють у політ. Через чотири, п'ять, шість лусочок вона погоджується: «Так і є. Насправді, це заплутана схема крадіжки поношеного чоловічого одягу...»

Збираючи білі лусочки, я запитую ренглера, чому вона просто не перенумеровує акторів та не відправляє їх на майданчик кілька разів. Вони могли б знімати тільки його руку, кожного разу з іншим номером. Тоді б молодий чоловік, актор номер 72, міг би піти. Зйомки б не залежали від того, що всі сидять тут, радісні та замкнені.

Однією рукою тримаючи планшетку, так що її нижній край упирається їй у живіт, ренглер другою рукою знімає з кліпси товстий чорний маркер. Вона маше маркером біля свого обличчя, на рівні очей, та каже: «Стійкі чорнила».

Того недільного ранку в Оклагомі, мружачись на сонце і далину, з

очима, мокрими від запаху розпеченого асфальту, що пульсує хвилями, мій батько питає: «Ти ж знаєш, не так? Як робити це з дівчиною?» Він уточнює: «Я маю на увазі, як захищатися?»

Я відповів, що знаю. Я знаю.

І він цікавиться: «А ти вже робив це?»

Я питаю, вдягав гандон? Чи був з дівчиною?

І він регоче, стукаючи себе по стегну, вибиваючи з джинсів пиліоку: «Для чого б ти ще вдягав гандон, якщо не був із дівчиною?»

Оклагома оточує нас, світ розгортається від тієї точки, де ми стоїмо, на жорствяному узбіччі траси, тільки він і я, і я кажу йому, що взагалі не збираюся зустріти підхожої дівчини.

І він каже: «Не кажи так». Усе ще вдивляючись в горизонт, він каже: «Тобі просто треба себе підбадьорити, трішечки».

Цей чорний маркер, каже ренглер, його неможливо змити. Неможливо зішкрябати. Щойно вона написала на тобі номер, він залишиться принаймні протягом життя одного цілого шматка мила в твоєму душі.

Знову засуваючи маркер за кліпсу своєї планшетки, вона каже: «Сподіваюся, у вас багато сорочок із довгими рукавами».

Скелі та сонце. Автобуса «Грейхаунд» ще нема. Весь мій одяг згорнутий та складений до валізи, і мені варто було заткатися. Перевести розмову на прогноз погоди або на ціни за бушель озимої пшениці. Ми б могли потягти час, розмовляючи про місис Веллтон, яка керує поштою, та про її слизистий коліт. Ще поговорити про те, чим нові трактори «Мессі» кращі за «Джон Дір», трохи помусолити те, яким вологим виявилось МИН) де літо, і ми обидва були б незрівнянно щасливіші в даний момент.

А цей автобус «Грейхаунд» усе ще десь за обрієм.

Але щоб ви думали? Я все перепаскудив. За десять хвилин до того, як полишити дім, я сказав батькові, що я «оклагомо» .

Розмовляючи з ренглером, я ковтаю ще одну маленьку пігулку. Піт сповзає по моєму пробору до брів, по скронях до щік. Піт тремтить, звисаючи з мочок моїх вух. Краплі падають, залишаючи темні бризки довкола моїх ніг. Шкіра на шії така гаряча, аж пече.

Ренглер каже: «Облиште ці пігулки». Вона каже: «Ви маєте не надто здоровий вигляд».

Я заперечую їй, що почуваюся нормально.

Автобус усе ще десь там, мій батько каже: «Це непорозуміння – те, що ти такий, як ти думаєш». Він спльовує на пил, на жорстку та пил дорожнього узбіччя та каже: «Це все через те, що хтось зробив щось зле тобі, коли ти був маленький».

Хтось трахнув мене.

Я питаю: хто?

«Тобі не треба знати імен, – каже мій батько. – Тільки знай, що ти не від природи такий, як ти думаєш».

Я спитав, хто мене трахнув.

Мій батько тільки похитав головою.

Тоді це брехня, кажу я йому. Він бреше, сподіваючись, що я змінюсь. Він вигадує цю байку, щоб збити мене з пантелику. Вигадує якийсь привід, через який я не можу бути щасливим так, як є. Тут у нас нема жодного гвалтівника дітей.

Але він тільки хитає головою, кажучи: «Ніяка це не брехня». Кажучи: «Хотів би я, щоб це була брехня».

Автобус усе не їде.

«Розслабся, чувак», – лунає голос. Це тут, у підвалі, Бренч Бакарді каже: «Ти помреш тут, вхопиш удар або серцевий напад, і вони просто покладуть тебе на спину та дадуть Кессі пострибати «зворотньою вершницею» на твоєму твердому, хмертвому члені».

Відходячи, він каже: «Справжнє тобі шахрайство, от що сьогодні тут діється».

Збираючи білі лусочки зі светра ренглера, я кажу їй, що залишається одна огидна можливість і що я дозволив п'ятдесяти чи більше чоловікам видрати мене в зад просто для того, щоб довести, що батько помилявся...

Мій найгірший жах полягає в тому, що я дозволив видрючити себе натовпу, еквівалентному десятком бейсбольним командам, просто щоб довести, що мій батько не був збоченцем...

Тієї ж секунди, коли автобус виткнувся з за обрію, батько сказав: «Ти маєш мені вірити».

Я кажу, він бреше. Мої ноги згинаються, щоб рука могла вхопитися за ручку валізи. Ноги розпрямляються. Мій рот каже, що він бреше, намагаючись зробити з мене натурала.

Автобус більшає з кожним словом.

Він каже: «Ти б повірив, якби я сказав тобі, хто це зробив».

Хто трахнув мене, коли я був дитиною.

Моя інша рука, в якій я тримаю автобусний квиток, тремтить.

Автобус уже майже тут, і в останню мить нашої розмови в Оклагомі мій батько каже: «Це був я».

Це був він, хто трахнув мене.

Говорячи до ренглера, оббираючи лупу з її светра, я випадково замість пігулки кладу до рота білу лусочку. Її мертву шкіру, глевку від жиру чи воску. Я випльовую її.

Зависнувши над нами в моніторах, Кессі Райт роздирає свою науково фантастичну чернечу рясу на довгі смуги, які починає сплітати з ніжно рожевими та жовтими ліфчиками та стрінгами, роблячи мотузку, по якій вона змогла б вилізти через вікно.

Я питаю, чи можу я повибирати лусочки з її волосся?

І ренглер знизує плечима: «Тільки ті, які видно...»

В Оклагомі автобус «Грейхаунд» підрулює до нас, до мене й мого батька на пласкому центрі нашого штата, і він каже: «Це була разова помилка, хлопче». Він каже: «Але не дозволь, щоб ця помилка тривала все твоє життя».

Риплять гальма. Розкриваються металеві двері. Один, два, три кроки, і мої ноги вже в салоні, моя рука віддає квиток водію. Мої губи вимовляю: «Лос Анджелес».

Мій батько знизу кричить: «Напиши, як обіцяв». І додає: «Не треба жити з тим лайном, у якому ти не винен, хлопче».

Мої вуха чують це все.

Ренглер дивиться на Бренча Бакарді, її очі приклеїлися до нього. Відводячи погляд тільки тоді, коли він сам дивиться на неї, вона каже: «Так, батьки завжди трахають тебе...»

Мої ноги віднесли мене до гальорки автобуса «Грейхаунд», у самійсінський зад. Моя дупа усадила мене в крісло.

Моя дупа багато чого зробила з тих пір.

Моя дупа – кінозірка.

Але що б ви думали? Я так і не написав додому.

У 1944 році, на зйомках фільму «Кісмет», Марлен Дітріх пофарбувала ноги за допомогою мідної фарби. Фарби на базі свинцю, забарвленої міддю. Свинець в'ївся в її шкіру. Ледь не отруїв її до смерті. Міз Райт розказує мені це, поки я помішую віск, що плавиться у пароварці.

Міз Райт, вона скидає свій топ із довгими рукавами, джинси та трусики й нахиляється, щоб розстелити банного рушника на кухонному столі. У її двокімнатній квартирі голі стіни, всіяні невеличкими дірочками. Ніяких меблів, крім запацяного білого дивана, який розкладається в ліжку. Два кухонні стільці, вигнуті з хрому, і такий же стіл. Міз Райт розкладає другий і третій рушники на столі. Розкладає ще, поки рушники не утворюють товстий лежак.

Шафки порожні. У її холодильнику ви, можливо, знайдете у згорткові фольги що небудь, узяті на виніс у грецькій забігайлівці на першому поверсі. На бачку унітаза прилаштований останній моток туалетного паперу.

Присівши голою дупою на край кухонного столу, міз Райт каже, що акторка Люсілл Болл завжди відмовлялася від косметичної хірургії. Ніяких підтяжок для Люсі. Натомість вона відрощувала волосся на скронях, довгі, товсті прядки волосся, які звисали над обома вухами. Перед кожною публічною появою, перед зйомками фільму чи телепередачі Люсі завивала ці довгі прядки довкола дерев'яних зубочисток. Щільно нап'явши сіточку для волосся на маківку, Люсі відтягала кожну зубочистку вгору та назад, підтягаючи таким чином обвислу шкіру щік. Закріплювала зубочистки у вічках сіточки, потім на весь цей бардак натягала пишну руду перуку. Щоразу, коли ви бачите Люсі Болл після певного часу в повторях старих телепередач, коли вона робить пики та горлопанить, доводячи глядача до колік, коли вона усміхається, маючи чудовий вигляд на свій вік, – насправді ця жінка агонізує.

Щира правда, за словами міз Райт.

Киваючи на коробки, поскладані стосами у вітальні, коробки за написом «Благодійність» або «Сміття», я питаю, чи вона планує якусь подорож.

І міз Райт далі посуває свій зад на рушниках. Схопившись руками за край столу, щоб рушники не ялозили по ньому, вона сунеться по них

дупою, поки не сідає повністю. Підтягає обидві ноги до себе, ставлячи їх на край столу. Цілковито гола. Коліна широко розкинуті, як у жаби, і вона питає: «Чи я кудись збираюся?»

Її нігті перебирають волосся на лобку, висмикують курчаву сиву волосину, й міз Райт кидає волосину на підлогу, кажучи: «Не будемо занадто сором'язливими, гаразд?»

Вона каже, що актор Бренч Бакарді колись мастив клеєм «Елмерз» її обличчя. Так само, як усі ми намазюкували його на руки в молодшій школі. Молочна кислота руйнувала всі слабкі, мертві клітини шкіри, а зіщипування, стягання, здирання маски з засохлого клею очищало пори та висмикувало поодинокі волоски.

Міз Райт каже, що кінозірка Таллула Бенкхед збирала шкарлупу від яєць, перемелювала її на крупний порошок, а тоді змішувала зі склянкою води та випивала. Уламки шкарлупи розтирали, роздирали, пошкоджували її горло рівно настільки, щоб забезпечити оцей низький, глибоко чуттєвий голос. Ходять чутки, що Лорен Бакаль робила те саме.

Міз Райт обдивляється моє волосся. Вона випинає підборіддя та каже потерти аспірин і змішати його з дрібною шампуню. Помити цією сумішшю волосся, й це позбавить мене будь якої лупи.

А я? Я просто помішую віск.

І міз Райт каже, розкинувши ноги посеред кухонного столу: «Невже твоя мамця нічого тебе не вчила?»

Мерилін Монро, каже вона, підрізала підбор одного туфля, щоб одна нога виходила коротшою і задниця сильніше вихляла при ході.

Найкраща річ, щоб замаскувати прищик, — звичайна зубна паста. Щоб зменшити припухлість під очима, ляж та поклади по ломтику сирої картоплі на кожне. Альфаліпоєва кислота, яку містить картопля, зупиняє запалення. Очищай шкіру обличчя скрабом із кухонної соди й ніколи не користуйся милом.

Я кажу їй, що віск готовий. Не надто гарячий і не надто тугий. На пічці стоїть одна каструлька з легкоплавким воском, таким жовтеньким, який треба кип'ятити прямо в його баночці. В іншій каструльці упаковка отих кульок із Франції, схожа на упаковку лузаного гороху, тільки темно синього. Твердий віск, розтоплений до стану темно синьої пасти.

Міз Райт запитує: «Ти порізала мусліні?»

Рулон муслінової тасьми, широкої та білої, як стрічка в касовому апараті або в арифмометрі, частину його я вже розрізала на маленькі квадратики.

Дивлячись, як я занурюю дерев'яну паличку, таку, яку лікарі називають шпателем для натискання на язик, дивлячись, як я занурюю дерев'яну паличку та кручу нею в каструльці з білим воском, міз Райт каже починати з темно синього. Твердий віск легше контролювати. Темно синій французький віск дає кращі контури. Кращий контроль біля ніжних місць.

Дивлячись, як я зачерпую кавалок гарячого темно синього воску та повертаюся, щоб нахилитися між її колінами, міз Райт каже, що Делорес Дел Ріо зазвичай намащувала соски виноградним порошком «Джелло Мікс», щоб зробити їх темнішими. Щоб їх було краще видно крізь одяг. Рита Гейворт користувалася полуничним «Джелло Мікс», щоб фарбувати свої соски в яскраво рожевий колір.

Та фотомоделька, Бетті Грабл, щедро оббризкувала свою голу дупу та цицьки лаком для волосся. Завдяки цьому ліфчик і трусики її купальника щільно прилягали в тих місцях, де їй було треба. Лак для волосся під високими підборами діє так само.

Сива мохнатка міз Райт розвалилася на столі. Пухнасто білява з сивими коренями. Рожева риска її шраму від епізіотомії спускається від нижнього краю ще трохи. Обтираючи дерев'яну паличку, я розмащую синій віск. Тягну гарячий віск за ростом волосся.

М'язи на її ногах судомно скорочуються, випинаються малюнком під її шкірою. Очі щільно замружені. Міз Райт розповідає, що дровичо Лон Чейні варив яйця. Граючи Привида Опері, Чейні приносив на знімальний майданчик круто зварене яйце. Перед зйомками він чистив його та обережно відділяв гумувату, білу мембрану, яка оточує білок. Щоб здаватися сліпим, Чейні клав цю мембрану собі на зіницю. Типу фальшива катаракта. Бактерії збирались під мембраною, і Чейні втратив зір на цьому оці.

Щира правда.

Шпателем для придавлювання язика я зачерпую ще пригорщу гарячого воску. Розмащую його, щоб вкрити ще частину лобка міз Райт.

Щоб зарадити болю, лютому, пекучому, жалючому болю, коли

висмикуєш волосся, більшість фахівців, каже міз Райт, притискають місце пальцем. Сильно притискають, щоб зааніміли нервові закінчення. Але значно краще, каже вона, ляпати. Справжні майстри віддирають віск. Смикають сильно пресильно та ляпають долонею по вищипаному місцю. Теж сильно пресильно.

Вона каже, голити ноги треба тільки вранці. Увечері вони завжди трішечки набряклі, й ти ніколи не зріжеш всю волосинку. На ранок матимеш щетину.

Зачерпуючи нову гарячу порцію воску, я питаю, чому вона народила дитину, яку віддала. Чому вона, ну, просто не перервала вагітність? Для чого було переживати всі труднощі пологів, якщо вона не збиралася залишати дитину в себе? І, перехилившись через той хромований кухонний столик, я намащую ще одну гарячу темно синю смугу між її ногами.

Для пілінгу використовуй холодну кавову гущу. Дубильна кислота ніжно відчищає мертву шкіру. Щоб замаскувати целюліт, притисни до шкіри шар теплої кавової гущі на десять хвилин. Вкриті ямочками стегна миттю почнуть виглядати краще, що правда тільки на наступні дванадцять годин.

Вона каже, що зачаття її дитини було таким мерзотним, це була така зрада, що їй хотілося, щоби хоч щось хороше вийшло з того всього.

Міз Райт киває на наступну гарячу грудку розплавленого воску й каже: «Я чула, якщо кладеш ніж під кухонний стіл, то біль розрізається надвоє і болить удвічі менше».

У кіно для дорослих, каже вона, крупний план ерегованого члена, який входить до котрогось із отворів, називають «м'ясо». Її очі все ще замружені, зуби зчеплені, пальці скрутилися в кулаки, віск сохне, а піт стікає на згорнутий рушник, і міз Райт каже: «Містере Де Мілль, я готова зніматися в м'ясі».

Каже відривати віск, тягнучи проти росту волосся. Каже відривати швидко та ляпати общипану ділянку.

Церковний дух запалених свічок. Дух торта на вродини – перед тим, як загадаєш бажання та дмухнеш. Від її піхви віє пекарським запахом теплого хліба.

Крізь стиснені зуби вона цідить: «Я не збиралася бути порнозіркою».

Міз Райт каже, що є така класична французька хитрість: умочуєш

губку в холодне молоко та тримаєш на лиці кілька хвилин. Потім умочуєш губку в гарячий чай і також кладеш на обличчя. Холодні протеїни молока та гарячі антиоксиданти чаю покращать кровообіг у шкірі, і ти просто засяєш.

Доріжки поту обплутали її голі стегна. Всмоктуються темними плямками в стос підстелених рушників. Міз Райт питає: «Ти любила свою маму?»

І я піддіваю краєчок синього воску. Трохи відтягаю від шкіри. Відриваю довгу смугу негнучкої темно синьої маси. Віддираю Коврову доріжку з білявим ворсом та сивими кінчиками. Сильно ляпаю по шкірі.

Напевно, це боляче, бо очі міз Райт наповнюються сльозами.

Від поясу і нижче вона регресувала до маленької дівчинки. Гладенька, наче дупа немовляти.

Крапельки крові проступають звідусіль. Кожна цибулинка стає крихітною червоною крапочкою.

Я знову ляпаю долонею, щоб зменшити біль, і сльоза, змішана з тушшю, виповзає з куточка одного ока та біжить по обличчю міз Райт, прокреслюючи чорну лінію. Тому я ляпаю ще сильніше, забризкуючи нас обох її кров'ю.

Розділ 21

Містер 600

Чувак із ведмедиком та Шейла здаються дуже близькими. Змовниками. Чувак торкається її цицьок і волосся. Шейла говорить йому про мене всяке лайно. Обоє дивляться на мене. Показують пальцями. Говорять своє лайно.

Чувак із телебачення продовжує мацати свою голову, сиплячи волоссям. Судини вздулися на його обличчі, розгалужені, червоні, гівняного вигляду. Очі в нього як у мопса – набряклі, готові скотитися вниз по щоках. Вони теж червоні від судин і волого блищать. Піт тече по його проділу, струменить по шиї та чолу.

Чувак із ведмедиком тримається не надто добре.

Симптоми, які несла приховати навіть його лощена, темна засмага із Палм Спрінгз.

Усі ці аналізи, які Шейла змусила чуваків зробити, усі ці результати

обстежень, які більшість із них мали принести, – ніщо з цього не є таким уже надійним. Гондони рвуться. Подейкують, що навіть гондон не достатньо щільний, щоб затримати вірус.

Прогулюючись, я ходжу, мов той тигр у клітці, петляю поміж чуваками. Накидаючи великі кола по кімнаті, я рухаюся крізь хмари смороду дитячої олії та одеколону «Стетсон», пильнуючи, щоб не послизнутися на масних відбитках ніг, залишених чуваками, що намагаються саяти.

Такого не буде – щоб цей чувак із ведмедиком спершу підставляв зад мільйонам заражених шукачів потрахатися, а тепер подарував свої проблеми мені. Гарзд, може, я й замикаючий чувак номер 600, але я не буду дрючити після нього розквашені покидьки. Добре – він убиває кралою, яка хоче померти, але мене він не вбиватиме. Не для того, щоб цей гівнюк попрацював ще кілька років.

У чуваків є такий жарт. Кажуть: «Чи багато порнухи з педиками насправді закінчується снафом?» Відповідь: «Якщо почекати досить довго – то вся!»

Цей жарт... Це ніякий не жарт.

Шейла й чувак із ведмедиком, вони досі дивляться на мене. Говорять своє лайно.

По телеку Кессі голяка з'їжджає по чомусь типу зв'язаних докупи ліфчиків та іншого мотлоху, падає з вікна та приземляється ззовні на траву в темряві. Одягнена в самі лише туфлі шпильки та дармовиси у вухах, вона тікає, а слідом за нею несеться зграя гостровухих доберманів та завивають сирени. Прожектори обмацують траву, імлу й таке інше.

Чувак із ведмедиком сміється. Шейла сміється. Обоє сміються, дивлячись на мене.

Ні, я не такий молодий, як був колись, але я не планую терпіти таку зневагу. Моє ім'я стоїть серед спонсорів проекту. Роки моєї тяжкої праці допомогли сплатити за чипси тако та інше гівно, яке вони тут жують. За оренду цього місця. Заплатити за ліжко, яке чуваки товчуть там, нагорі. З усього цього випливає, що мені належить трохи поваги.

Малюк номер 72, маленький придурок стоїть там, дивлячись на пігулку в своїй руці, дивлячись на Кессі, яка біжить попереду всіх цих

собак, що заливаються гавкотом.

Я зупиняюся поруч із малим. Я кажу: «Гей, ти сьогодні прийшов сюди, щоб померти?»

Я кажу: «Ясна річ, що ні. І я теж».

Я кажу: «Цей Ден Баньян із ведмедиком збирається зробити з цього фільма снаф для нас обох».

Я кажу, що в мене є план, і пропоную малому йти за мною. Ми двоє ідемо з невинними мармизами туди, де стоять і базикають Шейла та той чувак. Вона тримає свою планшетку. Він тримає свого ведмедика з підписом від Брітні Спірз.

Мій бронзер, я кажу Шейлі, що він почав вкривати номер на моїй руці і чи не могла б вона позичити мені свого фломастера. Щоб я міг трішки підправити свої 600.

Шейла дивиться на мене, куточок її рота смикається, оголюючи зуби з одного боку. Її ніздрі роздулися так сильно, що рожеві, як мушлі, дихальні шляхи в її голові видно трохи не до самого мозку. Шейла витягає маркер зі своєї планшетки та простягає мені.

Я беру його та кажу: «Дякую, дорогенька».

Шейла не відповідає нічого. Вона та чувак з ведмедиком не кажуть ані слова. Не сміються. Їхні очі й гівняні розмови чекають, поки я відійду.

Щоб надути їх, я відходжу на кілька кроків, малий хвостиком тягнеться за мною. Ми обоє обходимо Шейлу ззаду. Ніби навмисне. Я знімаю ковпачок із фломастера та пишу новий номер 600 згори старого. Беру маркер в іншу руку та пишу на другому плечі.

Малий дивиться, як його мама намагається влізти на високе дерево, гола та на високих підборах, сцена знята з дуже низького ракурсу, собаки гавкають довкола дерева, охоронці наздоганяють. Лінія засмаги по контуру стрінгів Кессі трохи розмита залишками сонця з Акапулько, кілька тижнів бежевої засмаги в Монтереї окреслено контрастною червоною смугою, що лишилася від якогось пропащого вікенду в Тіхуані.

Один крок — і я, прямо за спиною чувака з ведмедиком, просуваю вільну руку під його пахву ззаду. Ця моя рука загинається йому за шию, пальці накривають ріденьке волосся на його потилиці. Тягнуци на себе, я тримаю його в напівнельсоні, його вільна рука ляпає по мені долонею. Ноги чувака слизають по вимащеній дитячою олією підлозі,

брикаються, не можучи знайти точку опертя, а я тягнуся фломастером до його обличчя й пишу те, що задумав. Три великі літери на все його зіркове чоло. Мої м'язи розслабляються, й він вислизає з моєї хватки та різко розвертається до мене обличчям.

Оце й усе діло – куди менше, ніж про нього оповідаєш.

Весь мій перед, груди, руки, живіт – все липке від його поту.

Чувак із ведмедиком, червоний мов буряк, – дивлячись на маркер у моїй руці, він питає: «Що ти написав?»

Обидві його руки скидаються до чола, він тре та дивиться на почорнілі кінчики пальців. Деручи свого лоба обома руками, він питає: «Ти написав там “ГЕЙ” правда?» Дивлячись на малого номер 72, він питає: «Він написав “гей”?»

Малий тільки хитає головою.

Чувак із ведмедиком дивиться на Шейлу.

І Шейла каже: «Гірше».

Я кидаю маркер назад Шейлі та кажу: «Йому хочеться слави? Це забезпечить йому певну славу». Шейла дає фломастеру впасти на бетон біля її туфель. Поруч із маркером чувак упустив свого ведмедика, якого весь час тримав, і написи на ньому замазалися та розпливлися, роз'їдені дитячою олією на підлозі.

Чувак із ведмедиком плює на пальці, тре чоло. «Ти, – каже він, – ти згвалтував матір цього малого. Ти накачав її наркотою та зруйнував її життя».

Малий номер 72 каже: «Як це?»

Шейла підіймає руку, дивиться на годинник та каже: «Джентльмени, хвилиночку уваги...»

Ще б пак, усі чуваки підводять очі. Дивляться, щоб краще чути. Підіймаються руки, щоб заглушити звук на деяких телеках. Собачий гавкіт та сирени щезають.

Чувак із ведмедиком розлючено тупцяє до вбиральні, розштовхуючи чуваків ліктями. Його босі ноги ляпають по підлозі.

«Мені потрібні такі номери», – повідомляє Шейла, дивлячись на свій список.

Малий номер 72 питає: «Кого ти накачав наркотою?»

Чувак із ведмедиком кричить нам звіддаля, гучно кричить в усій цій тиші: «Прокинься, придурку! Цей покидьок твій батько».

«Номер 569... – кричить Шейла. – Номер 337...»

На вході до вбиральні чувак із ведмедиком розпихує інших чуваків, слизьких від дитячої олії, застиглих, наче статуї, щоб краще чути.

Шейла нахиляється, щоб підібрати маркер з під ніг. Випроставшись, вона додає: «І номер 137...»

Я кажу малому: «Я не збираюся помирати через сьогоднішній день».

Малий номер 72 нахиляється, щоб підібрати ведмедика, який валяється на масній підлозі.

І у вбиральні, дивлячись у люстерко над маленькою мийкою, чувак із ведмедиком починає кричати.

Розділ 22

Містер 72

Дівчина з секундоміром продовжує кликати Дена Баньяна, поки він не виходить із вбиральні, вода тече по його обличчю, мило піниться на межі волосся, те, що залишилося від його зачіски, прилипло з боків до голови. Дівчина з планшеткою стоїть на горі сходів, темний силует на тлі відчинених дверей. Ці лампи на майданчику надто яскраві, щоб дивитися на них навпрямки. Позаду неї світло мерехтить довкола її темного обрису. Дівчина все кличе Дена Баньяна за номером – 137, – поки він не підіймається сходами, все ще тручи жмутиком туалетного паперу своє чоло.

Кожен у кімнаті дивиться куди небудь, щоб відвести очі від сліпучого світла та від детектива Дена Баньяна, який схлипує, тре очі обома руками, його плечі зсутулені та тремтять, його рот повторює: «...це неправда...» – поміж глибокими судомними вдихами, під час яких йому стискає горло.

Щоб теж дивитись куди небудь, я нахиляюся та однією рукою підбираю автографічного собаку, який упав на підлогу. Тільки вже запізно: олія з ніг якого небудь типа, або розлита содова, або вистигла сеча, винесена ногами з убиральні, – щось ввібралося в набитого песика та розїло імена, які були колись Лайзою Мінеллі та Олівією Ньютон Джон. Шкіра собачки вся покроплена темними крапочками та вкрита темними плямами, ніби синцями.

Ніхто не дивиться, як Ден Баньян під номером 137 зникає поміж світлом, його чоло все ще спотворене словом «ВІЛ», яке там написав

містер Бакарді.

На його песику більше не видно, як сильно любила його Джулія Робертс. Полотняне тіло вологе, холодне та липке на дотик, і там, де я його торкаюся, мої пальці стають чорними.

Звертаючись до містера Бакарді, я кажу, що Ден Баньян захоче взяти свого собачку. Я кажу, щоб моя мама могла його підписати.

Містер Бакарді просто дивиться на двері, які вже зачинилися, на сходи, за якими зник Ден Баньян. Усе ще дивлячись на ті двері, містер Бакарді питає: «Хлопче, твій старий коли небудь оповідав тобі те, що треба знати про секс?»

Я кажу йому, що він не мій тато. Простягаю йому песика, але він його не візьме.

Усе ще розглядаючи двері, містер Бакарді каже: «Найкраща порада, яку взагалі дав мені мій старий... – і він посміхається, все ще не зводячи з дверей очі, – якщо поголити волосся біля основи члена, то – чи стоячий, чи висячий – твій хрін здаватиметься на два дюйми довшим». Містер Бакарді заплющує очі, хитає головою. Він відкриває очі, дивлячись тепер на мене. Дивлячись на собаку в моїх руках, він питає: «Хочеш бути героєм?»

На собаці мокрі плями продовжують роз'їдати слова, перетворюючи Меріл Стріп на мішанину червоних і синіх чорнил, на пурпурові синці кольору кров'яних пухирців, кольору ракових пухлин та «доріжок» на венах, які мій прийомний батько малював на своїх крихітних модельках наркоманів.

Розчепіривши пальці однієї руки, змахуючи цією рукою, щоб показати мені на весь цей підвал, містер Бакарді питає: «Ти хочеш врятувати кожного чувака, який стирчить тут тепер?»

Я хочу тільки врятувати свою маму.

«Тоді, – каже містер Бакарді, – дай своїй мамі оце». І він стукає пальцем по золотому сердечку, що висить на ланцюжку в нього на шії. Ланцюжок напнувся туго, негнучкий, мов дріт, щоб охопити його дебелу шию, і серце висить у нього на горлянці – так тісно, що за кожним вимовленим словом постукує та підстрибує. «Дай їй оце, – каже містер Бакарді, змушуючи серце гоцати, – і ти вийдеш звідси багатим».

Ще чого.

Випадково я бовкнув своїм прийомним про кіно, яке сьогодні тут знімають, і вони миттю вчепилися мені в горлянку, заявляючи, що якщо я тільки вийду сьогодні з будинку, вони мене зречуться. Вони поміняють замки та подзвонять у «Гудвіл», щоб замовити фургон для моїх речей, ліжка та іншої фігні. Мій банківський рахунок – мені потрібні їхні підписи, щоб зняти звідти будь які гроші, адже передбачалося, що з нього буде сплачуватися за коледж. Після того як моя прийомна мама розказала, як упіймала мене з тією вживаною секс лялькою Кессі Райт, це було їхньою єдиною умовою, за якої мені дозволялося й далі мати якісь збереження. Усі гроші, які мені платили за підстрижені газони або вигуляних собак, я мав класти на цей рахунок, звідки не міг їх витратити без їхньої згоди.

Розповідаючи це містеру Бакарді, я пробираюся до їжі, яку вони тут дають. Соуси та цукерки. Після покупки цих троянд для моєї мами у мене в кишені не лишилося грошей бодай на велику піцу. Набиваючись чипсами тако та сирним поп корном, я розповідаю, що мав план з'явитися тут сьогодні та визволити її, врятувати й підтримувати мою маму, щоб їй не довелося більше зніматися в порно, але тепер я не можу навіть замовити собі обід.

Намащуючи сир на крекери, макаючи корінці селери в приправу «ранчо», я продовжую говорити, розповідаючи містеру Бакарді, що речі в брунатному пакеті під номером 72 – це все, що я маю в цьому світі.

Тримаючи у відставленій руці букет троянд, я проштрикую зубочистками крихітні члени.

Тримаючи мокрого автографічного пса під пахвою, я розмащую соус барбекю по часничному хлібові.

Містер Бакарді спостерігає за мною. Він морщить чоло, кривить губи. Він сягає однією рукою собі за шию. Тоді тягнеться туди обома, обидві його руки торкаються шиї ззаду, стає видно волосся під його пахвами, сиву щетину. «Чекай», – каже він, і ланцюжок на його шиї розкривається. Він простягає мені серце та каже: «Що ж, тепер ти маєш це: твій ключ до слави й багатства».

Погойдуючи сердечком так, що воно зблискує у світлі телеекранів, він каже: «Уяви собі, що тобі не треба працювати ані дня в твоєму житті. А, чувак, вдається? Уяви собі, як воно бути відомим і багатим із

завтрашнього дня».

Моя прийомна мама, кажу я. Вона така ханжа! Тоді, коли вона піймала мене з тією секс лялькою, вона прийшла додому зі своєї майстерні з прикрашання тортів. Вона і мій прийомний тато сплять у різних кімнатах вже цілу вічність. Моя прийомна мама заборонила мені лазити в Інтернеті, побоюючись, що мене зіпсують ще більше, а її майстерня з прикрашання тортів запросила до себе з уроками пекаря, що спеціалізується на еротичних тортах, отих секс тортах у формі голих людей, які роблять заради жарту, коли замість того, щоб попросити собі куточок або масляну трояндочку, всі кепкують, що хотіли б ліве яєчко. Така ханжа. Після цього вона в кухні вправляється на мошонках із білкової глазурі «інею» та анусах із лимонного крему, змішує харчові барвники для кліторів і сосків. Витрачає галони масляного крему, щоб вичавлювати цілі ряди крайніх плотей на вощений папір. Відкриваєш наш холодильник і бачиш кавалки губ, недоїдений шматок стегна або сідниці, наче на кухні у Джефрі Дамера. Мій прийомний тато сидів у підвалі та вносив нюанси до крихітних фігурок німецьких медсестер, сточуючи манікюрною пилкою їхні груди, малюючи бруд під нігтями та замальовуючи чорним зуби, перетворюючи їх таким чином на малолітніх повій. Моя прийомна мама фарбувала третій кокос, щоб зробити з нього лобкове волосся, або закручувала кінчик кондитерського мішка, щоб нанести прожилки червоних вен на ерекцію з шоколадного тіста.

З мокрого автографного песика тече цівка розчинених чорнил по моєму бокові, нозі, по внутрішній частині руки.

І містер Бакарді каже: «Візьми це». Тримавши золоте серце біля мого обличчя, він каже: «Зазирни всередину».

У своїх пальцях, липких від цукрової пудри та повидла з пончиків, у складеній човником долоні я все ще тримаю маленьку пігулку, яку дав мені Ден Баньян, від якої мій дрючок має встати, коли буде треба. Жонглюючи букетом троянд, пілюлею для стояка та мокрим псом, я колупаю нігтями золоте серце, поки воно не розкривається. Зсередини на мене дивиться дитина, просто драглистий кавалок шкіри, лисий, зі скривленими губами, зморшкуватий, наче моя секс лялька. Я. Це немовлятко — я.

Серце все ще тепле від горла містера Бакарді. Слизьке від його дитячої

олії.

В іншій половинці серця лежить пігулка.

Просто звичайна малесенька таблетка. Всередині серця.

«Ціаністий калій», – каже містер Бакарді.

Він каже, щоб я заховав її в паперову обгортку моїх квітів.

«Кессі природжена мазохістка, – каже він. – Це найкращий подарунок, який може зробити їй син...»

Навіть не знаю.

Вона цього хоче, каже він. Вона попросила його принести це, навіть дала свій кулон, щоб він міг протягти пігулку тайкома на майданчик.

Містер Бакарді каже: «Скажи, що це від Ірвіна, і вона зрозуміє».

Я питаю його: що за Ірвін?

«Це я, – каже він. – Мене так звали».

Він каже дати це їй, вона помре, і я вийду звідси багатим чуваком. У мене буде досить грошей, мені не буде потрібна родина. Мені не будуть потрібні друзі. Якщо ти достатньо багатий, каже містер Бакарді, тобі не потрібен ніхто.

Дитина всередині, вся в зморшках та горбочках. Гладенька маленька пігулка.

Те, чого Кессі Райт не хотіла, проти того, чого вона хоче.

Те, що вона покинула, проти того, чого вона просить.

Містер Бакарді каже: «Твоя мамка збіса цілеспрямована жінка. Вона хотіла зробити ліпосакцію – я за це заплатив. Вона хотіла імплантанти в цицьки – я заплатив. Стільки бабла за те, щоб відсмоктати жир та запхати пластик».

Фотографія малюка, вона носила її на шиї майже все життя.

Містер Бакарді каже: «Це Кессі хотіла знімати порнушку, щоб утекти з батьківського дому. Це вона попросила мене про якийсь туман, що допоможе їй розслабитися».

Ніс малюка – мій ніс. Пухле підборіддя – моє підборіддя. Заплилі вічка – мої.

Моя мама ковтає цю пігулку, може, тільки прикушує її, і її м'язи паралізує. Вона не може дихати, бо не рухається діафрагма, і її шкіра синіє. Ніякого болю чи крові – вона просто вмирає.

Моя мама просто вмирає. Це наше кіно – останній у світі рекорд групового сексу. Вона – померла героїня, і ми всі потрапляємо до

історичних книжок.

«А на додаток, – каже містер Бакарді, – нікому з нас не доведеться встромляти після хворого чувака з ведмедиком». Він каже: «Ти врятуєш не одне життя, малий».

Усе, що мені треба, це сховати ціанід у букеті, вручити квіти їй та сказати, що вони від Ірвінга.

«Ірвіна», – каже містер Бакарді.

Я кажу, що у нас є велика проблема.

Мокрий автографічний собачка – він відбив на моєму боці ім'я Клорис Лічман, тільки навпаки. Поруч із цим відбилося: «Ти для мене – цілий світ», тільки в дзеркальному вигляді.

«Присягаюся, – каже містер Бакарді, – це саме те, чого вона найбільше хоче».

Малюк дивиться вгору на нас обох.

І я кажу, ні. Проблема у світлі, у темному світлі тут, у підвалі. На моїй долоні я не можу відрізнити ціанід від віагри. Що є секс, а що є смерть, я не бачу різниці.

Я питаю, яку пігулку їй давати.

І містер Бакарді нахиляється подивитись, ми обоє дихаємо гарячим, вологим повітрям на мою долоню.

Розділ 23

Містер 137

Ренглер старанно витурює мене геть. Кілька смішків, не довше ніж дві сигаретні затяжки після того, як я еякулював на чарівні груди Кессі Райт, моя сперма ще тепла та розтікається навсібіч, а ренглер уже пхає мені до рук брунатний пакунок з одягом. Вона каже мені вдягатися. Щодо мене, то я кажу міз Райт, як зворушила мене її гра в ролі наполегливої, непоборної вчительки, яка палко прагне змінити на краще бідних учнів упослідженої міжміської школи. Вона мала натхнення. Справжнє натхнення. Вразливість та рішучість її персонажа – це були найприємніші моменти перегляду «Оргій шкільних джунглів».

Пізніше перевиданих під назвою «Трах і ненависть в Лас Вегасі».

Пізніше переперевиданих під назвою «Дерти Джона Малковича».

Міз Райт скрикує. Вона справді скрикує від того, що я знаю цей фільм.

Що я знаю всі її фільми, від «Нескінченного саява чистої задниці» і до «Останнього траху в Парижі».

Її улюблений колір – пурпурово рожевий. Улюблений аромат – сандалове дерево. Морозиво – французька ваніль. Найбільш ненависна річ: магазини, в яких вас просять на вході здати сумку до камери схову. Нюхаючи моє волосся, вона скрикує знов.

Ми двоє базикаємо про те, що краще: чистий котон чи полікотонова суміш? Пліткуємо про Кейт Хепборт: вона лесбі чи ні? Міз Райт каже: без сумніву. Скаржимося на наших матерів. Протягом усієї нашої розмови я штрикаю її у вагіну, в руку, між грудьми. В нас така собі дівоча вечірка, ми просто триндимо, триндимо й триндимо, а мій ерегований прутень рухається туди сюди, туди сюди.

Ренглер стоїть біля ліжка, одразу за камерою, та тримає в руці секундомір.

І що б ви думали? Ми з міз Райт тільки що заводимо мову про улюблені дієти, як ренглер натискає кнопку на секундомірі та каже: «Час вийшов».

І от я тримаю пакунок з речами, і мене підганяють до відкритих, залитих сонцем дверей. Мої труси все ще плутаються в мене на щиколотках, через що я йду перевальцем, мій член хитається попереду мене, наче тростина сліпця, а в ренглера вистачає нахабства казати: «Дякуємо, що прийшли...»

За мить до того, як опинитися голим у завулку, зі шкірою, ще гарячою від студійних прожекторів, я зазираю до пакунка та бачу небрендову синтетичну чоловічу футболку регбі з двома гудзиками, з цільним комірцем та яскравими смугами, з облямованими рукавами та без щонайменшого натяку на приталений силует, і я зупиняюся.

Це не мій одяг. Так, на пакунку написано 137, мій номер, але мій одяг, взуття, містер Тото – вони все ще там, у гримерці. Ренглер має провести мене назад. Якщо вона не дасть мені піти назад та оглянути кімнату, кажу я їй, я викликаю поліцію. Мої босі ноги туп туп тупцяють по бетону за крок від завулка, я чекаю.

І, дивлячись на годинник, ренглер каже: «Гаразд». Вона каже: «Чудово». Вона зітхає та каже: «Ідіть назад та огляньте кімнату».

Нагорі, дивлячись униз на кількох акторів, які все ще чекають, я кажу: джентльмени. В одних тільки трусах, кланяючись у пояс, я розкидаю

руки та кажу: перед вами вже не ідеальна «шістка» за шкалою Кінзі.

З містером Тото під пахвою, не донісши чипе до рота, юний актор номер 72 запитує: «Вона мертва?»

Містер Бакарді каже: «В чому була задумка?» Він стукає пальцем себе по лобі та каже: «Вони не могли знімати твоє обличчя. Отож ніякої слави».

Щоб розтягти цю мить, я роблю один крок униз. Потім інший. На моніторах Кессі Райт бере за руку глухого та сліпого актора. Вона складає його пальці певним чином та втискає його руку собі в промежину, кажучи: «Вода...» Моя улюблена сцена з «Жінки, що створила секс диво». За іншим кроком я виграю ще мить. Довга безгучна пауза, поки я ліниво чимчикую бетонною підлогою туди, де стоїть Бакарді. Без жодного слова я киваю молодому чоловіку, щоб узяти в нього містера Тото.

Усе ще мовчки, я всміхаюся та піднімаю руку, щоб відкинути волосся з лоба, стає видно шкіру та напис на ній: «Ви мій ідоЛ!», зроблений рукою Кессі Райт та підписаний її автографом.

Актору номер 72 я кажу: «Це була її власна ідея». Провівши пальцями по губах, я посилаю повітряний цілунок у напрямку сходів та кажу: «Твоя мати – істинний янгол».

Бакарді, його груди голі, на них нічого нема, він заковчує очі. Кулон кудись подівся, і він каже: «Отож, тобі вдалося її трахнути».

Не буду хвалитися, але я впорався так добре, що починаю сумніватися, чи мій бідний дорогий батечко в Оклагомі й справді не був збоченцем, яким себе оголосив.

Актор номер 72 щось тримає в кулаці, кулон із ланцюжком, що бовтається в нього між пальцями. Він дивиться на Бакарді та каже: «Я починаю сумніватися в такому самому питанні».

З висоти сходів ренглер кричить: «Джентльмени, хвилиночку уваги...»

Ряди пакунків стоять під стіною, мій досі серед них. У кімнаті з моменту мого відходу потемніло ще сильніше. Світло від моніторів довкруж стало менш яскравим.

Актор 72 каже: «Містере Баньян?» Дві таблетки лежать у заглибині його долоні, й він питає: «Яку з цих пігулок ви мені дали для ерекції?» «Мені потрібні наступні актори...» – кричить ренглер.

Обидві пігулки здаються однаковими.

«Номер 471... – каже ренглер. – Номер 268...»

Я змигаю. Примружуюсь. Нахиляюсь уперед надто далеко і швидко, стукнувшись обличчям об долоню юнака. «Стій тут», – кажу я. Закривши праве око, я стаю сліпим. Я не бачу лівим оком – ані відкритим, ані закритим. Ну що б ви подумали! Мікроінсульт чи як воно там, про що ренглер і Бакарді товкмачили без угаву.

Цієї миті, коли я скрутив Бренча Бакарді в баранячий ріг, цієї чарівної сьайливої миті, коли він став моєю підстилкою, я не можу дозволити йому мати рацію. Я непевно тупцяю, поки мої стегна не упираються в край столу з наїдками, не дивлячись сягаю рукою вниз та беру перший ліпший снєк, який ухопили мої пальці. Вкидаю його до рота та починаю жувати. Розслаблено. Незворушно.

Ренглер каже: «...і номер 72».

Юний актор киває на свою долоню. Він каже: «Швидше, будь ласка. Яку з них мені пити?»

Від долоні хлопця я чую запах сиру чедер, часнику, масла та оцту. І троянд.

Але я не бачу. У кімнаті надто темно. Пігулки надто маленькі.

Снєк у моєму роті, в який вгризаються мої зуби, – це згорнутий, новесенький кондом. З lubricантом, якщо судити за смаком, з гіркуватим присмаком сперміцидної змазки. Це слизьке відчуття «К У» на моєму язичку.

Ренглер кричить: «Номер 72, ви потрібні нам на майданчику, зараз. Просто зараз».

Бренч Бакарді, всі інші, всі чекають.

Отож... я просто тикаю пальцем. «Ось ця», – кажу я, все ще жуєчи, давлячись гірким смаком, створеним, щоб убивати сперму, запобігати життю, і я просто вказую на пігулку. Першу ліпшу пігулку. Неважливо.

Розділ 24

Шейла

Зігнувшись над міз Райт із хромованим пінцетом у пальцях, я стискаю його гострі кінчики довкола однієї волосинки в брові. Прикусую язика. Замружую очі, коли висмикую волосок. Міцно беру пінцетом наступний.

Міз Райт, вона навіть не кліпає. Не здригається, не відхиляється від

пінцета назад на стільці. Розповідає про декого на ім'я Рудольф Валентино: коли він помер від апендиксу, то дві жінки в Японії стрибнули в жерло діючого вулкана. Цей дрючкофіл Валентино, він був зіркою німого кіно, й коли він помер у 1926 році, дівчина в Лондоні отруїлася, лежачи на купі його фотографій. Лифтер із готелю «Ритц» у Парижі отруївся на ліжку, вкритому такою ж колекцією. У Нью Йорку дві жінки стали перед Поліклінічним шпиталем, де помер Валентино, та втяли собі вени. На його похованні стотисячний натовп збожеволів та розтрощив вікна на фасаді моргу, розчавлюючи погрібальні вінки та букети.

Якийсь хуєдой на ім'я Руді Валі написав хітову пісню про цього суходрота Валентино. Під назвою «Нова зоря засяяла в небесах».

Щира правда.

Коли її брови стають рівними, я бризкаю зволожуючим лосьйоном на маленький епонж та протираю ним її лоба. Злегка змочую щоки та довкола очей.

Наша команда мастурбаторів, наші шістсот спермофабрик, вони ще вдома, ще сплять, до дзвінка їхніх будильників ще годинка. Сьогодні ще темно, сьогодні ще тільки почалося. Світло вже виставлено. Плівка готова. Камери готові. Нацистські однострої орендовані й висять у своїх чохлах із прозорого пластику. Тут нема нікого, крім мене й міз Райт.

Її очі заплющені, шкіра трохи підтяглася за рухом спонжа, просоченого лосьйоном, міз Райт каже, що служники в похоронному бюро приводять тіло до ладу, наносять макіяж та зачесують волосся з правого боку, бо саме з цього боку люди будуть дивитися на відкриту труну. Гробар миє тіло руками. Обмакує ватні кульки в інсектицид та запихає тобі в носа, щоб туди не залізли комахи. Пальцями відкриває анальний клапан, щоб випустити заблоковані гази. Встановлює пластикові півкулі, ніби як м'ячик для пінг понгу, розрізаний надвоє, під твої повіки, щоб очі не розкривалися. Наносить розплавлений віск на губи, щоб не роззявлялися.

Я наношу епонжем основу під макіяж. Розгладжую середній тон довкола її рота. Розтушовую межу під нижньою щелепою.

Сидячи на білому макіяжному стільчику, з паперовим нагрудником, защепнутим довкола шії, міз Райт каже, що якийсь хуєлап на ім'я

Джеф Чендлер у 1961 році знімав фільм «Мародери Меррілла» на Філіппінах, і в нього вискочив диск у хребті. Цей членотяг Чендлер був помітною фігурою, рівня Року Хадсону та Тоні Кертису. Записав хітовий альбом та ще кілька синглів для «Декка Рекордз». Ліг під ніж на маленьку операцію на тому диску. Лікарі перетнули йому артерію. У нього залили 55 пінт крові, але це мудило дрочило все одно померло під час зйомок.

Її очі закриті, вії тремтять, брови підняті, щоб нанести тіні, міз Райт каже, що голлівудський хуєтряс Тайрон Пауер перекинувся, помер від серцевого нападу при зйомках бійки на мечях у фільмі «Соломон і Шеба».

Міз Райт каже, що коли Мерилін Монро порішила себе, Х'ю Хефнер купив собі склеп поруч із її, бо хотів провести вічність, лежачи поруч із найвродливішою жінкою всіх часів.

Міз Райт каже, що членосмик Ерик Флемінг знімав на натурі для свого телесеріалу «Високі джунглі», коли його каное перевернулося посеред Амазонки. Флемінга понесла течія, а місцеві піраньї завершили справу. Камери все ще крутяться.

Щира правда.

Поки я олівцем підводжу їй очі, міз Райт оповідає, що рукойоба Френка Синатру поховали з пляшкою «Джек Денієлз», пачкою сигарет «Кемел», запальничкою «Зіппо» і десятьма десятицентовими монетками, щоб він міг подзвонити. Коміка Ерні Ковакса закопали ще й з повною кишенею ручних гаванських сигар.

Коли в 1956 році помер спермостріл Бела Лугоші, його поховали в костюмі вампіра. Похорон міг би стати одним із його фільмів про Дракулу, з цими щелепами на мерці в труні. З сатиновим плащем, з усіма понтами.

Волта Діскея ніхто не заморожував. Його кремовано та запечатано в одному склепі з дружиною. Попіл Грети Гарбо розвіяли над Швецією. Марлона Брандо розвіяли серед пальм на його приватному острові в Південному морі. У 1988 році, через чотири роки після смерті, Пітер Лоуфорд був усе ще винен 10 000 баксів за свою могилу в Меморіальному парку Вествуд Вілледж — за два кроки від найвродливішої жінки всіх часів. Тому Лоуфорда виселили та розвіяли його попіл над морем.

Тепер я наношу міз Райт рум'яна. Обводжу ніс по боках темною пудрою. Окреслюю олівцем губи.

Двері, що ведуть у завулок, відчиняються, й кілька членів команди заходять досередини. Викидаючи за спину сигарети. Звукач та оператор, обидва пахнуть димом і холодним повітрям. Повітря в завулку міниться з чорного на темно сине. Десь далеко відлунює океанський прибій дорожнього руху. Ранкова «година пік».

Поки я фарбую губи міз Райт, вона каже, що якесь дрічко на ім'я Воллес Рейд, «Король Парамаунта», зростом у шість футів три дюйми, помер, намагаючись відбрикатися від морфію в оббитій повстю палаті психіатрички.

Коли звукове кіно повіло світові, що елегантна, аристократична Мері Превост говорить пролетарським бронкським баском, вона пішла. Напилася до смерті. Померла за замкненими дверима своїх апартаментів, і її зголодніла такса, Максі, жувала її не один день, перш ніж менеджер зволив постукати.

«Мері Превост перетворилася з найвидатнішої кіноакторки на корм для собак – отак», – каже міз Райт і клацає пальцями.

Кінозірка Лу Теллеген став навколішки над купою своїх публічних фото та газетних вирізок та розкраяв собі пузо парою ножиць. Джон Боверз зайшов у океан. Джеймс Мюррей стрибнув у Іст Рівер. Джордж Хілл відстрілив собі голову з мисливської рушниці. Мілтон Сіллз спрямував свій лімузин у «поворот мерця» на бульварі Сансет. Красуня Пег Ентвістл забралася на літеру «Н» в знакові «Hollywood» та кинулася назустріч смерті. «Дівчина з обкладинки» Квілі Андре спалила себе на купі своїх фото з журналів.

Трохи парфумів. Кілька рухів щіткою для волосся, – і я закінчила.

Міз Райт відкриває очі.

Ніякої отруєної вати в носі. Ніякого анального клапана. Блакитні контактні лінзи легко слизають на її очах. Зовсім не розрізані навпіл м'ячики для пінг понгу.

Бездоганна блондинка Гітлера, блакитноока фантазія про секс ляльку.

Міз Райт дивиться на своє відбиття над туалетним столиком. Крутить шиєю, щоб побачити свій правий профіль, лівий профіль. Каже: «Завжди є гірший спосіб врізати дуба...» Її пальці висмикують паперову хусточку з коробки, і її губи кажуть: «Я все життя прожила

для себе». Обома руками вона туго натягає серветку та притуляє до неї губи. Прوماкує. Каже: «Мене, звісно, не порівняти з Джоан Кроуфорд».

Її губи відлипають від серветки, залишивши на ній ідеальний червоний поцілунок, і міз Райт каже: «Але, можливо, цього разу я зроблю щось для своєї дитини».

Сягаючи рукою по серветку, я питаю: «Для свого хлопчика?»

І міз Райт нічого не каже. Бере серветку, поціловану її ідеальними губами. Простягає мені брудну серветку.

Розділ 25

Містер 600

Чувак із ведмедиком відвертається від мене боком, повертає голову в інший бік. Чувак думає, я не бачу, але мені видно, як із свого нафарбованого помадою рота він витягає пожований, зужитий гандон. Якийсь старий гандон, який він вдягав, чи якийсь, що він його на сцені знайшов, – мені не хочеться знати. Після того що я бачив у підарських порнушках, я не дивуюся, що їх заводять пожирання власної сперми. Будь чиєї сперми.

Малий показує йому обидві пігулки, віагру та ціанід.

Чувак з ведмедиком вказує. Чувак знизує плечима та тицяє пальцем, кажучи: «Оця, я думаю».

Шейла тримає двері відчиненими, світло з майданчику сліпить нас. Шейла каже: «Номер 72, може, ви зволите нарешті до нас приєднатися... будь ласка».

Малий віддає того просякненого сечею ведмедика. Пальці малого пофарбовані в чорне, шкіра на біцепсі та грудях, на косому пресі поплямована чорно синім, кольору отих ушкоджень, які залишає саркома Капоші, підарський рак. Імена Барбри Стрейзанд чи Бо Дерек полиняли на всю його руку, і малий каже: «Дякую».

На телеках перед моїми очима проходить усе моє життя. На одноіму з них я якийсь там президент, засаджую свій інструмент то в першу леді, то в Мерилін Монро, поки мені врешті решт не простреляють голову, коли я їду по вулиці в авті з відкидним верхом. На іншому я юний рознощик піци, що приніс подвійну саямі до приміщення жіночого клубу.

Малий номер 72 підіймається сходами, де Шейла чекає на нього в прорізі дверей. На верхній сходинці він зупиняється та дивиться назад, такий тощавий у світлі всіх цих прожекторів. Шейла подає йому напівповну пляшку з водою, і він п'є її великими ковтками, за кожним випускаючи у воду бульбашки. Двері зачиняються, і він зникає.

Чувак із ведмедиком стискає край столу, прихилившись до нього, Я питаю його, чи його старий коли небудь говорив з ним про секс.

Чувак з ведмедиком каже: «Не позичиш мені свій мобільний?»

Я питаю: для чого?

І чувак з ведмедиком каже: «Хотів би викликати підкріплення».

Звісно, в мене є телефон. У моїй спортивній сумці. Я простягаю його, розповідаючи, як у старшій школі зустрічався з дівкою на ім'я Бренда, справжньою лялечкою, цілковито незрівнянною лялечкою і водночас істинною леді.

Чувак із ведмедиком підносить телефон просто до свого носа, заливши місце тільки для пальця, яким тисне на кнопки. Скосивши очі, він каже: «Я слухаю...»

На іншому телеку я старий чудило, який дрючить якусь сестричку волонтерку в будинку престарілих. У той самий час ще один телек показує мене у вигляді каб скаута, який дере керівницю загону.

Базікаючи, я розповідаю, як бачив Бренду своєю супутницею життя, як ми одружимося, заведемо діточок, як ми з Брендою збудуємо будинок та состаріємо разом. Що завгодно, тільки б ми завжди були разом. Що я почував до неї, я так її кохав, що навіть не намагався її трахнути, так сильно, що не наважувався навіть полизати її цицьки чи засунути руку їй спереду в джинси. У нас була ота сама взаємна любов і повага.

Чувак із ведмедиком каже в телефон: «Денні?» Усе ще чіпляючись за стіл іншою рукою, він каже: «Мені треба зробити термінове замовлення».

На другому курсі я кохав Бренду так сильно, що показав її фото моєму старому.

Отаким він був завжди: мій старий узяв знімок із моїх пальців. Подивився на нього, хитаючи головою. Віддав Бренду мені назад, кажучи: «Хіба такий тупак, як ти, заслуговує на таку красу?» Мій старий додав: «Малий, ця теличка зовсім, зовсім не твого рівня».

І я повідомляю, що хочу одружитися з нею.

У телевізорі я солдат, рядовий піхотинець, що ховається від японських бомб та дрючить гавайських кралечок на Гаваях у «Від неї до вічності».

Чувак із ведмедиком каже в телефон: «Мені потрібен ескорт, просто зараз, будь хто з членом, будь якої раси чи віку, тільки б він міг дістати стояк, встромити, скінчити та звалити». Чувак із ведмедиком каже: «Ні, це не для мене». Чувак каже: «Я не буваю аж таким нетерплячим».

Коли я оповів про намір одружитися з Брендою, мій старий посміхнувся. Він посміхнувся та поклав руку мені на плече. Він питає: «Ти їй уже засадив?»

Я хитаю головою: ні.

І мій старий каже: «Хочеш знати певний спосіб трахнути дівку без зальоту?»

Чувак із ведмедиком ловить на собі мій погляд і каже: «Говори, я слухаю, присягаюся...»

Мій старий каже, що в давнину, до гондонів, протизаплідних пігулок і всього цього лайна, чуваки знали спосіб, як обійтися без зальоту: замить після того, як спустив, коли член був усе ще глибоко там, оті стародавні чуваки знали, що треба трішечки підісцяти. Дозволити маленькій цівочці сечі витікти назовні. Сеча, сказав мій старий, містить достатньо кислоти, щоб убити сперму.

Він має на увазі насцяти прямо в неї.

Він каже, що Бренда і не помітить.

Мій старий каже, що ця хитрість – це така штука, яку всі турботливі татусі розповідають своїм синам. Це ніби спадок, який передається з покоління в покоління, і якщо в мене колись теж буде маленький хлопчик, я оповім йому те саме.

Той другий курс був останньою чудовою порою мого життя. У мене була дівчина, яку я любив. У мене був тато, який любив мене.

Чувак із ведмедиком каже в телефон: «П'ятдесят баксів – це чи нічого». Чувак сміється і каже: «Ви ж, напевно, маєте якогось лузера, якого небудь наркомана, який не полінується зазирнути за п'ятдесят баксів...»

Та ніч, коли я нарешті покохався з Брендою, вона була прекрасна. Ми розстелили коцик попід деревом із маленькими рожевими квіточками,

тільки квіточки та зорі в нас над головами. Ми взяли пляшку вина, яку мій старий дав мені з такої нагоди. Шампанське. Бренда напекла шоколадного печива, і ми трохи захмілилися та зайнялися коханням. Не так, як у фільмах, де член і піхва сходяться в смертельній борні, штрикаючи, і гупаючи, і ляпаючи, а радше так, ніби наші тіла шкірою розмовляли між собою. Запахами, смаками й дотиками ми дізнавалися все одне про одного. Казали те, чого не скажеш словами.

Ми обоє лежали нагі на коцику, маленькі рожеві пелюсточки сипалися на нас згори, і Бренда запитала, чи взяв я щось для захисту.

І я торкнувся пальцем її губ та сказав, щоб вона не турбувалася. Я сказав, що мій тато оповів мені один секрет, як бути обережним.

Чувак із ведмедиком каже в телефон: «Та мені все одно, наскільки цей хлопець старий чи підтоптаний. Навіть якщо він товстий та огидний, я заплачу п'ятдесят баксів».

Під тим деревом із маленькими квіточками Бренда і я трималися одне за одного, пронесли одне одного крізь перший наш оргазм – разом – початок нашого життя. На її пальці було заручне кільце, і ми випили пляшку вина. Ми залишалися сплетеними, я згори на ній, усе ще в ній, помираючи від бажання посцяти після всього цього солодкого шампаню.

На телеекранах я сивочолий магнат мільйонер, що трахає свою секретарку на різьбленому дерев'яному столі. На інших екранах я сантехнік, що прочищає труби знудьгованої домогосподарки.

Усе ще всередині Бренди, просто щоб захистити її, я дозволив крапельці сечі витекти назовні. Мій сечовий міхур тріщав по швах, і мені ніяк не вдавалося зупинитися. Моя маленька крапелька все струмувала і струмувала, і Бренда закотила очі, щоб подивитися в мої, наші очі були так близько, що трохи не торкалися, наші носи дотикалися один до одного, її губи зачіпали мої.

Бренда спитала: «Що ти робиш?»

І силуючись зупинитися, намагаючись більше не сцяти, все ще всередині неї, я сказав: «Нічого». Кажу: «Я нічого не роблю».

Чувак із ведмедиком каже в телефон: «У вас є хтось на оці?» Чувак сміється та каже: «Я ж говорив, мені байдуже, наскільки товстий...»

Бренда пручалася, перекичувалася з боку в бік на коцику та била мене своїми кулачками. Вона все повторювала: «Свиня. Ти свиня». Під

моїми стегнами Бренда борсалася та звивалася, вимагаючи, щоб я відвалив. Щоб витяг.

А я все повторював, поки ні. Тримаючи її за руки, повторював, що це для її безпеки.

На екранах я в давні часи – деру Клеопатру по собачому. Я астронавт, що здійснює навколосвітній політ із зеленошкірою інопланетною кралечкою в космічній станції з нульовою гравітацією.

Під цими квіточками та зірками, згори на Бренді, я ніяк не міг зупинитися, поки вона не примудрилася просунути коліно між моїми ногами, різко підняти його та заїхати мені по яйцях. Від цього стусана мене затопило болем. Мій член вислизнув, вистрибнув з неї, все ще твердий, мов камінь, сеча все ще шугала з нього, мов зі шланга, на нас обох. Я вхопився обома руками за свої понівечені яйця, відпустивши Брендині руки, і вона викотилася з під мене.

Щось упало та вдарило мене збоку по обличчю, надто тверде, щоб бути маленькою квітчкою, надто болюче, щоб бути плювком. Бренда згрїбла свій одяг та побігла геть, і це був останній преостанній раз, коли я її бачив: зі спини, як вона біжить, а моя сеча тече по внутрішньому бокові її стегон.

Чувак із ведмедиком каже: «Чудово, пришліть кого завгодно, тільки пришліть його зараз». Чувак закриває телефон та повертається до мене.

От чому я порадив малому те, що порадив.

Чувак із ведмедиком кривиться, спльовує щось пожоване на підлогу. Ще один гандон. Він примружується на мене та каже: «Ти порадив цьому сором'язливому молодому чоловікові помочитися в свою матір?»

Ні, кажу я. Та пояснюю про пігулку ціаніду, яку хотіла Кессі, як передбачалося, що я пронесу її в кулоні, але малий погодився віднести їй пігулку сам.

У чувака із ведмедиком щелепа від'їжджає так само блискавично, як підстрибують угору брови. Його обличчя знову збирається до купи, чувак сковтує та каже: «Дві пігулки, які він мені показував... кажеш, одна з них була ціанідом?»

І я киваю головою: так.

Ми обоє дивимося на зачинені двері, що ведуть до студії.

На телеках я стародавня печерна людина, наярюю в «паровозику» під час оргії з племенем таких же гуманоїдів – брудних, волохатих та згорблених, усі ми ще не зовсім люди, ще не еволюціонували.

Чувак із ведмедиком знизує плечима та каже: «Навіть якщо малий випив не ту пігулку, ми однаково встановимо світовий рекорд». Чувак каже: «Я подзвонив до агенції, й кавалерія вже на марші».

Чувак стверджує, що ця агенція знає когось, хто готовий працювати годину менше ніж за п'ятдесят баксів. Якийсь старий чувак, каже агенція, посміховисько індустрії дорослих розваг, обвислий, зморшкуватий, з пошерхлою, струпуватою шкірою. Очі в червоних прожилках та смердючий віддих. Якийсь порнодинозавр, якого агенція ніяк не може прилаштувати, – вони сказали, що спробують із ним зв'язатися та швиденько приженуть сюди, щоб він міг замінити малого номер 72. На випадок, якщо малий помер, чи в нього упав, чи він сказав Кессі, що любить її, і його витурили в три шії.

Чувак із ведмедиком каже: «Почувши цей опис, я не можу дочекатися, щоб побачити, наскільки кепський вигляд має цей монстр». Він кліпає очима, дивиться одним оком, потім другим. Він тре очі обома долонями, швидко кліпає та, нахмурившись, примружується на монітори.

На екранах я бездоганно накачаний оголений натурник, що стоїть у центрі класу з анатомічного малюнка, і в нього смокчуть красиві студенточки художниці.

Те, що відскочило тієї ночі від мого черепа, тієї останньої ночі з Брендою, що вдарило мене занадто сильно, щоб бути маленькою квіточкою, – це було заручне кільце, яке я подарував їй.

У моїй руці починає дзвонити телефон. Якщо вірити номеру на екранчику, це телефонує мій агент.

Розділ 26

Містер 72

Дівчина з секундоміром дозволяє мені повернутися, оскільки мені треба віддати містеру Бакарді дещо важливе. Вона веде мене назад, униз сходами, до підвалу очікування. До запаху дитячої олії та сирних крекерів.

Щойно містер Бакарді бачить мене, як притискає до грудей свій

мобільний та питає: «Ти вбив її?»

Ден Баньян додає: «Чи гірше... ти сказав, що любиш її?»

І дівчина з секундоміром проголошує: «Джентльмени, хвилиночку уваги...»

Коли хлопці підіймаються туди, вгору, щоб побути з Кессі Райт, вони із тим самим успіхом могли б відвідати її в лікарні. Вони знаходять її в білому ліжку з білими простирадлами та подушками, вона лежить із розкритими ногами, посмоктуючи апельсиновий сік зі склянки крізь гнучку соломинку. Її низ наполовину прикритий простирадлом. Ліжко осяває світло, гаряче та яскраве, наче в операційній. І коли дівчина з планшеткою заводить тебе до кімнати, Кессі Райт нічим не відрізняється від якої небудь леді в ліжку, що чекає на медичну сестру, яка прийде та обітре її щойно народженого малюка, щоб Кессі могла погодувати його.

Довкола приголів'я зіставлені квіти та букети у вазах – троянди, троянди, троянди. Усі різні, але всі троянди. А на столах поруч із подушками нагромаджені вітальні поштівки, прикрашені по краях мереживом, сяйливі від блискіток. Поштівки, запхані в букети. Поштівки, впущені на підлогу та позначені брудним слідом чийогось черевика.

Усі ці поштівки – привітання з Днем матері: «Найкращій мамі на світі!» і «Найкращій мамі, яку тільки може мати хлопчик!»

Дівчина з секундоміром заводить тебе до кімнати, тягнучи за руку, і каже: «Міз Райт...» Дівчина показує на квіти, які я тримаю, та повідомляє: «Ось вам іще один син...»

У підвалі очікування, вже потім, Ден Баньян каже: «Твоя мати – це щось!» Він каже: «Як думаєш, якщо я попрошу, вона погодиться зі мною повечеряти?»

Містер Бакарді горлає в свій мобільний: «Як ти можеш таке казати?» Він верещить: «У мене найглибша, найрівніша, найтемніша, найкраща засмага в усій індустрії!»

У студії товклися люди в одязі, вони балансували з камерами на плечі або тримали та контролювали провислі шнури, які зміїлися від кожної камери до якихось блоків живлення, до розеток у стіні, до інших шнурів. Інші люди погойдували палицями, з кінця яких звисали мікрофони. Люди схилялися над Кессі Райт з помадою та розчісками.

Вони гралися яскравим світлом та бавилися з сяйливими сріблястими парасолями, що відбивали світло на Кессі в її ліжку.

Ціла велика родина, що пересміюється, з очима, прокресленими червоними жилками від довгого неспання та чекання, поки народиться дитина. Люди з прилиплими до підшви милими поштівками до Дня матері, рознесеними по всій маленькій кімнаті. Трояндові пелюстки розсипані повсюди.

Дівчина з секундоміром спрямовує тебе крізь двері, стиснувши твій лікоть, і тип із камерою каже: «Нічого собі, Кес, скільки ж дітей ти маєш?»

Усі сміються – всі, окрім мене.

Це ціла сім'я, в якій тебе було народжено.

Говоряючи крізь губну помаду, що ковзає по її губах, Кессі Райт, утоплена в м'якому ліжку, каже: «Сьогодні я маю їх усіх».

Там, у підвалі, містер Бакарді каже своєму мобільному: «Моя найкраща робота НЕ позаду!» Він кричить: «Знаєш що, ніхто не робить кращий вертикальний глибокий анал з кінчанням по команді без рук!»

І Ден Баньян дивиться на монітори та каже: «Як думаєш, вона вийде за мене?»

Три нацистські уніформи були заштурхані під стінку та лежали там купою, темні від поту. Дівчина з секундоміром сказала, що команда припинила використовувати їх на півдорозі, щоб було швидше.

Один хлопець тримав склянку з апельсиновим соком біля Кессі Райт, достатньо близько, щоб вона могла взятися губами за трубочку. Поки вона сьорбала трохи соку, хлопець подивився на мене і сказав: «Давай, малий. Забирайся згори». Він сказав: «Тут декому ще хочеться додому ввечері потрапити».

Кессі відштовхнула його однією рукою. Іншою вона поманила мене ближче, тоді підважила свою грудь та простягла до мене сосок, кажучи: «Не зважай на цього гівнюка. Це просто режисер». Вона простягла мені свою грудь, кажучи: «Йди до мамуні...»

Її ліву грудь, кращу з двох. Ту саму, яка в мене вдома. Яка була в мене вдома. У тому домі, де я жив, перш ніж моя прийомна родина не змінила замки.

Містер Бакарді каже в свій мобільний: «Двадцять баксів? За те, щоб

заскочити та вмочити мого дрючка на тридцять секунд?» Він дивиться на Дена Баньяна та каже: «Ти впевнений, що не мав на увазі п'ятдесят баксів?»

Усе ще мружачись на монітори, Ден Баньян каже: «Королева порно та король прайм тайм телебачення одружуються». Він каже: «Ми б могли створити власне реаліті шоу».

У телевізорі, на який він дивиться, там навіть не Кессі Райт. У фільмі саме якийсь кадр перебивка, в якому бульдозер завантажує землю в самоскид.

У студії, підійшовши на крок, з трояндовими пелюстками, прилиплими до моїх босих ніг, я опустився на коліна поруч із її великим, сьйливим ліжком.

От тільки всі дивились на нас, крізь камеру або, повернувшись іншим боком, на екрані, чули нас у своїх навушниках.

І, стоячи на колінах поруч із ліжком, на якому Кессі Райт тицяє грудь мені в лице, я спитав, чи вона мене не впізнає.

«Смокчи», – наказала вона та потерла соском мені по губах.

Я спитав, чи вона знає, хто я.

І Кессі Райт осміхнулася: «Що, ти той хлопець, що складає до пакетів мої покупки в супермаркеті?»

Кліпаючи та мружачись на телевізори, Ден Баньян каже: «Ми поберемося в Лас Вегасі. Це буде медіа подія цілого десятиріччя».

Містер Бакарді верещить у мобільний: «Моїм фанам не потрібні ніякі нові обличчя! Моїм фанам потрібен я!»

Я її син, сказав я Кессі Райт. Дитина, яку вона віддала на усиновлення.

«Я ж казав», – кинув хлопець, що тримав сік.

Я прийшов сюди, бо вона не відповідала на мої листи.

«Тільки не ще один...» – сказав хлопець із камерою на плечі, його голос був глухий крізь її метал і пластик, об'єктив був так близько від мене, що я міг бачити, як я говорю, відбитий у вигнутому склі.

Записаний. Знятий. До кінця днів на очах у глядачів.

Коли я розтулив губи, щоб заговорити, Кессі встромила свій сосок мені в рота. Щоб говорити, я був змушений відвернути голову, кажучи: «Ні». Смак солі на її грудях, запах слини інших чоловіків. Я сказав: «Я тут, щоб дати тобі нове життя».

І дівчина підняла свій секундомір та великим пальцем натисла на

кнопку згори. Вона сказала: «Поїхали».

Я почуваюся так, як мала почуватися секс лялька з повністю випущеним повітрям. Пласким. Зім'ятим. Спершу моя прийомна мама потрусила рожевою шкірою перед лицем мого тата, а тоді вони вдвох потрусили нею перед лицем отця Гарнера, обертаючи моє таємне, найдорожче кохання на найненависнішу в світі річ. Не крихітних, пророблених вручну до деталей кокаїнових хвойд мого прийомного татка, не вишневі піхви з ванільною глазур'ю моєї прийомної мами, — ні, саме мою рожеву тінь продемонстрували всім.

Єдина річ, яка робила мене особливим, тепер є моїм найстрашнішим соромом.

Щоб довести, що я — це я, я показав Кессі золоте серце, яке носив Бренч Бакарді. Розтібнувши ланцюжок у себе на зап'ястку, я відкрив серце та показав їй фотографію малого мене всередині. Пігулку ціаніду я кинув на долоню та сховав у кулаку.

Усміхнене обличчя Кессі Райт, при погляді на фото малюка це обличчя раптом постаріло довкола очей і рота. Її губи стали тонкими, а шкіра на щоках провисла зморшками до шиї. Вона спитала: «Де ти це взяв?» Ірвінг, сказав я їй.

І Кессі Райт сказала: «Тобто Ірвін?»

Я кивнув: так.

Вона спитала: «Він дав тобі що небудь ще?»

Мої пальці стислися міцніше довкола пігулки, і я похитав головою: ні. Це ж я, малюк у сердечку, сказав я їй. Я її син.

І Кессі Райт знову всміхнулася: «Не бери це близько до серця, малий». Вона додала: «Але дитина, яку я віддала на всиновлення, не була маленьким хлопчиком». Вона заклацнула сердечко, беручи кулон із ланцюжком. Кессі завела обидві руки за шию. Застібаючи ланцюжок, вона сказала: «Я розповіла всім, що це був хлопчик, але це була чарівна маленька дівчинка...»

Секундомір цок цок цокав, відмірюючи хвилини. Моє відбиття в об'єктиві камери було так близько, що я міг бачити тільки одну велику сльозу, що котилася в мене з ока.

«Що ж», — сказала Кессі Райт. Вона стягла простирадло зі своєї нижньої половини і сказала: «Будь хорошим хлопчиком і починай мене трахати».

У підвалі очікування Ден Баньян питає: «То що ти зробив з ціанідом?»
Навіть не знаю.

Я поклав пігулку в матню своїх трусів. Спершу просто запхав. Потім, для більшої надійності, засунув під яйця.

І Ден Баньян скривлює мармизу: «Невже ти вважаєш, що хтось покладе її до рота після того, як вона побувала в твоїх брудних труснях?»

«Це ж ціанід!» – вигукує містер Бакарді, притиснувши телефон до грудей. Він каже: «Трохи поту та смегми не зроблять його отруйнішим».

Люто деручи Кессі Райт, закинувши одну її ногу так високо вгору, що вона впирається коліном собі в обличчя, я почув, як дівчина з секундоміром сказала: «Час вийшов».

Усе ще жарячи її, тепер із розкинутими ногами, перевернувши та загнавши нігті їй у бік, я почув, як Кессі Райт сказала: «Цей малий трахається так, ніби має щось довести».

Наярюючи її по собачому, на всіх чотирьох, загрибши повні жмені вологої, брезклої шкіри на її задниці, я почув, як Кессі Райт сказала: «Приберіть від мене цього малого вилупка!»

Руки схопили мене ззаду. Пальці відтягли мої пальці від її стегон. Мене тягли назад, поки вже тільки мій член торкався її, мої стегна ще гарцювали, поки в ній не лишилася тільки голівка, поки я не вискочив назовні, мої яйця підстрибували, викидаючи стрічку за стрічкою білої в'язкої рідини на її зад.

На іншому її кінці рот Кессі Райт сказав: «Хлопці, ви це знімаєте?»

Режисер сказав: «Це піде у трейлер». Він сьорбнув апельсинового соку крізь гнучку трубочку та сказав: «Обережніше, малий, ти зібрався нас тут затопити».

Кессі Райт сказала: «Хто небудь, витріть мене». Усе ще на чотирьох точках, вона озирнулася через плече: «Була рада познайомитися, малий. Продовжуй купляти мої фільми, гаразд?»

У підвалі лунає голос: «Номер 600?» Дівочий голос. Дівчина з секундоміром каже: «Ми готові до ваших зйомок, прошу».

Містер Бакарді кричить у свій мобільний: «Я створив твою срану агенцію». Він горлає: «Мова не про гроші, це неповага!» Але рушає до сходів, до дівчини з секундоміром, до студії.

Перш ніж містер Бакарді починає підійматися, я лізу в свої труси, мацаючи між тугою, еластичною тканиною матні та обвислою шкірою на моїх яйцях. Кажу зачекати. І обмацуючи свої яйця, я підстрибки роблю один, два, три кроки туди, де стоїть містер Бакарді.

Я кажу, щоб він убив її. Убив цю суку Райт. Замочив її.

«Ви не можете вбити її, – заперечує Ден Баньян. – Я збираюся на ній одружитися».

Містер Бакарді закриває телефон, усе повторюючи: «Сраних двадцять баксів...»

Я кажу, щоб він затрахов її до смерті, як і планував. І кладу пігулку йому в долоню.

Розділ 27

Містер 137

Ну що б ви подумали? Я ще навіть не одружився на Кессі Райт, а вже невдовзі стану вдівцем. Будь ласочка, кажу я актору 72. Будь ласка, хай скаже мені, що дав Бакарді просто цукерочку M&M.

«Ціаністий калій, – каже ренглер, нахилиючись, щоб підібрати з підлоги серветку. – У природі міститься в коренях маніоки, що росте в Африці, використовувався для розфарбовування архітектурних креслень, у вигляді темно синьої фарби, відомої як «берлінська лазур». Звідси й відтінок синього кольору ціан...»

Звідси, каже вона, і термін «ціаноз», який раніше використовували для змалювання синюватого відтінку шкіри в отруєних ціанідом. Повністю, цілковито, довічно мертвих.

На моніторах, що звисають по всій кімнаті, лункій та порожній, якщо не рахувати нас трьох, повногруда Кессі Райт грає сувору санітарну сестру, безгрішну та деспотичну у своїй накрохмаленій білій уніформі та зручних туфлях, яка приносить радість і свободу мешканцям чоловічої психіатричної лікарні тим, що робить їм усім мінети. Класичне доросле кіно під назвою «Пролітаючи повз пизду зозулі».

Я кажу, як сильно я люблю цей фільм.

І юний актор номер 72 цікавиться: «Про що це ви?»

Він розповідає, що там показують фільм про пітчера скандалістку, яка здобуває можливість грати в чоловічій команді з софтболу завдяки тому, що смокче в товаришів по команді.

Я примружуюся, стаю навшпиньки та пильно вдивляюся в екран над нами, одна моя рука все ще чіпляється за краєчок складаного столу. Мій якір. Мій орієнтир у темній кімнаті.

Актор 72 каже: «Це кіно називається “Погані оргазми «Ведмедів»”. Він каже: «Ви що, сліпі?»»

Неважливо, дав Бакарді пігулку Кессі чи ні, каже ренглер, складаючи в стовпчики паперові склянки та напихаючи в них зім'яті серветки. Вона каже, що кінокомпанія, певно, вже має свій труп. Мрець іде. Один чоловік може скопититись щохвилини. Ціанід, повідомляє вона, рухається кровотоком у вигляді іонів, вступаючи в зв'язок із атомами заліза, що містяться в ензимі цитохромоксидази в мітохондрії м'язових клітин. Ця сполука так змінює форму клітини, що та більше не може поглинати кисень. Вражені клітини, переважно центральної нервової системи та серця, не можуть далі виробляти енергію.

Моє реаліті шоу, після того як я та Кессі одружимося, – я питаю, як щодо назви «Секс бомба та приватний хрін»?

Збираючи порожні пакуночки від чипсів, бгаючи та запихуючи їх до чорного сміттевого мішка, ренглер каже: «Більшість отруєнь ціанідом відбуваються трансдермально». Дивлячись на актора 72, вона питає: «Як почувашся?»

Слабкість? Втрата слуху? Млявість у руках? Спітніння, запаморочення або тривожність?

Саме ціанід убив 900 людей у масовому самогубстві в Джонстауні 1978 року. Ціанід убив мільйони в нацистських концентраційних таборах. Він убив Гітлера та його дружину, Єву Браун. Під час «холодної війни», в 1950 х, американських шпигунів забезпечували окулярами з товстими, незграбними оправами. У випадку викриття вони вміли з буденним виглядом покусювати гнуту дужку, в пластику якої знаходилася смертельна доза ціаніду. Це саме ті самогубні окуляри в роговій оправі, каже ренглер, які надихнули Бадді Холлі та Елвіса Костелло на їхній фірмовий стиль. Усі ці молоді всезнайки зі смертю на власному носі.

У ту мить, коли ренглер вимовляє «Джонстаун», актор і я дивимося на чашу для пуншу, напівпорожню – недокурки та апельсинові очистки плавають у рожевому лимонаді.

Я питаю про моє нове реаліті шоу з Кессі: що як ми назвемо його

«Парування під прикриттям»? Я питаю, чи це не надто пікантно для мережевого телебачення.

І актор номер 72 каже: «А що воно оте транс...»

«Трансдермально, – пояснює ренглер. – Це значить “крізь шкіру”».

Змітаючи крихти ребром долоні, прибираючи зі столу, ренглер повідомляє, що більшість отруєнь ціанідом стаються крізь шкіру. Вона пропонує юному актору: «Понюхай свою руку».

Малий підносить складену човником долоню до носа і втягає повітря.

«Ні, – каже ренглер, – понюхай ту руку, в якій ти тримав пігулку».

Актор нюхає іншу руку, нюхає ще раз, і каже: «Мигдаль?»

Цей запах гіркого мигдалю – це ціаністий калій з пігулки, який прореагував із вологою на його долоні та утворив синильну кислоту. Отрута вже всмоктується в його кров.

«Треба просто помити руки», – радить актор.

І ренглер хитає головою, кажучи, що це не єдине місце, де пігулка його торкалася. Не єдина спітніла точка на його тілі, помережена порами та нервовими закінченнями.

Я питаю про моє майбутнє реаліті шоу із моєю майбутньою, ймовірно мертвою, дружиною: чому б нам не назвати його «Місис Круті Стегна та Пласка Ступня»?

Актор номер 72 переводить очі з ренглера на свою мотню, притискаючи підборіддя до грудей, і каже: «Тільки не це».

Ренглер витирає калюжку розливої содової жмутком серветок.

Ренглер збирає незужиті кондоми, червоні, рожеві та сині кондоми, й кидає їх у порожній мішечок з під поп корну.

Актор 72 знову нюхає свою руку, а тоді нахиляється. Іншою рукою він відтягає гумку своїх трусів. Нахиляється вперед, його хребет перетворюється на криву із бугрів під шкірою, актор довго втягає носом повітря. Він знову згинається й знову робить довгий, довгий вдих. Розпроставшись, він каже: «Я не можу нахилитися так близько». Він каже мені: «Зробіть мені послугу, а?» Він просить: «Понюхайте мої яйця».

Ренглер збирає жменями розсипані цукерки, льодяники, солодкий поп корн та жувальну гумку, що катаються собі по столу.

«Благаю, – умовляє мене актор номер 72, – моє життя залежить від цього».

Ну що б ви думали? Це мало трапитися саме після того, коли я виявив, що насправді я гетеросексуал.

Якщо молодий чоловік їв цукерки, каже ренглер, то, можливо, саме через це він так довго залишається в живих. Глюкоза є натуральним антидотом до отруєння ціанідом. Орієнтуючись на випадкові факти, глюкозу додають до ціаніду, щоб створити менш токсичні суміші.

Актор номер 72 кидається до столу та зупиняється біля моєї руки, яка все ще чіпляється за край. Його пальці починають судомно хапати залишки «Лемон хедів» і «Скіттлзів», крихітних «Баттерфінгерів» і «Херші Кіссіз» та запихати їх до рота. Жуючи лакричні цукерки «Ред Вайнз» та «желебоби», з в'язким від цукру ротом, що плямкає слиною, актор номер 72 каже, повернувшись до мене: «Благаю». Крізь цілу купу м'ятних цукерок та шоколадних черепашок він просить: «Просто понюхайте мене, добре?»

Божевільний чернець, Григорій Распутін, який зваблював жінок із російського царського двору та маніпулював ними за допомогою свого, за чутками, 18 дюймового члена, ренглер каже, що розпусний чернець пережив кілька замахів на його життя з використанням ціаніду, бо всі вбивці змішували отруту з чимось солодким: десертним вином, цукерками чи тістечками. Змішували токсин із його найефективнішим контрагентом.

На даний момент, каже ренглер, Бренчу Бакарді треба просто помістити пігулку в Кессі Райт. Проквітне вона її чи це буде якось інакше, Кессі почне потерпати від запаморочення, помутніння свідомості, головного болю. Шкіра Кессі стане блідо блакитною, а серце торохтітиме так, ніби хоче прогнати більше кисню, ніж клітини можуть засвоїти. Вона впаде в кому, отримає серцевий напад та помре за час, за який можна вимовити всього кілька слів.

«Навіть якщо ви понюхаєте його яйця, – каже мені ренглер, – не кожна людина здатна відчутти запах синильної кислоти».

Ззовні, десь іздалеку та з понад нас, долинає підвивання сирен, все гучніше, сирени підбираються все ближче.

Ренглер нахиляється через стіл, підбираючи надкушені кексики. Корки від піци. Розлізлі кленові батончики, з яких начисто злизали глазур.

Сирени прибувають сюди, завиваючи просто за бетонними стінами.

«Якщо ви плануєте залицятися до міз Райт, – каже до мене ренглер, –

то не думайте, що ви просто візьмете та вломитеся до її життя».

Вона нахиляється, щоб підібрати щось із підлоги, хмуриться на свою знахідку, тримаючи її в двох пальцях, і каже: «Якийсь псих жував кондоми?...»

І я знизую плечима та кажу, що всяке в світі буває.

Віддираючи носком туфля комок жуйки, вона розповідає, що їй довелося витратити місяці на те, щоб побачитися з Кессі Райт. Що Кессі згадала про свою дитину, яку віддала на усиновлення, казала, що це найбільша помилка в її житті, щось таке, чого Кессі ніколи не зможе виправити. Знадобилося не надто багато зусиль, щоб зіграти на почутті провини та змусити Кессі зняти цей фільм, аби залишити своїй дитині багатство. Щоб завершити та відчистити бардак сумного, порочного життя Кессі Райт.

Тепер сирени так близько – такі гучні, що ренглеру доводиться кричати.

Так само змітаючи крихти, відшкрібаючи зі столів липкі сліди цукерок, ренглер кричить: «Тільки ненависть робить тебе таким терплячим».

Вона каже, що тільки ціле життя, сповнене мук, злості та ненависті може надати тобі наполегливості годинами чекати за рогом, під дощем чи сонцем, тинятися на автобусній зупинці в надії, що там нагодиться Кессі Райт. Щоб помститися.

Сирени різко змовкають, залишаючи нас у тиші, ренглер, я і актор номер 72 дивимося одне на одного в порожній кімнаті.

І пошепки, але все одно гучно в новоявленій тиші, актор номер 72 каже: «Ти вона».

Актор номер 72 ковтає свою бодягу зі слини та цукру й каже: «Ти та сама загублена дитина Кессі Райт». Каже: «І Кессі навіть не знає».

Зминаючи порожню бляшанку в кулаці, ренглер каже: «Поправочка...» Посміхається. Вона каже: «На даний момент я та сама... дуже багата... загублена дитина».

Ренглер, її ніс – це довгий, прямий ніс Бренча Бакарді. Її чорне волосся – його волосся. Її губи – його губи.

Я питаю, як так сталося, що вона стільки знає про ціанід.

І знаєте що, актор номер 72 притьмом кидається до вбиральні відтирати свої яйця.

Розділ 28

Шейла

Може, за одну сигарету до того, як я привела до студії містера Бакарді, нашого замикаючого, міз Райт показує пальцем на склянку з апельсиновим соком. Манить мене пальцем, щоб я принесла їй склянку. Змахує рукою – раз два три, – щоб я принесла їй сік швидше. Склянка з соломинкою, я приношу її. Пригинаю соломинку до її рота. Міз Райт підгукує мене пальцем, щоб я нахилилася ближче. Так близько, що я чую запах її поту. Бачу сиві корені її білявого волосся. В один подих чую сморід загуслої сперми, схожий на запах відпливу. Її губи не зважають на соломинку, вони промовляють: «Я знаю». Вони шепочуть: «Я знала з тієї миті, коли ми зустрілися в кав'ярні». Тихо, ніби співає колискову, міз Райт каже: «Я трохи не закричала, так ти була схожа на мене...»

Щира правда.

Крутячи головою туди сюди, тікаючи від трубочки, міз Райт розтягає в посмішку свою помаду: «Цитуючи того останнього молодого чоловіка... Я хотіла дати тобі нове життя».

Вона каже, що Ричард Бертон трохи не загинув, знімаючи в Мексиці «Ніч ігуани» з Авою Гарднер. У розпалі третьої дії Бертон мав перерізати мотузку, на якій була прив'язана жива ігуана, та дати їй утекти до джунглів. Звісно, він перерізав, але проблема була в тому, що ігуана провела довгі тижні з вічно п'яними Авою, Ричардом і Джоном Х'юстоном. Ящірка нікуди не побігла. Щоб зняти сцену як годиться, до ігуани підключили струм, і в ту мить, коли Бертон звільняв її, стукнули її 110 ма вольтами.

Біда була в тому, що Ричард Бертон усе ще торкався ігуани. Він узяв на себе весь заряд крізь ящірку й трохи не помер від електричного удару. Один із найвідоміших акторів світу й повзуча, луската, холоднокривна рептилія, засмажені ледь не до смерті одним і тим же ударом електричного струму.

Щира правда.

На цьому міз Райт посміхається: «Приємно тобі витратити всі ці гроші зі страховки...»

І перш ніж вона вимовить ще слово, я встромляю пластикову трубочку

ій у рота. Просуваю її аж до задньої стінки горла. Затикаю відьми рота, щоб вона змовкла.

Розділ 29

Містер 72

Дівчина з секундоміром ставить свою ліву ногу, потім праву, потім ліву по сходинках униз, прикривши рота обома долонями. Притискає їх обидві міцно, ніби хоче утримати щось усередині. Її очі жахливо розширилися та забули, що треба кліпати; такі сухі, що зовсім не блищать, хіба трішечки, як блищить скло. Скло в її секундомірі. Її пальці притискаються, аж шкіра стає білою, вся кров відлинула від її пальців та обличчя, поки вона йде, лівою правою, за кожною ногою дедалі нижче.

Навіть не знаю.

Щоразу, коли вам доводиться бачити, як хтось помирає, помирає насправжки, згадайте вигляд оргазму в кінці порнухи. Їхні роти хапають хоч іще один ковток повітря. Їхні шиї покручені від вен і натягнутих струн м'язів, розписані ними, наче павутиною, їхні підборіддя рухаються, вишкірені щелепи вгризаються в повітря. Шкіра на щоках натяглася, загортаючи губи, відтягаючи назад вуха, перетворюючи очі на щілинки, поки передні зуби силуються відкусити ще один найбільший шматок життя.

Подивіться «Третю світову повію», і ви побачите, чому деякі люди кажуть, що сцена смерті – це просто ще одна сцена кінчання.

Дівчина з секундоміром спускається до підвалу та зупиняється. Вона здирає рожеву шкіру зі своїх рук, потім здирає блакитну – вивернуті навиворіт гумові рукавички – та кидає їх на підлогу, де вони простираються, пласкі та неживі, мов надувна секс лялька. Руки дівчини ковзають вгору, щоб закрити її обличчя. Шкіра на її руках здається старою від зморшок, просоленою довгим упріванням у рукавичках. Її плечі підіймаються, зігнутий хребет випростується, коли вона глибоко вдихає запах сечі, дитячої олії та власного поту. Видих вилітає з її рота рваними поштовхами, струшуючи всім її тілом.

Я дивлюся на неї зі своїми розтертими начервоно яйцями. Мої труси мокрі від води з мийниці. Я бездомний. Сирота. Нужденний та безробітний.

Ден Баньян, він дивиться. Не прямо на дівчину, а повертаючи вухо в той бік, де вона плаче, тепер уже справді плаче, її пальці придушують її подихи, її лице зарито в долоні. Номер 137 питає: «Кессі мертва?»

Змерзлий та нужденний, осиротілий та розтертий до живого м'яса, я відклеюю ліву, праву, ліву, праву ступню, липкими кроками підходячи до дівчини, і зупиняюся поруч. Стоячи в самих лише мокрих труснях, я обіймаю її рукою за плечі, на яких здригаються петлі її в'язаного светра. Я охоплюю її і другою рукою, аж поки вона приймає мої обійми. Поки дівчина з секундоміром перестає тремтіти. Звісивши підборіддя через її плече, міцно притиснувши її голову до своїх грудей, я дивлюся вниз та бачу номер на своїй руці.

Однією долонею погладжуючи її по волоссю, я кажу: «Насправді мене звуть не номер 72...»

Навіть не знаю.

Мертві лусочки з її голови, прилипаючи до моєї руки, сипляться на підлогу. Дівчина з секундоміром зовсім розклеюється. Я нюхаю свої пальці та кажу, що мені подобається запах її шампуню. Я кажу, що вона, принаймні, знає, хто її справжня мама. Від її секундоміра, що упирається мені в пупок, холодно. Тримаючи її, аж поки вона не починає просто рівно дихати, я питаю, як її звуть.

І дівчина трохи відступає. Срібний хрестик, який я ношу на шиї, він прилип до її щоки та висить там, втиснений у шкіру. Вона відступає, і золотий ланцюжок мого хрестика провисає між нами, з'єднуючи її та мене. Ще один подих – і хрестик відклеюється, падає мені на груди, залишивши на її щоці вм'ятий червоний обрис.

Її секундомір залишив круглий, подібний до годинника відтиск довкола мого пупка.

Дівчина каже, все ще в моїх руках, вона каже: «От як моя мати ненавиділа мене...» Вона каже: «Я розказую людям, що мене звуть Шейла, бо моя справжня мати дала мені найпотворніше ім'я, яке тільки можна уявити».

Ім'я на її свідоцтві про народження, відтоді, як Кессі народила її.

Указівним пальцем однієї руки дівчина змахує сльози зі щік, швидко, ніби автомобільними двірниками, і повідомляє: «Ця сука назвала мене Зельда Зонк». Вона посміхається: «Як тобі така ненависть?»

Я обіймаю її, і мені якось неважливо, що в мене нема нічого за межами

цієї миті, за межами цього місця. Що я не маю ніякого поняття, як мене насправді звуть чи хто я є. Просто тут її светр торкається моєї шкіри, і ця мить видається мені самодостатньою.

І Ден Баньян каже: «Ти сказала Зельда Зонк?» На іншому боці підвалу, посміхаючись, дивлячись на нас своїм вухом, містер номер 137 каже: «Вона справді назвала тебе Зельда Зонк?» І, струшуючи головою, він починає сміятися.

А я кажу, що моє справжнє ім'я Дарин, Дарин Джонсон, тримаючи Зельду доти, доки її щока не вкладається знову на хрестик на моїх грудях. Її секундомір тік тік тікає на шкірі мого живота.

Розділ 30

Містер 137

Директор із кастингу «Метро Голдвін Майер» відмовляла Робу Фітцжеральду тричі. Актор перечіпався, коли його просили пройти коло по кабінету, перечіпався так часто, що вона побоювалась, як би він не розбив її скляний кавовий столик. Фітцжеральд, колишній моряк, що перекваліфікувався в дальнобійника й тепер розвозив морожену моркву, посміхаючись, показував забагато ясен. Гірше того, він хихотів. Фітцжеральд розмовляв із підвискуваннями дівчинки підлітка, й щоразу, коли він шпортався та зачіпався об власну ногу, він хихотів.

Ніхто не брав на роль цю бабу в штанях, поки його агент, Генрі Віллсон, не навчив його притискати губи до зубів, усміхаючись. Віллсон навмисно звів Фітцжеральда з іншим актором, що хворів на гострий фарингіт. Коли Фітцжеральд заразився і горло його повністю запалилося, агент наказав йому кричати й верещати, поки його голосові зв'язки не вкриються рубцями. Після цього голос актора став нижчим – басовитий, рипливий рик. Голос чоловіка. І звати його стали Рок Хадсон.

Обожнюю те, що Кессі Райт знала ці сторінки голлівудської історії. Той факт, що ми обоє знали так багато про одні й ті ж дрібнички, – про те, що Таллула пила потовчену шкарлупу, а Люсі відтягала своє обличчя назад, – він і змусив мене закохатися в неї. Більшість подружжів виникають через менш важливі речі.

Кессі знала, що Мерилін Монро підрізала один підбор коротше за

інший, щоб її задниця по справжньому вихляла при ході. Кессі знала, що вічні пневмонії та бронхіти Мерилін, найпевніше, були спричинені її звичкою занурюватися в ванну, повну товченої криги, перш ніж з'являтися в кіно чи просто на публіці. Годинами лежачи гола по шию в кризі, накачавшись наркотиками, щоб не відчувати болю, Монро отримувала оті самі пружні підняті цицьки та сідницю на цілий день.

Що б ви думали?

Кессі знала секретне ім'я Мерилін, ім'я особи, якою Монро мріяла бути. Не блондинкою, що вихляє задом і лопоче, наче маленька дівчинка. Монро мріяла бути шанованим інтелектуалом на кшталт Артура Міллера, шанованим актором, що вчився за системою Станіславського. Гідною людською особистістю. Саме нею ставала Монро, коли подорожувала без макіяжу, без дизайнерських лахів, позичених у кіностудіях, зав'язавши своє знамените волосся у шарф, сховавшись за окулярами в роговій оправі. Це була та проста, розумна, освічена акторка, що називалася Зельдою Зонк. Коли замовляла авіаквитки чи в'їжджала до готелю. Зельда Зонк. Яка читала книжки. Яка колекціонувала твори мистецтва. От ким Мерилін Монро, білява секс богиня, мріяла бути.

Розділ 31

Шейла

Міз Райт знала.

Весь час ця жінка знала, хто я така. Хто вона насправді така. Вона підігравала, знаючи, що помре. Кессі Райт охоче трахнула 600 дорчил, щоб зробити мене багатогою.

Щира правда. Ще одна остання річ, до якої зводиться сьогоднішній день, – це реальність.

Що вам робити, коли вся ваша ідентичність зруйнована в одну мить? Як вам витримати, якщо вся історія вашого життя раптом виявляється помилковою?

Ця сука.

Розділ 32

Містер 600

По телеку показують перший фільм, у якому Кессі взагалі з'явилася. Знятий на відео, може, трішечки кращий, ніж якоюсь прихованою камерою безпеки в куточку супермаркета. У телеку вона і я, такі молоді, як Шейла і малий номер 72. Очі Кессі заковані, аж видно самі білки, руки мляво бовтаються з боків, голова хилиться на шиї так сильно, що від ривків розкривається рот, слина стікає з куточків губ.

Квола, наче надута секс копія з неї самої.

Якщо хочете знати, для того першого фільму, який я зробив із Кессі, я підсунув їй дієтичну колу з бета кетаміном і демеролом. Установивши камеру на тринозі поруч із матрацом, я трахнув Кессі в усі місця, в які тільки вліз мій хуй.

Бо я так сильно любив її.

Той перший фільм називався «Грайлива справа». Коли вона стала відомою, продюсери перемонтажували його та випустили фільм під назвою «Виграй мене туманно». Перемонтажувавши потім у «Горизонти бажання».

Щоб ви знали, Кессі ніколи не збиралася робити той перший фільм.

Це кіно показують порожньому підвалу.

Малий у сортирі відшкрібає отруту з яєць, відшкрібає так, як чувак із ведмедиком шкріб чоло.

Шейла спускається сходами, ридаючи ридма. Тре рукавами светра свої очі, розмащуючи шмарклі й таке інше аж до вух, її кутні зуби міцно стискаються, й у кутках щелепи ходять жовна. Вона каже: «Йобар...» Шейла жбурляє планшетку через усю кімнату, й вона ударяється об стінку та вибухає паперовими іменами й номерами. Тріпотливою хмаринкою двадцятий п'ятдесятидоларових купюр, якими Шейла брала хабарі.

Малий виходить з убиральні зі словами: «Не плач». Зі словами: «Це те, чого міз Райт хотіла...»

Закінчивши Міссоульську старшу школу, Кессі плекала цей свій суперплан отримати драматичну освіту. Вона збиралася жити вдома та вчитися на акторку чи кінозірку, або принаймні хоч якось потрапити до шоу бізнесу. Вона в жодному разі не планувала виходити за мене. Вона сказала, що для мене вона на зависокому рівні. Кессі сказала, може, якби вона була тупою та зневіреною, якби справді хапалася за соломинку та потерпала без любові, цілковито знищена, то тоді вона,

може, й прийняла б мою пропозицію, – і я вирішив, що надія ще є.

Проблема була в тому, що її старі накачували її проти мене всією цією маячнею про самоповагу.

Того вечора в п'ятницю, коли Кессі сказала мені це, я відповів, що зрозумів її. Сказав, що хочу, щоб вона прожила те повноцінне, розкішне життя, мрію про яке вона виплекала.

Найбільше відчуття цього дня нагадують підтирання ззаду наперед. Ти сидиш на товчку. Не думаючи, розмащуєш гівно по зморшкуватій шкірі своїх відвислих яєчок. Чим ретельніше ти намагаєшся відтерти все начисто, тим сильніше розтягається шкіра, і загіджуєшся все сильніше. Тонкий шар лайна розповзається між твоїм волоссям, повзе вниз по стегнах. От як такий день відчувається – такий, як сьогодні.

Пізніше Кессі сказала мені, що наркотики – «Спешл К» та демерол – зупинили їй серце. Мозок її захоловув, і вона піднеслася вгору, над своїм тілом. Зависнувши під стелею та дивлячись вниз, вона разом із відеокамерою дивилася на те, як моя задниця напружувалася та розслаблялася, напружувалася та розслаблялася, коли я трахав її, поки її серце не почало знову стукати. Затрахав її до смерті, а тоді трахом повернув до життя. Деручи її мертве тіло на тому матрасі, я закінчив її старе життя, в якому вона хотіла грати, та розпочав нове.

Секс реінкарнував цю чудову, бідну дівчину, але вже як щось інше.

Кессі висіла вгорі та дивилася на все, що діялося, так само як я роблю це тепер.

За Шейлою сходами до підвалу спускається чувак із ведмедиком. Він обома руками тримається за перила з однієї сторони.

Шейла зісмикує секундомір, розірвавши шнурок на шії, та жбурляє ним об бетонну стіну. Ще один крихітний вибух.

Ще один крок донизу, і Шейла каже: «Цей кнур ізжер таблетку сам».

Малий підходить до свого брунатного паперового пакунку, витягає теніски, джинси, футболку. Пасок. Вдягаючи шкарпетки, він питає: «Хто?»

Шейла складає руки на грудях. Дивлячись на телевизор, на те, як я дрючу неприємне тіло Кессі Райт, вона каже: «Мій батько».

Чувак із ведмедиком питає: «Хто?»

Бренч Бакарді.

Я. Мертвий і завислий під стелею, так само як плавала колись Кессі,

після того як зупинилося її серце.

Шість сотень чуваків. Одна панночка. Світовий рекорд на всі часи. Обов'язкова річ у колекції будь якого поважного збирача еротичних штучок.

Ніхто з нас свідомо не намірився зробити з цього снаф. Це брехня.

Якщо ви вирішили, що я був живий, то це зовсім інше. Я випив пігулку.

Застібаючи сорочку, малий питає: «То містер Бакарді мертвий?»

І Шейла відповідає, що сказати важко. Вона каже: «З його засмагою та всіма цими кілограмами бронзеру він здається здоровішим та живішим за будь кого з нас».

Моя доня.

На телеекрані я спускаю глибоко в неживу щілку Кессі Райт, воскрешаючи її трахом. Безцінний кадр з оргазмом зіпсовано, він не годиться ні на що, крім як зробити якусь дитинку. Шейлу. Дурень я, дурень.

Розділ 33

Містер 72

Тепер усе вже позаду. Ми стоїмо в завулку, після того як парамедики запитали Шейлу, чи є якісь близькі родичі. Родина, яку треба повідомити.

Це вже після того, як Шейла у відповідь похитала головою: ні. Струшуючи з волосся білі лусочки, маленькі, наче попіл від багаття, вона сказала: «Нікого. У цієї свині нікого не було».

У містера Бакарді нікого не було.

Це вже після того, як ми залишили в підвалі Дена Баньяна, який вдягався, але натягав сорочку навиворіт. Намацуючи гудзики, він сказав: «Щодо нашого реаліті шоу, то чому б не назвати його “Гаряча веде незрячого”?» Він натяг штани навпаки, потім перевдяг правильно. Потім, вивудивши телефон із кишені штанів, Ден Баньян натиснув швидкий виклик і, коли на іншому кінці відповіли, сказав не посилати ескорт. Усе вже скінчилося.

Старий, одутлий тип, якого вони посилали, вже не потрібний.

Роботу зроблено.

Потім Ден Баньян дзвонить, щоб сказати комусь так, тай, так, трохи

термінової пересадки волосся. Потім дзвонить до ресторану, щоб замовити столик для нього та міз Райт на сьогоднішній вечір.

Тільки я та Шейла стоїмо в завулку, самі, сонце сідає з іншого боку будинку. Ці призахідні кольори, червоні та жовті, наче полум'я, лягають на інший бік усього навкруг. Шейліні пальці швидко перекладають купюри з однієї руки в іншу, а рот рахує: «...п'ятдесят, сімдесят, сто двадцять, сто сімдесят...» У правій руці в неї 560 доларів. Стільки ж у лівій.

Не переймайся, кажу я їй. Вона може й далі ненавидіти свою маму.

І Шейла знову перераховує купюри, кажучи: «Дякую». Вона витирає очі двадцятибаксовим папірцем. Вона висякується у п'ятидесятибаксовий та каже: «Чуєш, пахне чимось м'ясним?»

Я питаю, чи планує вона мене отруїти.

«Хіба ти не знав? – каже Шейла. – Ущербні люблять ущербних».

Ціанід та цукор. Отрута й антидот. Так, ніби ми врівноважуємо одне одного.

Навіть не знаю. Але цієї миті, стоячи з нею в завулку, за задніми дверима студії, з номером 72 все ще на моїй руці, ця мить здається мені самодостатньою.

Хлопці зі «швидкої» все ще всередині, масажують грудну клітину мертвому тілу містера Бакарді. Втикають у нього шприці, повні якихось ліків. Його очі міцно заплющені через те, що його мертвий рот розтягнувся в широченній посмішці.

І Шейла каже: «Чекай». З грішми, розділеними на дві руки, вона припиняє рахувати. Вона дивиться на зачинені металеві двері, з яких ми щойно вийшли. Двері зачинилися за нами. Після того як клацнув замок, після того як усе скінчилося. Шейла нахиляється, повертає голову, щоб притиснути до дверей вухо. Вона втикає носа в замок та нюхає. Її ніздрі притуляються до замкової шпарини та глибоко втягають повітря. Одна рука, з повною жменею грошей, тягнеться, щоби смикнути за клямку. Смикає сильніше. Її інша рука, з іншою жменею грошей в кулаці, вона стукає нею по металевих дверях. Стукає гучніше. Смикає сильніше. Шейла простягає мені обидві руки, кажучи: «Потримай цю фігню хвилиночку».

Легкий, легкий запах м'ясного димку. Барбекю.

Червоний обрис мого хрестика, що прилип до неї, тане на її щоці.

Уже після того, увіпхнувши всю готівку мені в руки, Шейла починає по справжньому горлати, ляпаючи по дверях та копаючи їх, а потім тягнучи за клямку обома руками.

Розділ 34

Містер 137

У студії парамедики калатають по голених грудях Бренча Бакарді, латекс їхніх рукавичок приклеюється, а тоді відривається з тріскучим звуком, їхні латексові долоні, замащені брунатним бронзером, відкривають очам мертву, синю шкіру Бакарді. Їхні руки, що стукають кулаками та ривками тиснуть на груди Бакарді, його червона, темно червона кров з під соска поплямила їхні рукавички. Поріз від бритви, його зголений сосок, більше не кровить.

Оператори нахилилися поближче, парамедики пітніють, їхні білі уніформи від пройми й до паска вологі та посірілі від поту, і Кессі Райт питає: «Ви це знімаєте?» Студійний фотограф знімкує загальні плани, спалах за спалахом, із усіх ракурсів, заливаючи все різкими ударами світла, від якого ми сліпнемо. Кліпаємо. Вдихаємо гаряче повітря, задушливе від поту, парфумів і сперми.

Кессі сидить навпочіпки на стегнах Бакарді, на щетині його поголеного лобкового волосся. Упершись обома руками в коліна, вона відштовхується, щоб піднятися. Привставши, вона знову ляпається вниз, але не надто швидко, не так швидко, щоб можна було не побачити, як усередині неї зникає синя, задубіла ерекція Бакарді.

Навіть мертвий, цей член усе одно величезний.

Золота середина в світі ділдо. На батарейках чи ручна. Мертва, як її рожева гумова версія під моїм ліжком. Як будь які святі мощі в соборі. Тверда, як ряди її копій у термоупаковках, виставлені на продаж у магазині секс іграшок. Тепер це колекційний об'єкт. Антикваріат.

Кессі Райт підіймає стегна і знову ляпається вниз, синій, неживий член виникає на мить і знову зникає, і вона каже: «Перегравав мене... ти, хрін гівняний». Вони обоє вщерть залиті потом. Вона гупається піхвою вниз та гарчить: «Ти вкрав мою найкращу сцену, покидьок». З її очей по обох щоках струменять сльози, розмита туш та олівець для очей збігають павутинкою зморщок від очей до підборіддя, її обличчя розкреслене плетивом розгалужених, чорних тріщинок.

Один із парамедиків витискає з тюрбика прозорий гелъ, намащує гелъ на маленьку кетчерську рукавичку. Крихітну, білу рукавичку. Тоді він тре цю рукавичку об іншу маленьку рукавичку, розтираючи гелъ по обох. З обох маленьких кетчерських рукавичок звисають дроти, що тягнуться до коробки, на якій сяють червоні вогники.

Парамедик, що розмащує гелъ, каже: «Готово!»

Інший парамедик відхиляється назад, подалі, не торкаючись Бакарді.

Маленькі кетчерські рукавички, насправді це кардіальні пластини. Серцевий дефібрилятор. Мільярд вольт електрики, готові шоком повернути Бакарді до життя.

Парамедик, що тримає пластини, кричить: «Готово, панянку!» – просто в скрушне, заплакане обличчя Кессі.

І Кессі підводиться, аж поки набрякла, синя ерекція не стає їхньою єдиною точкою дотику. Цей член, їхній єдиний зв'язок. Аж поки нагрубла голівка не вискакує з поміж її змоклих статевих губ. Задерев'янілий, синій член все ще стирчить, тягнеться вгору, торкаючись Кессі, поки вона від'єднується від нього.

Парамедик з виляском приліплює обидві пластини до провислих, зіпрілих грудей Бакарді, й хребет Бакарді вигинається, коли струм проходить через нього. М'язи його рук та ніг напинаються, чітко окреслені, гравійовані, різні шкіра натягнута й пружна. Від цього удару Бакарді знову стає молодим, у прекрасній формі, засмаглим, гладкошкірим та усміхненим. Його зуби сяють білизою. Його очі широко розчахнуті від шоку. Спалах фотографа та іскри розряду обертають Бакарді на мускулясте чудовисько Франкенштейна.

І в цьому спалахові Кессі Райт дивиться вниз, на Бренча Бакарді, повернутого до своєї весни, такого молодого, якими обоє вони колись були. На його блискуче повернення.

Може, це був суїцид, а може, її втомлені коліна просто підкосилися.

Цей жест був таким «ромео і джув'єтним». Але, що б ви думали...

Достатньо однієї миті, щоб спаскудити решту свого життя.

З усім цим мільйоном вольт, що струмує крізь Бакарді.. з усіма цими камерами, які все ще знімають... Кессі Райт прохромлює себе цим високовольтним, електростільцевим, електрошоковим членом смерті.

Розділ 35

Шейла

Серцеві дефібрилятори, встановлені більше ніж на 450 джоулів, залишають контактні опіки. Пластини можуть попикти шкіру пацієнта. Будь яка металева прикраса може на мить стати електричною дугою, розжарено сяючи. Сережки або нашійні ланцюжки. На обвислих грудях Бренча Бакарді два круглі червоні рубці від пластин схожі на карикатурні соски. Свіжі палахкі ореоли, випалені на його грудях. Кулон міз Райт у формі серця такий гарячий, що впікся їй у груди. Затаврував міз Райт крихітним сердечком. І нові соски Бакарді, й серце міз Райт усе ще димлять. Кулон розчахнувся, золото почорніло, фото немовляти всередині скрутилося та згоріло, війнувши хмаринкою диму.

Це фото крихітної новонародженої мене... спалах, вогник, і нічого нема... розсипалось на попіл.

Витріщившись на Бренча Бакарді, один із парамедичних дрович каже: «Ну, взагалі чудово, з таким стояком нам ніякий мішок для трупа не застібнути».

«Забудь, – каже інший парамедичний рукоблуд. – Цей монстр і в закриту труну не влізе».

Дефібрилятор сплавив Бакарді та міз Райт у літеру Х з людських тіл. З'єднану в стегнах. Їхня плоть обвінчалася в ненависті, зліювалася воєдино міцніше, аніж від будь якого шлюбу. Возз'єднана. Затаврована. Але ні... вони не мертві. Бренч і Кессі. Майже, але не зовсім. Сморід піхви та яєчок, підсмажених кіловатним розрядом, що майже вбив Кессі Райт... але повернув Бренча Бакарді до життя. Шок, який спаяв їхні геніталії в одне ціле. Запечатав їх разом.

Щира правда.

Парамедики просто вибалушуються, похитуючи головами над тим, як взагалі підняти два безтямні тіла, скріплені в паху, та дотягти їх до шпиталю. Спечених разом кількома шарами прошквареної шкіри, чи мускульним спазмом, чи своїми ніжними частинами, зісмаженими в один спільний м'ясний хлібець.

Запах поту, озону та смаженого гамбургера.

Тоді я сказала це: Бренч Бакарді та Кессі Райт – мої батько й мати. Мої батьки. Я їхня дитина.

Щира правда. Тицяючи себе пальцем у груди, я кажу парамедикам: «Мене звати Зельда Зонк».

Але ніхто не відводить поглядів від двох оголених тіл, що постогнують, їхні голови кволо хитаються на їхніх шиях. Їхні очі закриті. Дим в'ється від їхньої печеної плоті. Від новенького маркування у вигляді сосків та серця.

Міцно стиснувши випрямлені пальці, я піднімаю одну руку, так, як під час присяги на вірність у школі або присягаючи в суді, й злегка машу парамедикам, щоб вони поглянули на мене. Іншою рукою я стукаю себе по грудях. Стукаю там, де має бути моє серце.

На мить усе здається таким важливим. Майже реальним.

І я називаю його знову. Моє таємне ім'я. Підіймаючи руку трохи вище, щоби хтось, може, нарешті подивився і побачив мене.

